ΜΗΔΕΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους

τεύχος 2ο Μάιος - Ιούνιος - Ιούλιος 2013

Μέτωπο αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Περιεχόμενα

•Εισαγωγικό Σημείωμα (σελ. 4)

•Αναλύσεις - Κείμενα

1.”Πρώτος Χαοτικός Κύκλος”
- Εσωτερική Εξέγερση - Κατασπαράσσοντας τον Ιδεολογικοποιημένο Μηδενισμό (σελ. 8)
- Σύντομη προσέγγιση στο αντιδικαστικό ζήτημα - Συνέχεια της “Εσωτερικής Εξέγερσης” (σελ. 28)

2.”Για την αποδόμηση των επαναστατικών υποκειμένων” (σελ. 17)

3.”Χωρίς την ιερή φλόγα του ενθουσιασμού” (σελ. 23)

•Κείμενα του Μετώπου Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

1.Η θέση μας στο ζήτημα της Οργάνωσης (σελ.30)
2.68 χρόνια από την “αντιφασιστική νίκη των λαών” (σελ.32)

•Αφιέρωμα

“Φ. Νίτσε: Αποσπάσματα για το Κράτος, τους πολεμιστές και τον άνθρωπο.” (σελ. 34)

•Για το σύντροφο Mauri (σελ.38)

•Μια σελίδα μια σφαίρα - Συντροφικά Εγχειρήματα (σελ.48)

1.Κείμενο ΣΠΦ - Για την έκδοση ενός μηδενιστικού εντύπου (σελ.52)
2.Κείμενα των συντρόφων του VvE (σελ.54)
3.Κείμενο της Συνέλευσης για την Αντισπισιστική Δράση - Ολική απελευθέρωση (σελ.56)

•Αναδημοσιεύσεις

“Τέσσερα κείμενα του Zo d’Axa” (σελ. 38)
“Το υποτακτικό πλήθος” (σελ.74)
“Για το νέο αναρχικό μεταφραστικό/εκδοτικό εγχείρημα Έρεβος” (σελ.77)

•Προκήρυξη ΣΠΦ για την επίθεση στη Δάφνη (σελ.69)

•Προκήρυξη FAI για την επίθεση στο Άργος (σελ.74)

•Τέχνη

Χαοτενίες (σελ. 82)
1.”Φεύγοντας διαρκώς” - Ποίημα του Χρήστου Τ. μέλους της ΣΠΦ (σελ.83)
2.”Προς το προλεταριάτο” (σελ.84)
3.”Οι Λιτανείες του Σατανά” - Μπωντλαίρ (σελ.86)
4.”Το Ιερατείο” (σελ.88)
5.”Απόντες” - Κ.Γώγου (σελ.90)
6.”Εντολή” - Έζρα Πάουντ (σελ. 91)
7.”Η προσευχή ενός ειδωλολάτρη” - Μπωντλαίρ (σελ.92)
8.”Εμβατήριο πένθιμο και κατακόρυφο - Κ.Καρυωτάκης (σελ.93)
9.”Προσευχή” - Μπωντλαίρ (σελ. 94)
10.”Η ευτυχία μου” - Φ.Νίτσε (σελ.94)

Για επικοινωνία με τη συντακτική ομάδα για προτάσεις - σχόλια - ερωτήσεις σχετικά με το έντυπο, μπορείτε να στέλνετε mail στην παρακάτω διεύθυνση: nihilfront@riseup.net

Μηδενιστική Πορεία

Εισαγωγικό Κείμενο

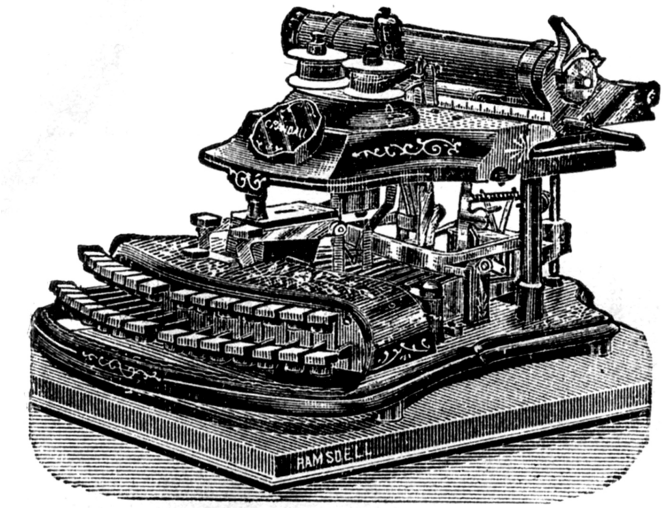

Η Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους αποτελεί διμηνιαίο μηδενιστικό έντυπο, το οποίο εκδίδεται από το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού.

Τόσο το Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης, όσο και η Μηδενιστική Πορεία προέκυψαν από τη σύμπραξη μεμονωμένων μηδενιστών, οι οποίοι συγκροτήσαμε ένα άτυπο Μέτωπο στη βάση της εγωιστικής συμμετοχής και της μη δέσμευσης.

Τα κείμενα που φιλοξενούνται στο παρόν έντυπο είναι είτε κείμενα της συντακτικής ομάδας της Μ.Π. και του Μετώπου, είτε αναδημοσιεύσεις κειμένων αναρχικών συντρόφων.

Σε όσους αναρωτηθούν το λόγο για τον οποίο παρότι αντικοινωνικοί αναρχικοί, επιλέγουμε να δώσουμε στις σκέψεις μας μία θέση στη δημόσια σφαίρα, απαντάμε ειλικρινά και όσο το δυνατόν πιο ξεκάθαρα ότι αδιαφορούμε παντελώς για την κοινωνική απεύθυνση που θα έχει ενδεχομένως η Μηδενιστική Πορεία. Γράφουμε, εκθέτουμε τις ιδέες μας, απλώς και μόνο επειδή θέλουμε να τους δώσουμε μια θέση στον κόσμο. Ο μεγάλος Γερμανός εξεγερμένος Μ.Στίρνερ, γράφει:

"Μήπως γράφω από αγάπη στους ανθρώπους; Οχι, γράφω επειδή θέλω να δώσω ζωή στις σκέψεις μου. Κι αν προβλέπω ότι θα σας πάρουν την ηρεμία και τη γαλήνη σας, ή βλέπω τους αιματηρότερους των πολέμων και την πτώση πολλών γενεών να βλασταίνουν απ τον σπόρο τούτο -μολαταύτα θα τον σπείρω! Κάντε τον ό,τι θέλετε κι ό,τι μπορείτε- δουλειά δικιά σας και δεν μ απασχολεί! Ισως να χετε μόνο ταραχή, αγώνα και θάνατο -ελάχιστοι θ αντλήσουν χαρά! Αν είχα στην καρδιά μου το καλό σας, θα κανα σαν τα χριστιανικά καθεστώτα, που θεωρούν "ιερό καθήκον" τους να προστατεύουν τον κοσμάκη απ τα "κακά βιβλία"! Τραγουδάω γιατί είμαι τραγουδιστής, αλλά σας χρησιμοποιώ γιατί μου χρειάζονται αφτιά!"

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Συντακτική ομάδα Μηδενιστικής Πορείας για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους

Το έντυπο θα διατίθεται προς το παρόν από χέρι σε χέρι και θα υπάρχει και σε ηλεκτρονική μορφή, για όσες/όσους ενδιαφέρονται. Η ανακοίνωση για τα νέα τεύχη θα γίνεται από το indymedia, και άλλους συντροφικούς ιστοτόπους.

Κέιμενο του Μετώπου Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Αποφασίσαμε να ανοίξουμε αυτό το τεύχος με αυτό το κείμενο θέλοντας να αποσαφηνίσουμε κάποια πράγματα σχετικά με τη θεώρηση μας αλλά και να απαντήσουμε σε πράγματα που ακούστηκαν και γράφτηκαν σχετικά με το πρώτο τεύχος της έκδοσης. Ξεκαθαρίζουμε από την αρχή πως δεν πρόκειται για καμιά απολογία. Το κείμενο αυτό απευθύνεται κυρίως σε αυτούς που διαβάζοντας το κείμενο διατύπωσαν καλοπροαίρετη κριτική ή ειλικρινές ενδιαφέρον για τις μηδενιστικές και ατομικιστικές θέσεις.
Αρχικά θα θέλαμε αυτοκριτικά να αναγνωρίσουμε το λάθος μας στην επιλογή κάποιων πιο «προωθημένων» κειμένων για την ύλη. Όχι επειδή «ξανασκεφτήκαμε» το περιεχόμενο τους. Απλά θεωρούμε, πλέον και εκ πείρας, πως επειδή η μηδενιστική/ατομικιστική θεώρηση είναι εμπειρικά και γνωστικά ξένη προς ένα μεγάλο ποσοστό των αναρχικών στην Ελλάδα, είναι λογικό κάποια πράγματα να παρερμηνευθούν και να μη γίνουν κατανοητά. Επομένως θεωρούμε πως αυτή η απουσιά κοινού λεξιλογίου, ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό για παρανοήσεις που προέκυψαν.

Ας πούμε λοιπόν με ποιο σκεπτικό γράφτηκε το έντυπο με αυτό τον τρόπο. Αυτό που θέλαμε να κάνουμε πράξη είναι αυτό που ονομάζουμε «ένωση εγωιστών». Δηλαδή ατομικότητες που συμπράτουν για ένα σκοπό στον οποίον συμφωνούν, διατηρώντας παράλληλα τα δικά τους χαρακτηριστικά. Αυτός είναι ο λόγος που τα κείμενα είναι υπογεγραμμένα από το συντάκτη τους. Υπάρχουν μεταξύ μας διαφοροποιήσεις σε αρκετά πράγματα. Προτιμήσαμε λοιπόν αυτόν τον τρόπο, από τη γνωστή κοπτοραπτική απόψεων που συνήθως αποκαλείται «ζύμωση». Επομένως τα κείμενα φέρουν την ειδική άποψη, το προσωπικό στυλ και τρόπο γραφής και έκφρασης του συγγραφέα πάνω στο θέμα και τη γενική θέση των υπολοίπων. Παρ' όλα αυτά η έκδοση είναι κοινή μας ευθύνη και το υπερασπιζόμαστε όλοι στο ακέραιο. Επίσης σχετικά με το γιατί γράφουμε κάτι προς τα έξω, παρ'ότι αντικοινωνικοί, πρέπει πρώτα να κάνουμε ένα σαφή διαχωρισμό. Άλλο κοινωνική απεύθυνση, άλλο δημόσιος λόγος. Το έντυπο δεν απευθύνεται στην κοινωνία. Δεν αφορά την κοινωνία. Είναι σαφώς εχθρικό προς την κοινωνία. Για εμάς οι παρεμβάσεις μας προς αυτήν είναι μόνο διαλυτικές. Ο λόγος μας διοχετεύεται σε συγκεκριμένους κύκλους ανθρώπων και από πολύ συγκεκριμένα κανάλια επικοινωνίας. Επίσης, αυτό το έντυπο δεν έχει σκοπό να πείσει. Στόχος μας είναι αφενός να δώσουμε χώρο σε έναν επιθετικό προς το υπάρχον λόγο, καθώς πιστεύουμε πως και το επίπεδο του λόγου και των ιδεών είναι πεδίο μάχης, και αφετέρου να επικοινωνήσουμε και να διαδράσουμε με ανθρώπους που έχουν ήδη τη βούληση να το κάνουν. Και από τη στιγμή που υπάρχει αυτή η βούληση δεν τίθεται θέμα πειθούς. Το αν κάποιος πεισθεί από αυτά που γράφουμε, είναι άλλο θέμα και δεν είναι κάτι που μας ενδιαφέρει, είναι ένα παράπλευρο ζήτημα, μία συνέπεια την οποία ωστόσο δε θεωρούμε αρνητική, με την προυπόθεση ότι δε δημιουργεί «πιστούς» και ιδεολόγους αλλά δίνει ένα ερέθισμα για ατομική αναζήτηση.

Πάμε λοιπόν στο προκείμενο, στις ίδιες τις θέσεις που εκφράζουμε. Για τη δική μας θεώρηση, η βάση είναι το άτομο (ή το πρόσωπο, εξαρτάται από την οπτική), η συνείδηση του και οι επιλογές του. Θεωρούμε πως τίποτα δεν πρέπει να βρίσκεται πάνω και έξω από αυτό, ασκώντας του φανερή ή υπόρρητη, πνευματική ή υλική εξουσία. Πιστεύουμε πως το άτομο πρέπει διαρκώς να παλεύει για την αυτόνομη ολοκλήρωση του σε όλα τα επίπεδα απρόσκοπτα, να χαίρεται τη ζωή και να απολαμβάνει τον εαυτό του και τους άλλους, ή όχι, σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Επομένως είμαστε κάθετα αντίθετοι σε οποιαδήποτε δομή, οποιοδήποτε σύστημα και οποιαδήποτε κατάσταση ή συλλογικοποίηση, που του στερεί τα παραπάνω. Είμαστε λοιπόν ενάντια στην εξουσία εν γένει, είμαστε ενάντια σε οποιοδήποτε οικονομοκεντρικό και εξαναγκαστικό παραγωγικό μοντέλο, είμαστε τέλος ενάντια στην κοινωνία ως θεσμό, στον πολιτισμό ως εξουσιαστικό μόρφωμα που εξανδραποδίζει τα άτομα και διαλύει τη φύση, σε κάθε ηθική και ιδεολογία που σχηματίζει,

κοινές για όλους, ιερές δέλτους αξιών και ενάντια σε κάθε φιλοσοφία και θεωρία που υποβαθμίζει το αυτεξούσιου και ελεύθερο άτομο. ***Είμαστε λοιπόν ατομικιστές.***

Ξεφεύγοντας όμως από το καλούπι του ατομικισμού ως φιλοσοφικό ρεύμα και ερχόμενοι στο σήμερα, εναντιωνόμαστε στο Κράτος, στο Κεφάλαιο, στην Κοινωνία τους, τον τεχνοβιομηχανικό Πολιτισμό τους, στις διαφόρων ειδών ηθικές τους (αστική, εργατική, μικροαστική, καταναλωτική) και στα ιδεολογήματα τους και απορρίπτουμε εξ ολοκλήρου τον ανθρωπισμό ως την ιδεολογική βάση του συστήματος. Θέλουμε να σταθούμε εδώ σε δυο πράγματα. Πρώτον, χρησιμοποιούμε τη λέξη «σήμερα» γιατί θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε πως αυτές οι θέσεις μας είναι πάγιες και δεν είναι μονάχα σε συνάρτηση με το σημερινό σύστημα. Για εμάς οι δομές εξουσίας είναι ίδιας φιλοσοφίας είτε μιλάμε για εργατικό είτε για αστικό κράτος, η κοινωνία παραμένει εξουσιαστικός θεσμός είτε είναι αστική είτε κομμουνιστική (κάθε απόχρωσης) αφού έχει παραπλήσια δομικά χαρακτηριστικά κάτω από οποιαδήποτε συνθήκη, ο πολιτισμός συνεχίζει να υπηρετεί τον «άνθρωπο» ξεπατώνοντας τη φύση και σκλαβώνοντας την ατομικότητα και οι ανθρωπιστικές ηθικές επιταγές δυστυχώς παρασιτούν και στις «ριζοσπαστικές θεωρήσεις» και στους μελλοντικούς σχεδιασμούς τους. ***Είμαστε λοιπόν αναρχικοί ατομικιστές.***

Και ερχόμαστε στο δεύτερο και σημαντικότερο σημείο, τον Ανθρωπισμό, ο οποίος ούτε καν έχει αγγιχθεί από την αναρχική κριτική. Για εμάς ο ανθρωπισμός είναι μια φενάκη με συγκεκριμένη ιστορική αφετηρία και η ανθρωπότητα μια φαντασιακή κοινότητα. Δεν υφίσταται καμιά «κοινή υπόθεση» των ανθρώπων, καμιά «κοινή πορεία» και κανένα «κοινό μέλλον». Πρόκειται για ένα κατασκεύασμα που σκοπό έχει να δένει τους ανθρώπους σε μαζικές εξουσιαστικές συγκροτήσεις είτε αυτές είναι πραγματικές, είτε είναι φαντασιακές. Το άτομο συνάπτει σχέσεις με συγκεκριμένο αριθμό ατόμων και στις βάσεις που το ίδιο επιθυμεί, με τρόπους που το ίδιο επιθυμεί. Το μόνο κοινό που μοιράζονται όλοι οι άνθρωποι είναι τα βασικά βιολογικά τους χαρακτηριστικά και ένας αριθμός επιλογών που απορρέουν από αυτές. Επομένως έννοιες τύπου «ιερής αγελάδας» με καθολική εφαρμογή, όπως «αλληλεγγύη» και «ισότητα» είναι κίβδηλες, κατασκευασμένες και καταστρατηγούν τη βούληση των ατόμων και την πραγματικότητα. Το άτομο δεν είναι a priori υποχρεωμένο να δείξει αλληλεγγύη σε κανέναν, είναι στη δική του ευχέρεια αυτή η επιλογή και με τα δικά του κριτήρια. Επίσης τα άτομα είναι διαφορετικά μεταξύ τους με διαφορετικές δεξιότητες και κλίσεις, μειονεκτήματα και πλεονεκτήματα. Η ισότητα έρχεται να εκμηδενίσει αυτήν τη όμορφη διαφορετικότητα μόνο και μόνο επειδή χρειάζεται στην εξουσιαστική φούσκα της «ισονομίας» .

Γιατί η ισότητα νοείται μονάχα όταν πρέπει να υπάρχουν κάποια δικαιώματα των οποίων είμαστε όλοι δικαιούχοι. Η ισότητα είναι μια αυθαίρετη νόρμα που έρχεται να επιβληθεί πάνω στη χαοτική φυσική κατάσταση αναπαράγωντας η ίδια αυτό που ορίζει ως ανισότητα, αφού αξιολογεί ανθρώπινα χαρακτηριστικά με κάθετες κλίμακες και προσπαθεί να τα ισορροπήσει. Ο δεδηλωμένος λοιπόν μισανθρωπισμός μας έχει να κάνει με την ανθρώπινη ταυτότητα στο σήμερα και γενικά με τις ανθρωπιστικές επιταγές και όχι με μαζικές εκκαθαρίσεις και άλλες τέτοιες ανοησίες. Είναι το ίδιο με τον ορισμό του «ανθέλληνα», ο οποίος είναι ένας παραπλήσιος και πιο κατανοητός συμβολισμός.

Είμαστε λοιπόν αναρχικοί α***λλά ορίζουμε την Αναρχία με το δικό μας τρόπο.*** Για εμάς η Αναρχία δεν είναι κοινωνικό πρόγραμμα. Δηλαδή δεν είναι ένα προμελετημένο σχέδιο κοινωνικής, οικονομικής και παραγωγικής οργάνωσης που θα επικρατήσει μετά την επανάσταση. Για εμάς η Αναρχία είναι μέθοδος εξατομίκευσης της συνείδησης μας, είναι ένα απελευθερωτικό βίωμα στο τώρα, είναι ο χώρος που βλασταίνει και αναπτύσσεται η δυνατή ατομικότητα. Τα μάτια μας δε στρέφονται στο μακρινό μέλλον, σε μακρινές ουτοπίες και χριστιανικούς παραδείσους. ***Για εμάς ο κόσμος έχει νόημα όσο είμαστε και εμείς ζωντανό κομμάτι του. Και είναι αυτό το διάστημα, η ζωή μας, που θέλουμε να ζήσουμε ελεύθεροι σε όσα επίπεδα μπορούμε και να πολεμήσουνε για όσο πρέπει να κατακτήσουμε ακόμα.***

Επομένως για εμάς η αναρχική θεώρηση είναι σαφώς αντιπολιτική. Απορρίπτουμε τον αναρχισμό γιατί σε εμάς φαίνεται ένας εναλλακτικός τρόπος να ασκήσεις πολιτική, είτε μέσα στις μάζες, είτε στο επίπεδο οργάνωσης των «της πόλης» στο σήμερα ή το αύριο. Για εμάς αυτή η πολιτική αντίληψη της αναρχίας δε φτάνει το μαχαίρι της κριτικής μέχρι το τέρμα και αφήνει ανέπαφους βασικούς πυλώνες τους συτήματος, τους οποίους αν αρνούνταν θα έχανε το νόημα της. Θεωρούμε πως αυτή η αντίληψη έχει μερίδιο ευθύνης για την πελαγοδρόμηση πολλών αναρχικών σε ρεφορμιστικά, διαχειριστικά μονοπάτια στο παρελθόν και στο σήμερα. Ξεκαθαρίζουμε ότι ονομάζουμε ρεφορμιστική την προσέγγιση, σύμφωνα με τη οποία δεν καταστρέφονται όλες οι δομές της κυριαρχίας και κάποιες από αυτές γίνονται αντικείμενο διαχείρησης από αναρχικούς είτε στο τώρα είτε στα μελλοντικά κοινωνικά τους σχέδια. Τέτοια παραδείγματα είναι ο θεσμός της κοινωνίας, ο πολιτισμός και η έννοια της μάζας ως συλλογικό υποκείμενο καθώς και πρακτικές όπως η αυτοδιαχείρηση του τεχνοβιομηχανικού συμπλέγματος και ιδεολογήματα όπως αυτό της προόδου. Από τα παραπάνω λοιπόν γίνεται, νομίζουμε, σαφές πως για εμάς ο αναρχικός αγώνας δεν έχει σχέση με την αφύπνιση των κοιμισμένων μαζών, τα οικονομικά σχέδια, τη βελτίωση των όρων εκμετάλλευσης μας από το κρατικοκαπιταλιστικό σύμπλεγμα και της αιχμαλωσίας μας από την κοινωνίας.

Δε θέλουμε να έχουμε καμιά σχέση με τη λύτρωση της ανθρωπότητας. Για εμάς ο αναρχικός αγώνας είναι διαρκής εξέγερση και πόλεμος. Δεν εννούμε εδώ ένα εγκλωβισμό στο πεδίο της βίας. Η εξέγερση και ο πόλεμος συμβαίνουν σε πολλά πεδία και η φυσική βία είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι του όλου και όχι το ίδιο το όλον. Για εμάς έχει σημασία πρώτα από όλα να γίνουμε ικανοί να αρνηθούμε οτιδήποτε συγκροτεί το υπάρχον. Από εκείνο το σημείο και μετά όλες οι εναλλακτικές είναι στη διάθεσή μας και ο καθένας κάνει τις επιλογές του. ***Είμαστε λοιπόν αναρχικοί ατομικιστές και μηδενιστές.***

Θα θέλαμε να αναφερθούμε σε ένα ακόμα ζήτημα που είναι πολύ της μόδας τελευταία αφού πολλοί ονειρεύονται πως ο καπιταλισμός καταρρέει και ήδη σχεδιάζουν το μετά. Ποια είναι η πρόταση μας για το μετά; Δεν έχουμε καμιά πρόταση, για δύο λόγους. Πρώτον επειδή έχουμε παρατηρήσει πως όποιος ασχολείται πολύ με το αύριο τείνει να χάνει επαφή με το τι συμβαίνει σήμερα. Στέλνει στις μετεπαναστατικές καλένδες ζητήματα υψίστης σημασίας και γίνεται αυτοσκοπός του το να ξυπνήσει τους κοιμισμένους και να τους διδάξει το χ ή ψ παραγωγικό μοντέλο. Και ας μην κοροιδευόμαστε, περί διδαχής πρόκειται. Εμείς δε βλέπουμε τον καπιταλισμό να καταρρέει σύντομα. Ένα σύστημα που έχει αντέξει αιώνες και σε εποχές που είχε λιγότερα και πιο «άκομψα» κατασταλτικά μέσα, σε συνδιασμό με τεράστιες μάζες πραγματικά λοιμοκτονούντων και επέζησε, δε θα το σκοτώσει μια οικονομική αναδιάρθρωση. Οι προσδοκίες και τα φαντασιακά κάνουν μεγάλη ζημιά όταν προβάλλονται στην πραγματικότητα. Επίσης θεωρούμε πως είναι μάλλον απίθανο να βγει κάτι καλό από τις λοβοτομημένες μάζες του σήμερα, όσο αυτές συμπεριφέρονται ως τέτοιες, και για την ακρίβεια μάλλον πρέπει να φοβόμαστε για το τι θα συμβεί αν κάποια στιγμή αυτές «πάρουν τα όπλα».

Ο δεύτερος λόγος είναι επειδή όπως είπαμε και πιο πριν, για μας η Αναρχία είναι μέθοδος. Δεν μας ενδιαφέρει να σχεδιάσουμε πρόχειρα ή με λεπτομέρεια ένα πλάνο μελλοντικής διαβίωσης. Αυτό που ξέρουμε είναι πως πρέπει να αρνηθούμε το σύνολο του συστήματος στο οποίο γεννηθήκαμε και όχι κομμάτια του επειδή κρατώντας κάποια πράγματα, κάνουμε ευκολότερο το μετά. Αυτή η άρνηση, ο αναρχικός μηδενισμός, είναι η μέθοδός μας. Και αφορά εμάς και τους συντρόφους μας, δεν έχουμε καμιά διάθεση να την επιβάλλουμε στους άλλους στο μέτρο που και αυτοί δε μας επιβάλλουν τα κοινωνικά τους προγράμματα. Δεν έχουμε κανένα πρόβλημα με τις κολλεκτίβες και τις κομμούνες. Θα έχουμε πρόβλημα αν εκείνες θέλουν με το ζόρι να μας εντάξουν στο παραγωγικό τους δυναμικό, να οικιοποιηθούν τη γη για χάρη των μαζών που συνοστίζονται σε αυτές και να μας στερήσουν με οποιοδήποτε τρόπο την ελευθερίας μας.

Εισαγωγικό Σημείωμα

Κλείνοντας θα θέλαμε να πούμε και δυο πράγματα σε σχέση με τη θέση μας στο λεγόμενο χώρο. Για εμάς υπάρχουν πεδία που οι αναρχικές τάσεις, ομάδες και τα άτομα μπορούν να συμπράξουν και πεδία που είναι καλύτερα να τραβάει ο καθένας το δρόμο του. Η πολυμορφία είναι ενδεικτικό στοιχείο των θεωρήσεων που δεν κλείνονται σε ιδεολογικές φυλακές. Επομένως εμείς ξεκαθαρίζουμε πως πρόβλημα έχουμε μόνο με όσους έχουν αποφασίσει να το παίξουν ιεροεξεταστές και μπάτσοι. Με αυτούς που θέλουν να φτιάξουν μια ωραία βιτρίνα για το προιόν που θέλουν να πουλήσουν στις μάζες και τους ενοχλεί να υπάρχουν κάποιοι που τρομάζουν τους πελάτες. Με λίγα λόγια είμαστε εχθρικοί ενάντια σε συγκεκριμένες λογικές και όχι τάσεις ή αντιλήψεις. Για εμάς λοιπόν ο εχθρός είναι «εξωτερικός» και ξεκάθαρος και ο πολυεπίπεδος πόλεμος έχει ξεκινήσει από καιρό. Για μας αυτό είναι το σημερινό διακύβευμα• η διάχυση του αναρχικού επαναστατικού πολέμου.

Για την ατομική ελευθερία!

Για την εκμηδένιση του υπάρχοντος!

Για την Αναρχία!

Μέτωπο αναρχομηδενιστικής συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Το παρόν τεύχος αφιερώνεται από τη συντακτική ομάδα της Μηδενιστικής Πορείας στον αναρχομηδενιστή σύντροφο Mauricio Morales που σκοτώθηκε πριν τέσσερα χρόνια (22/05/2009) όταν ο εκρηκτικός μηχανισμός που κουβαλούσε εξερράγη πρόωρα.

Πρώτος Χαοτικός Κύκλος
Η εσωτερική εξέγερση – Καταδιαράσσοντας την ιδεολογικοποίηση του Μηδενισμού

Ο Μηδενισμός, η διαρκής και καθαρή Άρνηση, δεν είναι ποτέ δυνατόν να μεταβληθεί από εργαλείο ερμηνείας της πραγματικότητας και σύμμαχο στο διαρκή πόλεμο ενάντια στο Κράτος και την Κοινωνία, σε ένα σύστημα, μια απονεκρωμένη ψευδοσυνείδηση. Μια τέτοια μεταβολή θα καθιστούσε ακαριαία την Άρνηση ανίσχυρη και αυτοαναιρούμενη, τον ίδιο το «Μηδενισμό» από εργαλείο, δυνάστη της συνείδησης. Το μείζον στην αναζήτηση κάθε αναρχικού συντρόφου στις πεδιάδες της Επίθεσης και του άγριου Χαοτικού χορού είναι η προσήλωση στη ίδια του τη συνείδηση. Μπορεί ποτέ το πρόσωπο να απαλλαγεί από τη συνείδησή του ; Φυσικά όχι. Είναι, όμως, πιθανό, εφόσον το πρόσωπο δε φέρει μια κλειστή, βαθιά προσωπική συνείδηση, να μετατρέψει το ίδιο το εργαλείο, τη μέθοδο της επίθεσης, σε εσωτερικευμένη αξία. Να μετατρέψει τον ανόθευτο Μηδενισμό σε μία καχεκτική μάζα ηθικών κανόνων και υποχρεώσεων.

Η Ιδεολογικοποίηση του Μηδενισμού

Η μηδενιστική σκέψη αναπτύσσεται έξω από προκαθορισμένες νόρμες και ιερότητες. Ο πόλεμος ενάντια στον κόσμο διέπεται μονάχα από μια «αρχή». Κάθε πράξη του προσώπου πρέπει να είναι σύμφυτη με το ορμέμφυτο, με την καθαρή του βούληση. Ο,τιδήποτε άλλο είναι συμβιβασμός, άτακτη υποχώρηση μπροστά σε συμβάσεις και «πρέπει». Μια τέτοια ιδεολογικοποίηση, μια ταύτιση του εργαλείου με τη βούληση, είναι επικίνδυνη και αποπροσανατολιστική. Όταν ο Μηδενισμός εκλαμβάνεται και αυτός ως σύστημα ιδεών, ως μια ιδεολογία με συγκεκριμένα όρια και στοχεύσεις, τότε το πρόσωπο παύει να αναζητεί στιγμές αυτοκυριότητας και Χάους, αλλά αναπτύσσει την προσωπικότητα, τις ιδέες και τις στοχεύσεις του ώστε να μετατραπεί σταδιακά σε «ολοκληρωμένο μηδενιστή».

Φυσικά, μια τέτοια προσπάθεια σύνδεσης του Μηδενισμού με κάποιο Ιδανικό, ακόμα και αν αυτό ονομάζεται Αναρχία ή μηδενιστική αυτοπλήρωση, οδηγεί σε «Ιερότητα». Ο Μηδενισμός μετατρέπεται σε Ιερό με τον ίδιο τρόπο που ο Θεός των παπάδων αποκαθηλώνεται για να πλασαριστεί κομψός πάνω από το πτώμα του, μα πάντα το ίδιο δουλικός και αδύναμος, ο «Άνθρωπος». Φτάνουμε, δηλαδή, σε ένα οξύμωρο κατ᾽αρχήν σχήμα ταύτισης του Αρνητή με το αντικείμενο της Άρνησης. Φυσικά, ένας τέτοιος «μηδενισμός» που αναφέρεται σε ιερά και όσια και προτάσσει ιδανικά που πρέπει να εκπληρώσει ο κοινωνός του, είναι και αυτός το ίδιο σηψαιμικός με την Ηθική και την Ιδεολογία και πρέπει να τσακιστεί χωρίς δεύτερη σκέψη.

Γιατί, όμως, φτάνουν κάποιοι στο σημείο να θεωρούν το Μηδενισμό ένα άτυπο Ευαγγέλιο ; Γνώμη μου είναι πως για να απαντήσουμε, θα πρέπει να προχωρήσουμε καταρχάς σε μία σημαντική διάκριση. Η διάκριση αυτή αφορά τη σχέση ανάμεσα στο Μηδενισμό (που Εγώ προτάσσω) και το Ρώσικο Νιχιλισμό. Ας γίνει, λοιπόν, πλέον ξεκάθαρο. Ο ρώσικος νιχιλισμός και ο νετσαγιεφισμός δεν έχουν σχέση με το φιλοσοφικό ρεύμα του αναρχοατομικισμού, δεν έχουν σχέση με το Μηδενισμό και τους αναρχικούς της πράξης. Και αυτό διότι, ο ρώσικος νιχιλισμός, κραυγαλέα και χωρίς κανένα δισταγμό, προτάσσει την ευημερία της μάζας και προωθεί με κάθε μέσο, έστω και αν χρειαστεί να ασπαστεί μπλανκιστικές πρακτικές, την επανάσταση των μαζών.

Ο Μηδενισμός, δε φέρει καμία ιερότητα στον πυρήνα του. Αντίθετα, αρνείται να συνεργαστεί, πόσο μάλλον να εκθειάσει, με τις μάζες, αρνείται τη μαζικότητα και την κοινωνία. Ο Μηδενισμός στρέφεται θεωρητικά και πρακτικά, ενσαρκώνοντας την Άρνηση στην πιο όμορφη και καθαρή της μορφή, ενάντια στα ιδανικά και τα ιερά του νετσαγιεφισμού, την Ηθική και το Λαό. Δηλώνει σε όλους τους τόνους πως κινητροδοτείται από την απόλαυση και τη χαρά της Καταστροφής και δε μετατρέπει ποτέ το πρόσωπο σε καλόγερο της επανάστασης, αλλά αντίθετα, ο ίδιος ο μηδενιστής είναι κατ' επιλογή «αντάρτης της απόλαυσης», όπως πολύ εύστοχα σημειώνουν οι σύντροφοι της ΣΠΦ.

Η διάκριση αυτή είναι απαραίτητη, τόσο για να απομακρυνθούν οι όποιες παρεξηγήσεις, όσο και για να εντοπιστούν τα αίτια της ιδεολογικοποίησης της Άρνησης.

Η δόμηση αντι-αξιών και η ανάπτυξη νέας Ηθικής

Ανεξάρτητα από την προέλευση της ιδεολογικοποίησης της μηδενιστικής σκέψης, είναι σαφές πως δεν αναφερόμαστε πλέον σε ουσιαστικό μηδενισμό, αλλά σε έναν κατ' επίφαση τέτοιο, ο οποίος χρησιμοποιείται είτε από το άτομο (με το διαχωρισμό μεταξύ ατόμου και προσώπου που έχει γίνει σε προηγούμενα κείμενα να διατηρείται ως έννοια), είτε από την ίδια την κοινωνία ως ανάχωμα, διαφυλάσσοντας ιερά. Εάν η Άρνηση δεν είναι ισοπεδωτική και ολοκληρωτική ή εάν το άτομο προσκολληθεί σε αντι-αξίες και δομήσει μέσα του μια νέα Ηθική, ψευδομηδενιστική, με βάση τα ιερά αυτά, τότε οδηγούμαστε σε μία από τις πολλές αλλαγές «στο θρόνο» χωρίς κατάργηση της «μοναρχίας».

Έτσι, το άτομο, ενώ αρνείται την αστική ή εργατική Ηθική, αδύναμο να σκεφτεί, να δράσει και εν γένει να ζήσει χωρίς Ηθική, προσκολλάται στην ίδια την Άρνηση και ψάχνει αγωνιωδώς αντι-αξίες που στο φαντασιακό του πηγάζουν από αυτή, ώστε να γατζώσει την ύπαρξή του πάνω τους.

Παράδειγμα στα παραπάνω αποτελεί η αναρχική μηδενιστική εξέγερση. Εάν η εξέγερση καταστεί αυτοσκοπός ή ιερό, τότε μετατρέπεται σε αυτό που ο Μαξ Στίρνερ ονομάζει «έμμονη ιδέα», το άτομο ζει για την εξέγερση και όχι για τον εαυτό του, η ίδια η εξέγερση από μέσο για αναζήτηση στιγμών αυτοπραγμάτωσης, αυτοκυριότητας και Χάους, μετατρέπεται σε τελικό σκοπό, γεγονός που απονεκρώνει το νόημά της και τελικά οδηγεί σε αλλοτρίωση και «ψυχαναγκασμό».

Το ίδιο θεωρώ πως συμβαίνει με την Αναρχία, όπως γίνεται αντιληπτή από την πλειοψηφία των κοινωνικών αναρχικών. Η μετατροπή, δηλαδή, του μέσου σε σκοπό, στραγγαλίζει την ίδια την Αναρχία. Από αυτή την αφετηρία ξεπηδά ο σηψαιμικός και βαθιά ιδεολογικοποιημένος Αναρχισμός.

Απονέκρωση από την Πράξη

Εμείς είμαστε αναρχικοί της πράξης. Οι ιδέες και οι θεωρίες που δεν τολμούν να γίνουν πράξεις, παραμένουν δειλές φλυαρίες και τρέφονται με δικαιολογίες και αναστολές απραξίας. Εμείς δε διωκόμαστε απλά για κάποιες όμορφες αναρχικές ιδέες που αποτυπώσαμε σε κάποιο κομμάτι χαρτί, αλλά για την ΕΠΙΛΟΓΗ μας οι ιδέες μας να μιλήσουν και μέσα απ' τη φλόγα που ανάβει το φιτίλι, απ' το στουπί που αγκαλιάζει τη μολότοφ, απ' την κάννη ενός όπλου που είναι ακόμα ζεστή…

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Η απομόνωση της σκέψης από την πράξη, η μη μετουσίωση της πέννας σε μαχαίρι απονεκρώνει επίσης το

Μηδενισμό. Η σκέψη, παρότι πολύτιμο και πανίσχυρο εργαλείο λυσσασμένης επίθεσης στο Κράτος και την Κοινωνία, όταν δεν τροφοδοτεί την έμπρακτη αναρχική μηδενιστική δράση, φτάνει μόνο ως τα μισά του δρόμου.

Θα πρέπει, ωστόσο, να ποινικοποιηθεί η αδυναμία επίθεσης με όρους αντισυμβατικού πολέμου στα σύμβολα του υπάρχοντος. Φυσικά και όχι. Κάθε μηδενιστής θέτει μόνος του το όριο της δράσης του, δεν μπορεί να εξαναγκαστεί να στραφεί στο ένοπλο. Αυτό που είναι, όμως, επιζήμιο για τον ίδιο το Μηδενισμό, την ίδια την Άρνηση και την επίθεση εν γένει, είναι το καλούπωμα της αδυναμίας σε ιδεολογικά πλαίσια.

Μια τέτοια προσπάθεια να εμφανιστεί ο Μηδενισμός ως μια μόνον φιλοσοφική τάση, αποκομμένη από την έμπρακτη δράση, τον περιορίζει και τον εξισώνει με τις συζητήσεις του καφέ στα μικροαστικά σαλονάκια. Ο Μηδενισμός είναι ό,τι ο μηδενιστής θέλει να είναι, είναι το μέσο το καθενός προκειμένου να απαλλαγεί από τις αλυσίδες της κοινωνίας και της ηθικής, δεν είναι ούτε αποκλειστικά θεωρητικό ζήτημα, ούτε και αποκομμένος από κάθε σκέψη.

Το τσάκισμα, λοιπόν, της ιδεολογικοποίησης του Μηδενισμού διέρχεται από το πεδίο του ίδιου του Μηδενισμού. Μόνο μέσω της άρρηκτης σύνδεσης θεωρίας και πράξης (στο βαθμό που μπορεί ο καθένας να την υποστηρίξει), μπορεί να νοείται Μηδενισμός, μόνο έτσι κατορθώνει η Λύσσα και το Μίσος προς το Κράτος και την Κοινωνία να μετουσιωθεί σε ουσιαστική απειλή.

Το σημείο αυτό προσφέρεται για μια ουσιαστική παρατήρηση. Η προσκόλληση στην ανάγκη για δράση, όσο απαραίτητη και αν εμφανίζεται η τελευταία, δεν μπορεί παρά να μεταβάλλεται σε φετιχισμό και να καταλήγει πολλές φορές σε θλιβερά αποτελέσματα, όπως η a priori αποδοχή και υποστήριξη του όποιου ενόπλου (χαρακτηριστικό παράδειγμα ο ΕΛΑΣ), αλλά και η ταύτιση της μηδενιστικής βίας με οποιαδήποτε μορφή βίας ενάντια στο κράτος. Θα πρέπει να γίνει κατανοητό πως οποιοσδήποτε εξεγείρεται εναντίον της κρατικής μηχανής δεν είναι αυτόματα σύντροφος, ούτε φυσικά θα πρέπει να θεωρείται τμήμα της αντικρατικής τάσης ή ακόμα και της μαύρης Αναρχίας.

Εάν, λοιπόν, τίθενται συγκεκριμένες προϋποθέσεις και χαρακτηριστικά που αποδελτιώνουν τη μηδενιστική βία, μπορούμε να θεωρήσουμε πως συμβαίνει κάποιου είδους φιλτράρισμα όσον αφορά τα ίδια τα υποκείμενα ; Και αν, ναι, αποτελεί η θέση αυτή ολίσθηση προς τον ελιτισμό ; Για να έρθω στα λόγια των «συντρόφων» της Συσπείρωσης, οι οποίοι τόσο αβίαστα συνέρραψαν πρόσωπα και γεγονότα, αγιάζει ο σκοπός τα μέσα ή όχι ;

Για το ζήτημα της εργαλειακής χρησιμοποίησης

Κατ' αρχάς, θεωρώ χρήσιμη την αποδόμηση της ίδιας της φράσης. «Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», λοιπόν. Έχει διατυπωθεί ήδη με κάθε τρόπο η θέση πως ο Μηδενισμός είναι ένα εργαλείο ερμηνείας και επίθεσης, την ίδια ώρα που η Αναρχία αποτελεί όχι ένα τελικό στάδιο ή μια κοινωνική πανούκλα, αλλά το μέσο για την πλήρη απαλλαγή από τις αλυσίδες που φορτώνει η κοινωνία και η εξουσία στη συνείδηση. Επομένως, η Αναρχία δεν είναι ο «σκοπός».

Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει πως με βάση την παραπάνω παραδοχή, η Αναρχία όντως δεν είναι ο τελικός σκοπός, θέτοντας όμως στη θέση της την ίδια την αυτοκυριότητα. Θα ούρλιαζε τότε στ' αυτιά μας, «η Αυτοκυριότητα είναι ο σκοπός σας!». Τι είναι όμως η αυτοκυριότητα ;

Το θεϊκό είναι υπόθεση του Θεού το ανθρώπινο, «του ανθρώπου». Η δική μου υπόθεση δεν είναι το θεϊκό ούτε το ανθρώπινο, δεν είναι το αληθινό, το καλό, το δίκαιο, το ελεύθερο κ.ο.κ.• είναι μόνο το δικό μου, και δεν είναι γενική, αλλά -μοναδική, όπως είμαι κι εγώ μοναδικός. Για μένα, τίποτε δεν βρίσκεται πάνω από μένα!

Μαξ Στίρνερ, Ο Μοναδικός και η Ιδιοκτησία του

Μια τοποθέτηση επάνω στην αυτοκυριότητα, θα πρέπει να ξεκινήσει από μια συγκεκριμένη για μένα παραδοχή. Η ουσία που εκφράζει ο όρος δεν πραγματώνεται στο απόλυτό του. Με άλλα λόγια, όπως συμβαίνει και με την ελευθερία, δεν υπάρχει απόλυτη αυτοκυριότητα, αλλά καταρχήν η έννοια αφορά τη συνείδηση και την απαλλαγή της από κάθε εσωτερικευμένη αξία, κάθε απότοκο της κοινωνίας που παρασιτεί σε βάρος του ενστίκτου του προσώπου.

Και στη βάση αυτή, καθίσταται ανούσια η εργαλειακή χρησιμοποίηση των υποκειμένων ώστε να εξυπηρετηθεί ο «σκοπός», επειδή πολύ απλά ο «σκοπός» δεν είναι ποτέ δυνατόν να πραγματωθεί στην ολότητά του. Δεν ορίζεται σκοπός. Χωρίς σκοπό όμως, δεν έχει νόημα η καθαγίαση του μέσου.

Τι σημαίνει όμως αυτό πρακτικά, πέρα από αοριστολογίες και θεωρητικές συζητήσεις ; Σε πρώτη φάση ποιος μπορεί να ονομάζεται σύντροφος ; Για μένα το ζήτημα είναι απλούστατο, σύντροφός μου είναι ο αντικοινωνικός, ο μηδενιστής αναρχικός της πράξης, ο χαοτικός και ο εγωιστής. Όλοι οι υπόλοιποι δεν είναι σύντροφοί μου, το εάν συμπράττω ή όχι μαζί τους, καθορίζεται από άλλους παράγοντες.

Οι παράγοντες αυτοί αφορούν τη στόχευση του μηδενιστή και είναι χρονικά προσδιορισμένοι. Η σύμπραξη με τον καθένα, εάν εξυπηρετεί κάποια βραχυπρόθεσμη επιδίωξη και φυσικά δε δρα επιβαρυντικά για το πρόσωπο σε συνειδησιακό και πρακτικό επίπεδο, δε θα πρέπει να δαιμονοποιείται. Αυτό δε σημαίνει σε καμία περίπτωση «επαφή» του Μηδενισμού με το Ρώσικο Νιχιλισμό, καθώς ο δεύτερος δρα στο όνομα της μάζας, ποδοπατά το προσωπικό συμφέρον και την παρόρμηση, θέτει ένα συγκεκριμένο πλαίσιο, ενώ ο Μηδενισμός, όντας εχθρικός προς τη θεωρητικοποίηση και τον προγραμματισμό όπως αυτός παρουσιάζεται από τους νιχιλιστές, πυροδοτεί ένα πρωτόγνωρο χαοτικό χορό., χωρίς αρχή και τέλος, χωρίς δεσμεύσεις και ιερατεία, χωρίς επαναστατικά υποκείμενα και προφητείες που πρέπει να εκπληρωθούν.

Εν ολίγοις, ο Μηδενισμός απορρίπτει και φτύνει στο πρόσωπο κάθε ντετερμινισμό, ιστορικό, πολιτικό, κοινωνικό ή οικονομικό και παραδίδει το μηδενιστή στην τρελή πορεία προς το Τίποτα. Σε μια τέτοια πορεία, δεν υπάρχει σκοπός, δεν υπάρχει «πρέπει», αλλά ορμέμφυτο και «θέλω». Και σε αυτό το διεστραμμένο χαοτικό χορό, ο νιχιλισμός και η λατρεία του για την τελική στόχευση ασφυκτιά.

Γράφει ο Φ. Νίτσε στο «Τάδε Έφη Ζαρατούστρα»:

«Δε λέτε, ότι ο καλός σκοπός αγιάζει κάθε πόλεμο ; Κι εγώ σας λέω, ο καλός πόλεμος αγιάζει κάθε σκοπό.»

Ακόμα, όμως, και η αυτοκυριότητα δεν είναι παρά ένα τμήμα του διαρκούς πολέμου κατά του υπάρχοντος. Ας γίνει ξεκάθαρο. Δεν υπάρχει κάποιο σημείο παύσης του Πολέμου, ο πόλεμος είναι διαρκής και δεν αφορά μόνο την παρούσα κοινωνία, αλλά επεκτείνεται σε κάθε μελλοντική. Από τη στιγμή που το φάντασμα δεν καρατομείται, αλλά απλώς αντικαθίσταται από ένα άλλο, η επίθεση συνεχίζεται. Έτσι είναι και έτσι θα είναι για όσο υπάρχουν Κοινωνίες και Κράτη. Είναι όμως αυτοσκοπός ο Πόλεμος και κατ᾽ επέκταση, είναι οι μηδενιστές καλόγεροι του πολέμου ;

Αυτό είναι ένα ερώτημα που έχει απαντηθεί πολλές φορές, ωστόσο εάν χρειαζόταν να επανέλθω συνοπτικά, θα έλεγα πως ο μηδενιστής δεν αντιλαμβάνεται τον πόλεμο ενάντια στο υπάρχον ως αυτοσκοπό, αλλά ως ένα τμήμα της δραστηριότητάς του. Ο πόλεμος, δηλαδή, ως ιδέα και πρακτική δεν αυτονομείται στη συνείδηση του δρώντος και δε μετατρέπεται σε «έμμονη ιδέα», αλλά διεξάγεται όσο το πρόσωπο έχει συμφέρον και επιθυμεί να δράσει κατ' αυτόν τον τρόπο. Ο,τιδήποτε άλλο είναι τυφλή πίστη.

Το ιδανικό του ήρωα

Η ζωή μου είναι δική μου και μόνο και δε θυσιάζεται σε κανένα βωμό καμιάς αξίας. Ας γίνει κατανοητό πως ο μηδενιστής είναι πρωτίστως βαθιά Εγωιστής (για μένα τουλάχιστον). Ως εκ τούτου, ο θάνατος είναι ήττα, το ζήτημα είναι να ζήσεις για να πολεμήσεις. Γιατί, λοιπόν, να θυσιάσω τη Ζωή για την αφύπνιση της κοινωνίας ; Γι' αυτό για μένα μπροστά στο θάνατο ο μηδενιστής επιλέγει τη Ζωή του, την επιβίωσή του, όχι τον ηρωικό θάνατο. Το ιδανικό του μάρτυρα είναι κοινωνικό ιδανικό και ο μηδενιστής, ως βαθιά αντικοινωνικός δε θα μπορούσε να το ενσαρκώσει. Είναι λάθος της εξουσίας που μου δίνει τη δυνατότητα να ζήσω, συμβιβάζομαι πρόθυμα, υπογράφω όσες μετάνοιες χρειαστούν και μετά επιτίθεμαι ξανά εναντίον της. Μπορείς να πεις το ίδιο ; Μπορείς να πεις ότι προτιμάς τη Ζωή από την κοινωνική εξύψωση ;

Το ιδανικό του ηρωικού θανάτου, το κυνήγι της υστεροφημίας, παρότι μπορεί να φαντάζει επιθυμητό και παρότι υιοθετείται συχνά ακόμα και από μηδενιστές συντρόφους, είναι πέρα για πέρα κοινωνική κατασκευή. Ο Θάνατος, είτε σε βρει μισοσαπισμένο σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου, είτε με μια σφαίρα μπάτσου στον κρόταφο είναι Ήττα. Ο Θάνατος είναι πάντα Ήττα.

Το ιδανικό του Ήρωα, η ανάγκη για προσφορά στο κοινωνικό σύνολο, μια προσφορά που συχνά μετουσιώνεται σε αυτόβουλη ανθρωποθυσία, είναι κατασκεύασμα του κοινωνικού βάλτου, της ίδιας της αγέλης των αδύναμων γλειφτών, των περιφρονητών της Επίθεσης και των δηλητηριοποτών. Μια παγίδα είναι λοιπόν ο ηρωικός θάνατος, ένα βολικό ξεπάστρεμα συντρόφων προς όφελος του Κράτους και του κοινωνικού Κτήνους. Η μάζα είναι ανίκανη να πολεμήσει, ανίκανη να σταθεί εμπρός στους πολεμιστές και να τους κοιτάξει στα μάτια. Και αυτή η αναβλύζουσα δυσωδία αγέλη, κατεχόμενη από αυτήν της την κατωτερότητα επιδιώκει να εξαλείψει τους πολεμιστές. Και το καταφέρνει με τον «Ηρωικό Θάνατο».

Είναι πράγματι πολύ εύκολο να αποθεώσει η πλέμπα το νεκρό, να κλάψει μέρες και νύχτες για το χαμό του, να πέσει σε βαθιά περισυλλογή και κατάθλιψη. Μα πόσο βαθιά ανακούφιση και εμετικό γέλιο κρύβει αυτός ο θρήνος ; Πόσοι και πόσοι σύντροφοι, πόσοι και πόσοι πολεμιστές και εικονοκλάστες χάθηκαν ανούσια και ηλίθια, υπηρετώντας αυτό το φάντασμα ; Πόσοι δεν επέλεξαν άραγε τον ηρωικό θάνατο από την «ατίμωση» ;

Ε λοιπόν, αρνούμαι να παραδοθώ στους κήρυκες του Θανάτου, αρνούμαι να θυσιαστώ για Ιδανικά και Κοινωνίες, αρνούμαι να πεθάνω για να καταλάβω μια θέση στο «πάνθεον» των κοινωνικών φιόγκων – ηρώων. Ας είμαι Εγώ και κάθε σύντροφος δέκτης της κοινωνικής απαξίωσης, ας είμαστε εμείς οι «δηλωσίες» του σύγχρονου υπάρχοντος, το ζήτημα είναι να ζήσεις αυτό που είσαι και όχι να πεθάνεις γι' αυτό που είσαι.

Σηκώνουμε τα όπλα ενάντια στο Κράτος και την Κοινωνία ως αντάρτες της απόλαυσης και κινητροδοτούμαστε από τη δική μας λύσσα για καταστροφή αυτού του κόσμου. Εάν ο Θάνατος είναι βέβαιος, θα χαμογελάσουμε για μια τελευταία φορά και θα δοθούμε με όση δύναμη μας έχει απομείνει στο Χαοτικό χορό, αγκαλιάζοντας το μαύρο άγγελο. Όμως, εάν συμβεί και πέσουμε στα χέρια του εχθρού, γονατισμένοι μπροστά στους διώκτες μας θα υπογράψουμε κάθε χαρτί, θα μετανιώσουμε χίλιες κι ακόμα μία φορές εάν μας δοθεί η ευκαιρία, θα ποδοπατήσουμε κάθε σύμβολο και θα κάψουμε μπροστά τους κάθε κείμενό μας. Όταν η παγωμένη κάννη τους βρεθεί στον κρόταφό μας θα δηλώσουμε, αν είναι τόσο ηλίθιοι

και δε μας εκτελέσουν αμέσως, αν είναι τόσο ηλίθιοι και μας δώσουν την ευκαιρία να ξεφύγουμε, πιστοί στην κοινωνία και θα αποκηρύξουμε κάθε σύντροφο και οργάνωση.

Έχοντας, λοιπόν, υπογράψει τη «δήλωση μετανοίας» μας, θα αφεθούμε ελεύθεροι, βαθιά περιφρονημένοι από τον κοινωνικό πολτό, μισημένοι από τους ηλίθιους «συντρόφους» μας που θα προτιμούσαν να μας νεκροφιλήσουν από το να περπατάμε δίπλα τους δηλωμένοι νομιμόφρονες. Αλλά πόσο γελοία μας φαίνονται όλα αυτά ! Πόσο δυνατά γελάμε, ω αγαπημένοι μου σύντροφοι με τις αντιδράσεις του.

Ελευθερωμένοι, λοιπόν, θα βαδίσουμε ξανά στα ίδια μονοπάτια της Άρνησης, θα σηκώσουμε και πάλι τα όπλα ενάντια στο υπάρχον και θα ριχτούμε με το ίδιο καταστρεπτικό πάθος στον Πόλεμο εναντίον Όλων. Γιατί δεν είμαστε εμείς και δε θα γίνουμε, σύντροφοι, οι οσιομάρτυρες του Λαού και της Μάζας, γιατί δε θα γίνουμε επαναστατικό εικόνισμα, αλλά θα συνεχίσουμε τον πόλεμο. Γιατί ο Θάνατος είναι ήττα, το ζήτημα είναι να ζήσεις. Και όσες φορές πάλι μας φέρουν εμπρός στην κάννη του όπλου και αν είναι ακόμη το ίδιο ηλίθιοι να μας δώσουν την επιλογή, το ίδιο θα πράξουμε.

Γιατί τι άλλο παρά εξόφθαλμος χριστιανισμός είναι η θυσία για κάτι που δε θα γνωρίσει το Εγώ ; Ας γίνει ξεκάθαρο. Ο Μηδενισμός είναι τόσο επικίνδυνος επειδή δεν υπακούει σε θεωρητικές αρχές, δε διέπεται από Ιερότητες, δεν έχει στεγανά. Η υποταγή στη βούληση και τις αξίες της μάζας είναι Ήττα, είναι ακρωτηριασμός του Μηδενισμού, είναι δεύτερος Θάνατος.

Το τι είσαι ή τι δεν είσαι είναι και μένει πάντα ολότελα άσχετο με το τι θα υποχρεωθείς να πεις ή να πράξεις. Με καμιάς λογής υποχώρηση στη βία δεν αλλάζει ποτέ αυτό που 'σαι αν εσύ έχεις την επίγνωση και ξέρεις πόσο αδύναμο είναι το πρόσωπο κατέναντι των όπλων. Εκτός αν μέσα σου έχει οργανωθεί το σύμπλεγμα εκείνο της συνέπειας. Και σ' αυτό βασίζονται οι άλλοι, στο να 'χει μέσα σου οργανωθεί το καθαρά ψυχωτικό αυτό σύμπλεγμα οπότε με την ελάχιστη υποχώρησή σου στο βάσανο ή στη βία ή στην απειλή του θανάτου όλο το πυρινωμένο πάνω στη συνέπεια Εγώ σου συντρίβεται, καταλύεται, καταργείται. Ε λοιπόν, όχι. Το σκευώρημα, κύριοι, είναι πολύ φτηνό, πολύ άτεχνο. Θρυμματίζεται ,να. Στηρίξετέ μου όσες κάννες θέλετε στους κροτάφους, αφού το πρόβλημα το καταντήσατε εκεί. Εγώ τη χάρη δε θα σας την κάνω να πεθάνω σαν ήρωας, πολύ φτηνά απαλλάσσοντάς σας έτσι από την παρουσία μου.

Η απολογία ενός κυνικού, «Πυραμίδα 67», Ρένος Αποστολίδης

Οπαδοί κανενός

Θεωρώ χρήσιμο να ξεκινήσω την τοποθέτησή μου αυτή με την παράθεση ενός αποσπάσματος στα πλαίσια της κοινωνιστικής πολεμικής:

Αφού έχουμε να κάνουμε με τη λατρεία ενός συγκεκριμένου προσώπου, του Νίτσε, μπορούμε να μιλήσουμε καθαρά για νιτσεϊσμό και όχι για μηδενισμό ή αναρχομηδενισμό ή τι άλλο έχουν κατασκευάσει ορισμένοι στο μυαλό τους.
Ο καθένας μπορεί να πιστεύει ό,τι θέλει αλλά τουλάχιστον μη μπερδεύουμε άσχετα μεταξύ τους πράγματα. Θέλουν κάποιοι να έχουν για ίνδαλμα τον Νίτσε, ας τον έχουν, στο βαθμό που εμάς δε μας ενοχλεί σε κάτι, ας κάνουν το κομμάτι τους.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, μπροστά σε μια προσπάθεια να φορτωθεί επάνω μας ο ετεροκαθορισμός της

οπαδικής λατρείας. Ας είμαστε όλοι ειλικρινείς. Τέτοιου τύπου πολεμική είναι γελοία και παντελώς αθεμελίωτη. Θα έπρεπε, όμως, να μας ανησυχεί ένα ενδεχόμενο μετατροπής της καθαρά προσωπικής σκέψης και κατ' επέκταση συνείδησης σε όργανο αναπαραγωγής λόγων τρίτων ; Η απάντηση είναι προφανής.

Είναι θεωρώ απόλυτα σαφές πως ούτε νιτσεϊκοί, ούτε στιρνερικοί είμαστε, είμαστε αναρχικοί μηδενιστές, όχι ακολουθούντες κάποια αρχή ή δόγμα, αλλά ελεύθερα διαμορφώνοντες τη σκέψη και τη δράση μας. Ο χαρακτηρισμός της σκέψης, παρότι μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις να φαντάζει ασήμαντος ή και δικαιολογημένος, είναι και αυτός ετεροκαθορισμός, είναι και αυτός αλυσίδα την οποία πρέπει, αν θέλουμε να μην κοροϊδευόμαστε, να αποτινάξουμε.

Σαφώς επηρεάζομαι από τη σκέψη των μεγάλων Γερμανών εξεγερμένων, του Φ. Νίτσε και του Μ. Στίρνερ και από την ποίηση και τη δράση των μηδενιστών των πρώτων δεκαετιών του εικοστού αιώνα, αλλά είναι αυτό το ίδιο με το να τοποθετήσω πάνω από μένα έναν τέτοιο χαρακτηρισμό (ο οποίος μάλιστα προέρχεται από το ίδιο το όνομα του Στίρνερ, έχει και αυτό τη σημασία του) ; Όχι.

Θα ειπωθεί μία φορά και ας γίνει κατανοητό. Το ζήτημα είναι να κάψεις τη λατρεία των προσώπων, να κάψεις μέσα σου τα ίδια τα πρόσωπα. Δεν υπάρχουν άλλοι, είμαι Εγώ και Εγώ δρω και γράφω, απόλυτα συνειδητοποιημένος για τη Μοναδικότητα και την΄Υπαρξή μου. Οι άλλοι, οι μάζες και οι λαοί, ας έχουν αλλότριους φάρους και πυξίδες. Εγώ έχω εμένα και εμένα μόνο. Κάψτε, λοιπόν, τα πορτραίτα των μεγάλων ψυχών εντός σας, είστε η μόνη ουσία που γνωρίζετε και θα γνωρίσετε ποτέ, εάν και εφόσον υπάρχει τέτοια.

Οπαδοί κανενός, λοιπόν, ούτε ακόλουθοι, ούτε διαφωτιστές. Ας πάνε στο διάολο όλα και ας αφεθεί ο καθένας στην παρανοϊκή τρέλα του. Βεβηλώστε τα ιερά και τα όσια, μόνο έτσι θα πιείτε από τις αρχαίες πηγές. Σκοτώστε τα σύμβολα, και ας είμαστε εμείς και Εγώ ανακόλουθοι, διακόψτε κάθε επαφή με το μαζισμό του κοινωνικού πτώματος αν δε θέλετε να σας δηλητηριάσουν οι τοξίνες του.

Ενεργητικός και Παθητικός Μηδενισμός

Ο Μηδενισμός των Μοναδικών διακρίνεται από τον παθητικό μηδενισμό της μάζας, ο οποίος είναι προϊόν ενός κοινωνικοπολιτικού συμπλέγματος, ενός συμπλέγματος που σχετίζεται με το Κράτος, με φορείς εκπαίδευσης υπηκόων όπως το σχολείο και η εκκλησία, αλλά και με την ίδια την Κοινωνία. Όταν μιλάμε για παθητικό μηδενισμό, δεν μπορούμε φυσικά να μιλήσουμε για πρόσωπα, αλλά μόνο για άτομα, για κοινωνικούς πυρήνες.

Ο παθητικός μηδενισμός είναι αποτέλεσμα είτε μαζισμού, είτε απογοήτευσης, μιας απογοήτευσης που μπορεί να συνδέεται με την αντίληψη της αποτυχίας των μαζικών κινημάτων ή ακόμα και με τη συνειδητή παραδοχή της προσωπικής αδυναμίας για σκέψη και δράση. Αυτού του είδους ο μηδενισμός προέρχεται από κυκλικές διαδικασίες (όπως η συμμετοχή στο μαζικό και η μετέπειτα απογοήτευση, από την άποψη ότι με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται ένας κύκλος μαζισμού που ξεκινά από τη συλλογική πίστη σε ένα φάντασμα, ας πούμε τον εργατισμό, και ολοκληρώνεται με το μαζισμό του παθητικού μηδενισμού) και είναι σώμα απ' το σώμα της κοινωνίας.

Από τη στιγμή που το άτομο αισθάνεται μέρος ενός τέτοιου συνόλου – φαντάσματος όπως είναι η κοινωνία, είναι σχεδόν επόμενο πως η απογοήτευση από κάποια κοινωνική διεργασία θα έχει ως αποτέλεσμα μια συλλογική «έμμονη ιδέα» που ενσαρκώνεται με τη μορφή του παθητικού μηδενισμού. Για όσους έχουμε πάρει ξεκάθαρη θέση απέναντι από το Κράτος και την Κοινωνία ο Μηδενισμός είναι ξέρασμα της συνείδησης, είναι ένα εργαλείο στο οποίο φτάσαμε μετά από επίμονη αναζήτηση και εκφράζει πρώτα και κύρια την εσωτερική Εξέγερση. Ο μηδενισμός μας δεν είναι προϊόν απογοήτευσης, είναι ειλικρινής και μαχητικός.

Κλείνοντας

Το παρόν κείμενο δεν επιδιώκει να φωτίσει κάθε πτυχή της μηδενιστικής κριτικής στην ιδεολογικοποίηση του Μηδενισμού, ούτε φυσικά θα πρέπει να λαμβάνεται ως ευαγγέλιο σχετικά με τα ζητήματα που τέθηκαν. Εκφράζω εμένα και μόνον εμένα και απαιτώ οποιαδήποτε κριτική να αφορά το πρόσωπό μου και μόνο αυτό.

Niger Lupus Negationis

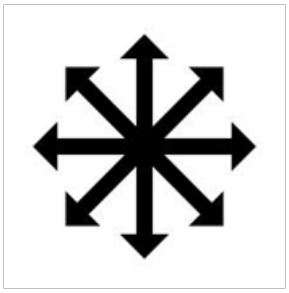

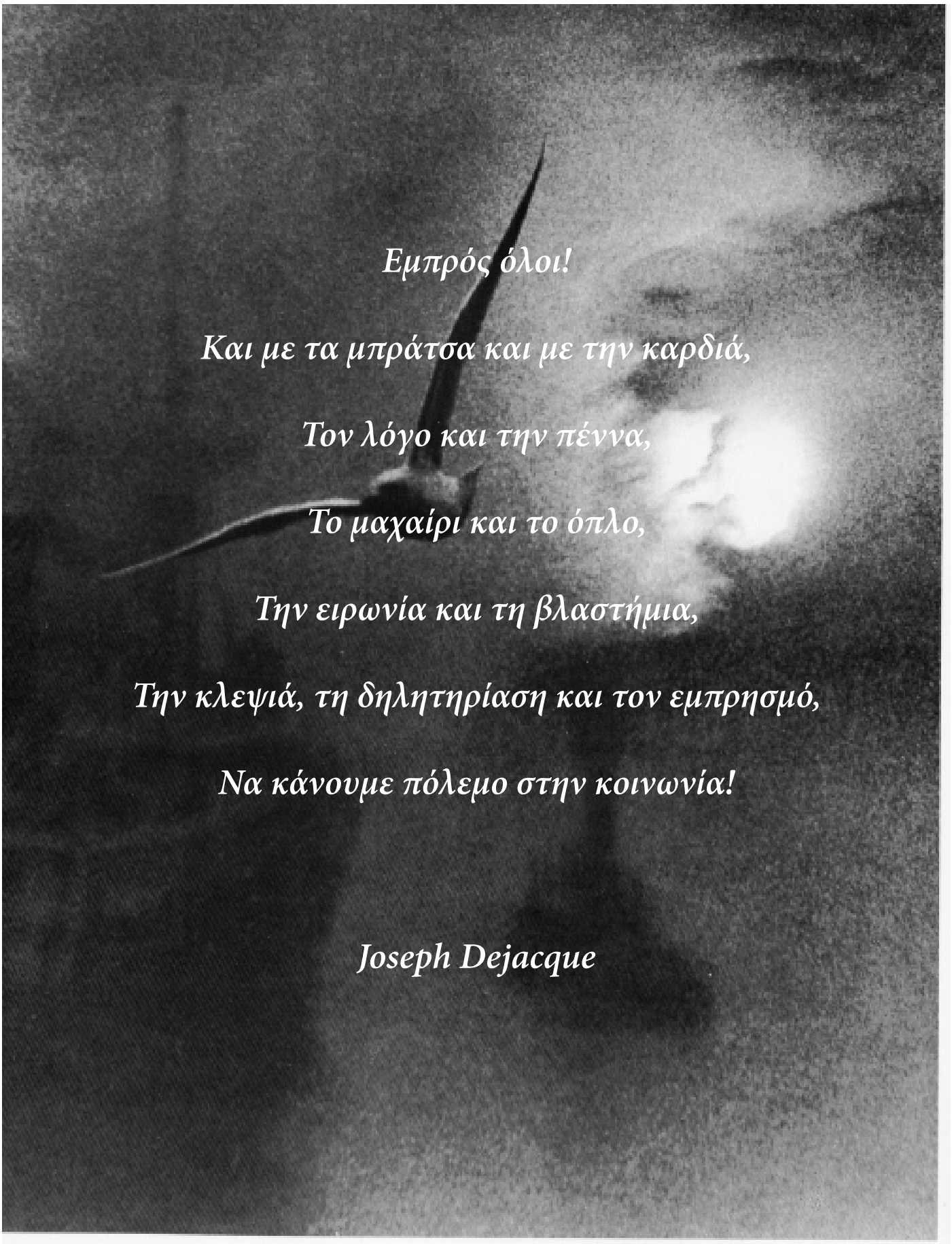

Εμπρός όλοι!

Και με τα μπράτσα και με την καρδιά,

Τον λόγο και την πέννα,

Το μαχαίρι και το όπλο,

Την ειρωνία και τη βλαστήμια,

Την κλεψιά, τη δηλητηρίαση και τον εμπρησμό,

Να κάνουμε πόλεμο στην κοινωνία!

Joseph Dejacque

Για την αποδόμηση των «επαναστατικών υποκειμένων»

Εισαγωγή

Η συζήτηση γύρω από το ζήτημα του επαναστατικού υποκειμένου, δηλαδή του ποιον ή ποιους θεωρεί ο κάθε συζητητής ως φορέα της επαναστατικής αλλαγής, έχει έρθει στο προσκήνιο ξανά με φόντο την «κρίση». Δυστυχώς κοινός τόπος των αναλυτικών εργαλείων που πέφτουν στο τραπέζι είναι η προσκόλληση τους σε μαζικά υποκείμενα τα οποία βρισκόμενα εν υπνώσει πρέπει να αφυπνιστούν και να επαναστατήσουν. Επίσης, παρά τις επιμέρους διαφορές τους αυτά τα αναλυτικά εργαλεία αναπαράγουν την αντίληψη της ύπαρξης de facto επαναστατικών υποκειμένων Η επαναλήψεις θεωριών που χρονολογούνται στις απαρχές της αντικαπιταλιστικής ανάλυσης κουβαλούν μαζί τους και τις ψευδαισθήσεις τους. Πόσο δύσκολο είναι να διαλυθεί μία ψευδαίσθηση; Αν κρίνει κανείς από το αγωνιώδες σθένος με το οποίο κομμάτια του αναρχικού «κινήματος» παραμένουν γαντζωμένα στα δικά τους ψευδαισθητικά οράματα -και εξαρτημένα από αυτά- η απάντηση μοιάζει αυτονόητη.

Η θεώρηση κατά την οποία, η «οικονομική κρίση» αποτελεί ευκαιρία για τη διάδοση του αναρχικού κοινωνικού σχεδίου, χρειάζεται ένα target group για να απευθυνθεί. Έτσι βγαίνει από το σεντούκι, το μαρξιστικό απολίθωμα της εργατικής τάξης ως περιούσιος λαός, οι κοινωνικές μάζες ως βασικοί και «μοιραίοι» φορείς της απελευθέρωσης αλλά και άλλα θολά φαντάσματα όπως ο «λαός» και οι «από κάτω». Έτσι, αυτό που αποκαλείται σήμερα «αναρχικός κινηματικός λόγος» ως περιεχόμενο (πρωτίστως) αλλά και με τη μορφή που καταλήγει να προσλαμβάνει καθώς επιχειρείται η χρήση του ως εργαλείο κοινωνικής απεύθυνσης, θα συνεχίζει να αντηχεί στο απόλυτο κενό όσο προσπαθεί να αφυπνίσει ένα φαντασιακό ακροατήριο.

Ακολουθώντας τον παραπάνω συλλογισμό ο ρεαλισμός, ως εργαλείο ανάλυσης του υπάρχοντος όπως αυτό πραγματικά είναι και εξελίσσεται, υποκαθίσταται συστηματικά από αναλυτικά εργαλεία που δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα και αποκαλύπτουν τις μυωπικές προσκολλήσεις στη θεωρία και μάλιστα σε μερικές από τις πιο παρωχημένες εκδοχές της. Είναι τέτοια η έκταση της στρέβλωσης στην αντίληψη της πραγματικότητας, που –αναμενόμενα πια- οδηγεί στην παραγωγή πολιτική σκέψης και στη διατύπωση κινηματικού λόγου με ολοένα και πιο θολή κατεύθυνση σχετικά με την καταστροφή του υπάρχοντος άλλα και στον ίδιο τον ορισμό του τελευταίου. Αντίθετα, όλο και πιο συχνά αναδύει μια υπόρρητη ροπή προς το μετασχηματισμό του υπάρχοντος επί το... αναρχικότερον. Δεδομένου λοιπόν ότι οποιαδήποτε πράξη στο σήμερα πρέπει να πατάει σε μια θεωρία του σήμερα, κρίνεται αναγκαία η αποδόμηση του αναλύσεων του χθες.

Προλεταριάτο και εργατική τάξη

Σημαίνουσα θέση σε όλες της κομμουνιστικές αναλύσεις απολαμβάνει η περίφημη εργατική τάξη. Είναι γεγονός ότι το καπιταλιστικό σύστημα διαρθρώνει ταξικά την κοινωνία του. Είναι όμως επίσης γεγονός ότι η δομή της καπιταλιστικής κοινωνίας έχει αλλάξει από το 19ο αιώνα και ενώ η άντληση της υπεραξίας και η εκμετάλλευση της εργασίας παραμένει η βάση της καπιταλιστικής οικονομίας, οι δομές της κυριαρχίας είναι εξαιρετικά πιο περίπλοκες και η εξουσία βασίζεται περισσότερο στη διαπλοκή των διάφορων ταυτοτήτων και ρόλων που έχουν τα «άτομα» στα πλαίσια της κοινωνίας (άρα και στο πεδίο της εργασίας). Οι αναλύσεις που θέλουν ως κεντρικό πολιτικό υποκείμενο την τάξη (ή εξίσου αφηρημένα σύνολα ατόμων, όπως ο «λαός» ή η «κοινωνία») αλλά ακόμα και οι προσεγγίσεις που ομαδοποιούν με βάση άλλα επιμέρους στοιχεία των ταυτοτήτων αυτού που προσδιορίζουν ως υποκείμενο (π.χ. το φύλο) είναι εξ ορισμού ακρωτηριασμένες. Πασχίζουν να εντοπίσουν μια μόνιμη συγκολλητική ουσία που να οδηγεί σε συλλογικοποίηση και στην προσπάθεια τους αυτή παραγνωρίζουν και ισοπεδώνουν βασικά συστατικά της μοναδικότητας κάθε ατόμου, επικεντρώνοντας την ανάλυση σε ένα ή σε μερικά μόνο εξ αυτών των συστατικών. Είναι επομένως αναλύσεις εγκλωβισμένες σε αγώνες κινηματικούς και ενδοσυστημικούς που, παρά τα όποια μεγαλόπνοα γενικά πολιτικά προτάγματα, αυτοπεριορίζονται (και συχνά εκφυλίζονται π.χ. αιτηματικοί αγώνες κοινωνικών και επαγγελματικών ομάδων) αφού αδυνατούν να λάβουν υπόψη τους την ολότητα των υποκειμένων. Ιεραρχούν αυθαίρετα τα επιμέρους χαρακτηριστικά και υποπίπτουν στο τεράστιο σφάλμα της a priori απόδοσης στο υποκείμενο τους ιδιοτήτων, που είτε δεν υφίστανται είτε, στην καλύτερη περίπτωση βρίσκονται σε βαθιά ύπνωση. Γι' αυτό και αναλώνονται σε αξιολογήσεις οι οποίες έχουν ελάχιστη σχέση με την πραγματικότητα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται τόσο σε θεωρητικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο.

Οι ίδιες αναλύσεις δείχνουν να επιδιώκουν την αναγωγή της καταπίεσης και εκμετάλλευσης σε συγκολλητική ουσία μεταξύ των υποκειμένων που την υφίστανται. Με άλλα λόγια, θεωρούν ότι η καταπίεση από μόνη της αποτελεί ικανή συνθήκη όχι μόνο για τη συλλογικοποίηση, αλλά και την ενεργοποίηση εξεγερσιακών αντανακλαστικών. Τέτοιες προσεγγίσεις έχουν διαψευστεί και θα συνεχίσουν να διαψεύδονται, όσο θα βασίζονται στο μύθο της συλλογικής (ταξικής ή άλλου είδους) συνείδησης.

Ακόμα και αν μπορούσαμε να βάλουμε την εργατική ταυτότητα αυθαίρετα πάνω από όλα, είμαστε πολύ μακριά από το στόχο μας. Είναι παραδεκτό πως η εργατική ταυτότητα είναι μια ταυτότητα μισθωτού σκλάβου. Επομένως είναι σχιζοφρενικό να αρνείσαι ένα ρόλο ως εξουσιαστικό και παράλληλα να τον προκρίνεις ως σημείο συγκρότησης συνείδησης. Η οικονομική εκμετάλλευση και η ιδία θέση στην παραγωγή δε μπορεί να αποτελέσει δεσμό μεταξύ των υποκειμένων καθώς υπάρχουν εκατοντάδες άλλες παράμετροι που διαχωρίζουν τα υποκείμενα, δημιουργούν σχέσεις ιεραρχίας και εκμετάλλευσης μεταξύ τους ή τα ενοποιούν πιο στιβαρά πάνω σε άλλες βάσεις. Μάλλον ακόμα και αν λειτουργεί ως δεσμός είναι ανεπαρκέστατος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την ελληνική εργατική τάξη είναι οι εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες που εκτός ότι έχουν μεταξύ τους τεράστιες διαφορές που δε μπορούμε να παραβλέπουμε για χάρη της ταξικής τους θέσης, φέρουν και αυτή όπως και το γηγενές εργατικό προλεταριάτο, δεκάδες ιδεολογήματα απολύτως εχθρικά με την αναρχική αντίληψη.

Επίσης η εργατική ταυτότητα, ακριβώς επειδή είναι εξουσιαστική ταυτότητα, εμπεριέχει μέσα της στοιχεία που δεν έχουν καμιά σχέση με την ελευθερία και που συνοπτικά ονομάζουμε ηθική της εργασίας. Ο σεβασμός στην ιεραρχία, η πειθαρχία, η ίδια η θέληση για εργασία, η αμιγώς υλιστική αντίληψη της ζωής ως αλληλουχία κάλυψης των σωματικών αναγκών κλπ. Επίσης η εργασία είναι μια διαδικασία άκρως αλλοτριωτική και τα παράγωγά της (οι εργάτες) είναι ακατάλληλα για την σφαιρική αντίληψη της Αναρχίας ειδικά όταν δεν αμφισβητούν την ίδια τους την κατάσταση.

Εδώ έγκειται το λάθος της ταξικής συνείδησης και περηφάνιας. Πρώτον η συνείδηση των εξεγερμένων ατόμων είναι αταξική, επομένως ακόμα και αν ενισχύει κανείς την ταξική συνείδηση τακτικά μέχρι την επανάσταση είναι αδύνατον να πείσεις το ίδιο άτομο στη συνέχεια να την αποβάλλει. Όσο για την περηφάνια, ίσως έχει να κάνει με το τι ορίζει κανείς ως περηφάνια. Πάντως για μια ελεύθερη συνείδηση το να είσαι υποζύγιο δεν συνοδεύεται με αισθήματα περηφάνιας.

Συνεχίζοντας το παραπάνω σκεπτικό, η ταξική εμμονή μπορεί να ειδωθεί ως ορθή μόνο αν οι υποστηρικτές της ονειρεύονται μεγα-κοινωνίες εργατών, δηλαδή μια αναρχίζουσα εκδοχή του μαρξιστικού εργατικού κράτους με την απουσία του τελευταίου. Δηλαδή μια ακόμα μαζική εξουσιαστική θέσμιση που επικεντρώνεται στην παραγωγή (έστω αυτοδιαχειριζόμενη) και βλέπει το άτομο ως οικονομική μονάδα. Σε αυτό το σημείο περιπλέκεται το ζήτημα καθώς μπαίνουν και οι παράμετροι του τεχνοβιομηχανικού συμπλέγματος αλλά για να μη μπερδέψουμε την κουβέντα σταματάμε εδώ για τώρα. Μπορούμε να πούμε προς το παρών πως οι μαρξιστές τουλάχιστον, αντιλαμβάνονται το παραπάνω παράδοξο γι' αυτό και διατηρούν τον κρατικό μηχανισμό στη θεώρηση τους.

Μπορεί επίσης να παρατηρήσει κανείς την πλήρη μετατόπιση του αναρχικού λόγου περί εργασίας αφού απουσιάζει, σχεδόν συνολικά, το πρόταγμα της άρνησης εργασίας. Η άρνηση εργασίας παρουσιάζεται ως μια περιθωριακή λύση, ως καπρίτσιο ή ως συνώνυμη της παραβατικότητας. Η άρνηση της εργασίας δεν έχει να κάνει απλά με το να αρνείται κάποιος να μπει στον κύκλο της αγοραπωλησίας της εργατικής δύναμης. Το άτομο είναι ολοκληρωμένη προσωπικότητα και δεν είναι η εργατική του δύναμη το μόνο που έχει όπως διατείνονται οι μαρξιστές. Η άρνηση εργασίας είναι άρνηση όλου του οικονομικού συστήματος. Είναι άρνηση του ρόλου του καταναλωτή, άρνηση της χρηματοκεντρικής αντίληψης της ζωής, είναι επανοικιοποίηση του χρόνου και του χώρου, άρνηση των εμπορευματικών σχέσεων, άρνηση γενικά όλων των σχέσεων του κεφαλαίου οι οποίες δεν περιορίζονται μόνο στο ζεύγος αφεντικό/εργάτης. Είναι συνοπτικά η άρνηση της αντίληψης που θέλει τον άνθρωπο πρώτα εργάτη-καταναλωτή και μετά όλα τα άλλα.

Τέλος, η αλλαγή του υποκειμένου από «εργατική τάξη» στο πιο γενικό «προλεταριάτο», δεν απαντάει στα παραπάνω αλλά προσθέτει και άλλες προβληματικές, καθώς συσπειρώνει και υποκείμενα που είναι αποκλεισμένα από την παραγωγή και την εργασία ή που επειδή ακριβώς η αλλοτρίωση και η κατατεμάχιση της προσωπικότητας είναι πολύ συνολικότερη από την στείρα οικονομική ανάλυση, παρ' όλο που είναι κομμάτι του προλεταριάτου η απλή οικονομική ανάλυση δε μας λέει από μόνη της τίποτα για αυτά (πχ. λούμπεν).

Η Κοινωνία ενάντια στο Άτομο

Εκείνοι που κατανοούν ότι η παλαιάς κοπής ταξική ανάλυση αδυνατεί να περιγράψει τη σύγχρονη πραγματικότητα, αντικαθιστούν το εργατικό/προλεταριακό υποκείμενο με το κοινωνικό σώμα.
Κατά τη γνώμη μας, αυτό συμβαίνει για δύο λόγους. Πρώτον, επειδή υπάρχει η ψυχολογική ανάγκη του επαναστατικού υποκειμένου ως εφαλτήριο. Δεύτερον, επειδή υπάρχει μια στρεβλή αντίληψη του τι εστί κοινωνία.

Η Αναρχία, αλλά και οποιαδήποτε άλλη θεώρηση, λαμβάνει υπόσταση όταν υπάρχουν υποκείμενα που φέρουν τις αντιλήψεις της και πράττουν ανάλογα. Αυτό είναι κάτι δεδομένο και δεν αμφισβητείται, αν δε θέλουμε να το ρίξουμε στον (ακραίο) ιδεαλισμό. Το πρόβλημα είναι ότι οι αναρχικοί διαχρονικά (με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις) προσδοκούσαν και απευθύνονταν σε μαζικά υποκείμενα. Αυτός ο «εθισμός», λοιπόν, φτάνει και στις μέρες μας, οδηγώντας στην αντικατάσταση ή εναλλαγή των επαναστατικών

υποκειμένων με ακλόνητη πάντα σταθερά τη μάζα. Σε μια συγκυρία όπως η σημερινή, που εντείνονται οι μαζικές αυταπάτες απελευθέρωσης, λόγω της προαναφερθείσας ντετερμινιστικής θεώρησης σύμφωνα με την οποία η οικονομική εξαθλίωση των περισσότερων ανθρώπων θα οδηγήσει αναπόφευκτα στην εξέγερση, οι περισσότεροι αναρχικοί σφιχταγκαλιάζουν τις μάζες ως τη μοναδική ελπίδα και ευκαιρία.

Να σημειώσουμε εδώ περιεκτικά πως πρέπει να λάβουμε υπόψη μας και το ιδεολόγημα του ανθρωπισμού, από το οποίο δυστυχώς δε ξέφυγαν ούτε οι αναρχικοί ως γνήσια τέκνα του Διαφωτισμού. Μιλάμε για την φαντασιακή αντίληψη ότι όλοι οι άνθρωποι του πλανήτη συγκροτούν μια κοινότητα. (ανθρωπότητα) τα μέλη της οποίας έχουν λίγο πολύ βασικές ομοιότητες και ανάγκες και άρα πρέπει να συνεργαστούν. Αυτή η στρεβλή αντίληψη αποκόπτει τους ανθρώπους από φυσικό τους περιβάλλον αφού θεωρούν πως αποτελούν κάτι ξεχωριστό και ανώτερο και ανάγει την ανθρώπινη ζωή σε αυταξία. Είναι επίσης η πηγή μια μεγάλης σειράς αλυσίδων για το άτομο που περιέχονται στην ανθρωπιστική Ηθική, στα Δικαιώματα του ανθρώπου, στην αναγκαστική ή φυσική αλληλεγγύη μεταξύ των ατόμων και ένα σωρό άλλους καταναγκασμούς που βρίσκονται στον πολιτισμικό πυρήνα των κοινωνιών τον οποίο θα δούμε παρακάτω.

Η δεύτερη και σημαντικότερη προβληματική σχετίζεται με τον ορισμό της κοινωνίας. Η συχνότερη ερμηνεία θεωρεί την κοινωνία ως απλά ένα σύνολο ανθρώπων που ζουν στο ίδιο γεωγραφικό πλάτος. Πρόκειται για μια αφαιρετική και επιφανειακή προσέγγιση που αφενός, τσουβαλιάζει όλες τις ανθρώπινες ομαδοποιήσεις διαχρονικά ως κοινωνίες και αφετέρου, αφήνει εκτός περιεχομένου όλα εκείνα τα στοιχεία που είναι απαραίτητα για την ύπαρξη κοινωνιών όπως η εξουσία, η καταστροφή της φύσης, η αποατομίκευση και η μαζοποίηση των ανθρώπων, η δημιουργία νορμών συμπεριφοράς κ.α.

Η κοινωνία δεν είναι απλά η μάζα. Αν ήταν έτσι, θα ζούσαμε όπως τα κοπάδια των άλλων ζώων, όπου ούτε εκεί συχνά παρατηρούμε ανεξούσιες καταστάσεις. Για να υπάρξει κοινωνία, πρέπει τα μέλη της να δεθούν με διάφορους οικονομικούς, πνευματικούς, υλικούς, πολιτικούς δεσμούς, να σχηματίσουν, δηλαδή, πολιτισμό. Επομένως, δε γίνεται να αντιληφθούμε την κοινωνική μάζα ξεχωριστά. Εδώ θα μπορούσε κάποιος να αντιτείνει πως μια κοινωνική επανάσταση θα διαμορφώσει νέες πολιτισμικές συνθήκες και πως θα εγγυάται τον ατομικό αυτοκαθορισμό. Αυτή η αντίληψη είναι ανεδαφική. Οποιαδήποτε «νέα» κοινωνία είναι υποχρεωμένη να αναπτύξει κοινούς κώδικες συμπεριφοράς σε όλα τα επίπεδα, εάν θέλει να λειτουργήσει, επομένως, ο αυτοκαθορισμός πάει περίπατο καθώς ο πολιτισμός είναι συλλογικός και απρόσωπος. Ακόμα και σε εκείνες τις ανθρώπινες δραστηριότητες όπως η Τέχνη, όπου η ατομικότητα παίζει κεντρικότατο και πασιφανή ρόλο ως δημιουργός, τα παράγωγα (έργα τέχνης) χρεώνονται αυθαίρετα σε όλο το κοινωνικό σύνολο. Επίσης, οι αλλαγές που προτείνονται από όλο το αντικαπιταλιστικό φάσμα είναι απλά εναλλακτικές ρυθμίσεις στο ζήτημα της παραγωγής και της οικονομίας εν γένει. Και δε θα μπορούσε να είναι διαφορετικά εφόσον μιλάμε για κοινωνία. Οποιαδήποτε αλλαγή πατάει στη μαζοποίηση των ατόμων και στη διατήρηση του πολιτισμικού εκτρώματος είναι μια ενδοσυστημική αλλαγή. Οποιαδήποτε κοινωνία είναι Εξουσία και οποιοσδήποτε συλλογικός πολιτισμός εντός κοινωνικού πλαισίου είναι αλυσίδα για το άτομο.

Να συμπληρώσουμε εδώ πως οι μαζικές κοινωνίες δεν υπήρχαν από καταβολής κόσμου ούτε είναι λογικά επακόλουθα της ανθρώπινης εξέλιξης, όπως υπονοεί η κυρίαρχη αντίληψη. Οι κοινωνίες πήραν τη θέση των κοινοτήτων με την εμφάνιση των εξουσιαστικών, συγκεντρωτικών και εκμεταλλευτικών λογικών τόσο στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων όσο και στη σχέση με τη φύση. Δεν υιοθετούμε εδώ τις θέσεις των πρωτογονιστών περί επιστροφής στις πρωτόγονες κοινότητες αλλά δε μπορούμε να μην αναφέρουμε την ιστορική ανακολουθία που παρατηρούμε. Αυτή η οπτική, εάν διερευνηθεί σε διαφορετικούς ιστορικούς χωροχρόνους, δείχνει ανάγλυφα πως η εξουσία και η εκμετάλλευση των πρώτων κοινωνιών διογκώθηκε και εξελίχτηκε ώσπου να φτάσουμε στις σημερινές τεχνοβιομηχανικές καπιταλιστικές κοινωνίες – τέρατα και τις

μυρμηγκοφωλιές των πλέμπων που τις «επανδρώνουν».

Μια ατομικιστική, αναρχομηδενιστική οπτική

Οφείλουμε να αναρωτηθούμε, σήμερα περισσότερο από ποτέ, αν το ζητούμενό μας είναι η αναζήτηση συγκολλητικών ουσιών στο συλλογικό επίπεδο ή αν, αντίθετα, είναι χρησιμότερο να λειτουργήσουμε, σε συλλογιστικό και πρακτικό επίπεδο, διαλυτικά. Αν θα συνεχίσουμε να απευθυνόμαστε με διαλεκτική διάθεση σε στρεβλές ομαδοποιήσεις, προσδοκώντας να πείσουμε ότι η ταυτότητά τους είναι αυτή που εμείς περιγράφουμε και όχι αυτή που οι ίδιες αντιλαμβάνονται ως τέτοια (και αναμένοντας ίσως ότι θα βρούμε μέσα σε αυτές… «συμμάχους» και «συμπαραστάτες») ή αν θα αποδομήσουμε την κοινωνία και όλα τα επιμέρους υποσύνολά της «στα εξ ων συνετέθησαν». Φτάνουμε, λοιπόν, αναπόφευκτα στο γνωστό «τέλμα» που υποτίθεται ότι μας οδηγεί αυτή η ατομικιστική, αντικοινωνική ανάλυση. Ποιο είναι, λοιπόν, το σημερινό υποκείμενο αγώνα και ποιο το πλάνο για το αύριο, την Αναρχία.

Ξεκινώντας ανάποδα, εμείς θεωρούμε πως το δεύτερο ερώτημα είναι κενό νοήματος, από τη στιγμή που δε θεωρούμε την Αναρχία ένα μελλοντικό σχέδιο κοινωνικής συγκρότησης. Συγκεκριμένα, η Αναρχία είναι μια κατάσταση συνειδητότητας του σήμερα, η οποία σπρώχνει το άτομο να βιώσει την αναρχική κατάσταση επίσης στο σήμερα, διαρρηγνύοντας τις σχέσεις του με το υπάρχον και κηρύσσοντας τους τον πόλεμο. Κοντολογίς, η αναρχία σήμερα είναι ένας πόλεμος μεταξύ της Εξεγερμένης ατομικότητας, η οποία έχει αποκτήσει συνείδηση του εαυτού της και του κόσμου της εξουσίας και της κοινωνίας του. Δεν είναι, λοιπόν, για εμάς ένας μελλοντικός παράδεισος που τάζεται στη μάζα και παρηγορεί τους επαναστάτες, δεν είναι μια ακόμα χριστιανική αίρεση που χρειάζεται παπάδες, καλόγερους και πιστούς. Είναι ένας πόλεμος σε όλα τα επίπεδα (υλικό, πνευματικό) με όλα τα μέσα. Είναι κάπως «περίεργο» να σχεδιάζει κάποιος μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια μια μελλοντική ουτοπία την οποία είναι εξαιρετικά αμφίβολο ότι θα ζήσει για να δει, απαιτώντας μάλιστα να κάνουν όλοι το ίδιο, ενώ ταυτόχρονα δέχεται στο σήμερα να φυτοζωεί και κάθεται άπραγος όσο ο πολυεπίπεδος πόλεμος μαίνεται. Για εμάς το ζήτημα δεν είναι πως θα είναι ο κόσμος σε 5, 50, 100 χρόνια αλλά πως είναι τώρα και ποια είναι η θέση μας σε αυτόν ως σκεπτόμενα και δρώντα υποκείμενα. Ακόμα και αν σκεφτόμαστε το μέλλον, δεν το τοποθετούμε σε κουτάκια γιατί θεωρούμε την Αναρχία μια μέθοδο και όχι ένα πρόγραμμα.

Τώρα, σχετικά με το πρώτο σκέλος του ερωτήματος, αρνούμαστε κατηγορηματικά τα de facto επαναστατικά υποκείμενα. Είμαστε, όμως, πεπεισμένοι πως χωρίς την ατομική εξέγερση, τίποτα δεν έχει σημασία. Έγκειται στο ίδιο το άτομο να σπάσει τους δεσμούς με αυτόν τον κόσμο και να συγκροτήσει επαναστατική συνείδηση. Έγκειται στο ίδιο το άτομο να μπει στο διεξαγόμενο πόλεμο. Αυτή του η επιθυμία μπορεί, προφανώς, να συναντήσει συμμάχους, συντρόφους με τους οποίους το άτομο δημιουργεί ομάδες συγγένειας, ώστε να πολεμήσουν μαζί. Δεν είναι, όμως, οι φαντασιακοί ταξικοί ή κοινωνικοί δεσμοί που ενώνουν τους εξεγερμένους αλλά η κοινή συνείδηση, οι κοινές επιθυμίες και η κοινή θέληση για άνευ όρων ελευθερία και αξιοπρέπεια.

Αντικοινωνικά στοιχεία

Τα κείμενα που δημοσιεύονται στο έντυπο "Μηδενιστική Πορεία για τη διάχυση της Φωτιάς και του Χάους" εκφράζουν τη σκέψη του εκάστοτε συντάκτη.

Παρότι επιμέρους διαφωνίες είναι λογικό ότι υπάρχουν, η συντακτική ομάδα δεν έχει την παραμικρή διάθεση να αυτολογοκριθεί. Έτσι, τα κείμενα υπογράφονται από τους εκάστοτε συντρόφους, οι οποίοι είναι υπεύθυνοι για τη σύνταξή τους.

Φυσικά, ο χαρακτήρας των αναλύσεων είναι ξεκάθαρος και δεδομένος.

Η συντακτική ομάδα της "Μηδενιστικής Πορείας"

Niger Lupus Negationis, In gladi veritas και Λέσχη Μηδενιστικής Συνείδησης rem gero

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Χωρίς την ιερή φλόγα του ενθουσιασμού

«Χωρίς την ιερή φλόγα του ενθουσιασμού, τίποτα το σπουδαίο κι ευγενικό, δεν μπορεί να γίνει στη ζωή»

(Γκέτε)

«Δεν άναψε ποτέ πυρκαγιά στο βάθος της καρδιάς μου, που δεν μπόρεσε ένα δάκρυ να τη σβήσει»

(Ρουσό)

«Μάθε να μισείς ότι λερώνει τον αξιακό σου κώδικα, γιατί μόνο τότε η αγάπη σου για ότι αξίζει, θα ενδυναμωθεί όσο ποτέ άλλοτε»

«Δεν είναι κακό να βυθίζεσαι που και που στην απογοήτευση. Όταν συνέλθεις, θα είσαι ακόμα πιο δυνατός, γιατί θα ξέρεις περισσότερα…»

«Αφού κατά μαθηματική ακρίβεια εμείς βαδίζουμε προς την άβυσσο, ας παρασύρουμε στο διάβα μας όσους περισσότερους μπορούμε»

«ΠΑΨΤΕ ΝΑ ΥΠΕΡΕΚΤΙΜΑΤΕ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ, ΜΗΠΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΛΑΒΕΤΕ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ…»

(Ανώνυμου συντρόφου)

Ουκ εν τω πολλώ το ευ, δεν λένε; Δεν χρειάζεται να πούμε πολλά αυτή τη φορά. Μόνο απλή γλώσσα, που να αποτυπώνει τη βιωματική μας συνειδητότητα, που περιγράφει το υπάρχον, χωρίς την παραμικρή διάθεση για επικαλύψεις και αλλοιώσεις της ουσίας του υπαρκτού κόσμου. Παρένθεση: συναναστρεφόμενος κανείς διάφορους γύρω του, ακολουθεί μια πρωτοφανή επαναληπτικότητα στις αντιδράσεις του. Πρώτα, εκπλήσσεται από την «κοσμοθεωρία τους», που πάντα κάτι του θυμίζει, γιατί έτυχε να την ακούσει από το 90% των ανθρώπων με τους οποίους εδέησε να μιλήσει για τη ζωή. Μετά, οργίζεται για το φτηνιάρικο εγωισμό με τον οποίο συνοδεύει ο καθένας τις ετοιματζήδικες δικαιολογίες για να πείσει τον εαυτό του πως «έχει λόγους», που είναι ότι είναι. Το επόμενο βήμα είναι να αδιαφορήσει και να καταλήξει σε συγκεκριμένα συμπεράσματα για την κοινωνία και τη ζωή την ίδια. Αλλά, προς Θεού, «αυτά δεν πρέπει να λέγονται». Σαν ένα μυστικό που όλοι το ξέρουν, αλλά όλοι το κρύβουν για να μη θίξουν τους «καημένους τους ανθρώπους»... Η καθημερινότητα, πλέον, πέρα από τις δυσχέρειες της, έχει και στοιχεία φαρσοκωμωδίας. Ένα κακοπαιγμένο έργο, το οποίο δεν έχουμε καμία όρεξη να παρακολουθήσουμε από εδώ και πέρα…

Δεν χρειάζονται, κατ΄ εμέ, πια, αναλύσεις για την πολιτική πραγματικότητα. Ας καταλαβαίνουμε ότι καταλαβαίνουμε. Τόσα χρόνια που καταγράφαμε την πολιτική επικαιρότητα ενδιαφέρθηκαν άραγε πολλοί πραγματικά, όχι για αυτά που γράφαμε, αλλά, με βάση το πνεύμα τους, να την ψάξουν προς αναρχία μεριά; Όποιος θέλει να μελετήσει τις πολιτικές, τις οικονομικές και τις ευρύτερες γεωστρατηγικές εξελίξεις, ας βουτήξει από κανένα περίπτερο καμία εφημερίδα ή κανένα «σοβαρό» περιοδικό. Αν καταφέρει να ξεχωρίσει την ουσία από την προπαγάνδα, θα έχει σχηματίσει μια επαρκή γνώση για το τι γίνεται γύρω μας…

Η ουσία δεν είναι στα επιμέρους, αλλά στο γενικό. Και αυτό ρέπει ολοένα και με πιο γοργούς ρυθμούς στην πλήρη εξαχρείωση. Χωρίς πολλές περιστροφές, η πραγματικότητα, όχι μόνο δεν ακολουθεί τις δοξασίες όσων εναπόθεσαν το είναι τους στο «λαϊκό ξεσηκωμό», αλλά αντιθέτως ολοένα και περισσότεροι νουνεχείς άνθρωποι από όλες τις μπάντες της ζωής, σηκώνουν ψηλά τα χέρια… Αυτοί που έψαξαν στη ζωή αυτά που διάβασαν κάποτε, και κατάλαβαν πως το διάβασμα από ένα σημείο και μετά αρκεί μονάχα για να πλουτίσεις το λεξιλόγιο σου. Εκτός και αν επιμένεις να διαβάζεις τα κατάλληλα βιβλία…, αυτά που οι διάφοροι θιασώτες της μετριότητας αποκαλούν «ακραία»…

Εμείς πρέπει, πρωτίστως, να μπορούμε, όχι να λογοτεχνούμε, αλλά να ντύνουμε με όμορφες λέξεις τα χρήσιμα συμπεράσματα που βγάζουμε από την πραγματικότητα που ζούμε. Εμάς πρέπει να μας ενδιαφέρει, αποκλειστικά και μόνο, τι κάνουμε εμείς. Και στον τομέα αυτό, πρώτα από όλα, ο νους μας βρίσκεται σε όλα τα φυλακισμένα αδέρφια, σε Ελλάδα και εξωτερικό. Να είναι σίγουροι και σίγουρες πως τα λόγια τους, οι σκέψεις τους, έτσι όπως εκφράζονται κατά καιρούς στα κείμενα τους, όσο και, κυρίως, η ίδια η δράση τους, γράφουν μέσα μας όσο λίγα πράγματα. Μας συγκινούν και μας κάνουν να αισθανόμαστε καλύτερα. Δεν πάνε στο βρόντο όλα όσα έκαναν και είπαν, αντιθέτως είναι ο απαραίτητος φαροδότης για όσους συνεχίζουν ή πάρουν το βάπτισμα του πυρός στο άμεσο μέλλον.

Γιατί, το μεγάλο διακύβευμα, είναι να υπάρχει σε αυτούς τους ξεφτιλισμένους καιρούς που διανύουμε, «έστω και ένας σύντροφος» που θα κρατάει ψηλά τη σημαία, και την ουσία, του Αναρχομηδενισμού. Η μελλοντική «αποστολή» του Νέου Νιχιλισμού είναι να αγκαλιάζει ξανά και ξανά στη λυτρωτική θαλπωρή του όλους τους συνειδητοποιημένους συντρόφους, γλιτώνοντας τους από τις αυταπάτες και τις παγίδες μιας διαστρεβλωμένης ωραιοποίησης, και κάνοντας τους να πατήσουν το γκάζι της Ζωής, χωρίς να χρωστάνε σε κανέναν τίποτα. Φτάνει με τα παραμύθια των θεωρητικών της ιδεαλιστικής εξαπάτησης. Φτάνει με τις ξεφτισμένες προσδοκίες των ιδεολογιών. Εμάς μας ενδιαφέρει μονάχα πως είναι η κοινωνία, και όχι πως θα την ήθελε ο κάθε φιλόσοφος. ΘΑ ΛΕΜΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ, ΑΛΛΙΩΣ ΝΑ ΣΚΑΣΟΥΜΕ… Πλέον, έχει επέλθει το τέλμα κάθε ελπίδας, το μόνο πράγμα που μπορεί να σταθεί όρθιο και να προχωρήσει, πότε στους νωχελικούς ρυθμούς της σύνεσης, και πότε στην ξέφρενη τρεχάλα της οργής και της εκδίκησης, είναι τα άτομα που ξέρουν να ορίζουν τη διαδρομή τους μέσα σε ένα σιχαμένο περιβάλλον. Αυτοί που θα εκμεταλλεύονται το φως του φεγγαριού, δίχως να θέλουν να ρίξουν ούτε μια ματιά πίσω τους… Γιατί, για αυτούς, θα υπάρχει μονάχα το «εμπρός»…

Και αν οι θιασώτες του ηττημένου κοινωνισμού εξακολουθούν ακόμα να φαντασιώνονται πως το φετίχ τους θα σπάσει τις αλυσίδες της εθελοδουλίας, εμείς έχουμε να απευθύνουμε ένα ερώτημα: θα δούμε ποτέ μια επίσημη πολιτική ανάλυση που να εξηγεί γιατί η κοινωνία δεν ενδιαφέρεται για την αναρχία ή θα συνεχίσουμε να διαβάζουμε τα ανιαρά, ξεπερασμένα ευχολόγια των ιδεαλιστικών προτροπών προς τον Κανέναν; Φτάνει πια με τα θολά γράμματα που μεταφέρουν τα κουρασμένα Ταχυδρομικά Περιστέρια της Διάψευσης. Αν ορισμένοι ενοχλούνται από τον αναρχικό μηδενισμό είναι γιατί ξέρουν μέσα τους πως η Αναρχία είναι κάτι που πλέον δεν τους συμφέρει να προταχθεί, γιατί έχει απαιτήσεις, που η ίδια η κοινωνία δεν μπορεί να ανταποκριθεί. Για αυτό φλερτάρουν, πχ, με τον κομμουνισμό. μεταθέτουν ύπουλα την αναρχία στη σφαίρα μιας ανώριμης εφηβικής ή ψιλοψυχοπαθητικής αρρώστιας, που πρέπει να γιατρευτεί με το φάρμακο της κοινωνιστικής απεύθυνσης. Δεν μας ενοχλεί να το κάνουν, αυτό που δεν μπορούμε να καταλάβουμε, με την καμία, όμως, είναι γιατί επιμένουν να εναποθέτουν στις ελπίδες τους σε αυτούς που δεν θέλουν… Προοπτική σε μια κοινωνία βουτηγμένη στην υποτέλεια δεν μπορεί να βρεθεί, επειδή το έγραψε ο Μαρξ, ο Λένιν, ο Κροπότκιν κοκ, κάποτε. Αυτοί είχαν τους λόγους τους για όσα δίδαξαν στο παρελθόν, εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να παρατηρήσουμε και να εξάγουμε συμπεράσματα που επεξηγούν το υπάρχον, γιατί δεν έχουμε τους ίδιους σκοπούς με κανέναν από όσους ήθελαν να φέρουν τον κόσμο στα μέτρα τους... Είμαστε ρεαλιστές και αυτό σημαίνει πως θα κινούμαστε σε πλήρη αντιστοιχία με αυτό που ζούμε. Εμείς

προτάσσουμε την πολύμορφη ατομική εξέγερση, όποιος θέλει το ενστερνίζεται, όποιος όχι, στο καλό και «να προσέχει». Ο νους μας και η ψυχή μας κατοικοεδρεύουν μονάχα στους φυλακισμένους συντρόφους μας και σε όσους αγωνίζονται πολύμορφα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του κόσμου, για την Αναρχία και το Μηδενισμό. Για τους άλλους, πως το έλεγε το τραγούδι, «σε όποιον αρέσουμε, για τους άλλους δεν θα μπορέσουμε…»

«Συνομιλώντας με την εποχή προχτές συνειδητοποιήσαμε την ενοχή μας». Φ.Χαρίσης- Α.Ντάλιος

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΑΧΗΤΕΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΠΟΛΗΣ-ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ Ν.ΡΩΜΑΝΟ, Α.Δ. ΜΠΟΥΡΖΟΥΚΟ, Γ.ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ, Δ.ΠΟΛΙΤΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ Φ. ΧΑΡΙΣΗ, Α.ΝΤΑΛΙΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥΣ ΙΛΛΕΓΚΑΛΙΣΤΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΤΗ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΗΘΙΚΗ

Λέσχη Μηδενιστικής Συνείδησης rem gero

Δεν υπάρχει επαναστατική θεωρία διαχωρισμένη από την εγκαθίδρυση των πρακτικών σχέσεων για τη δράση και αυτή η δράση δε μπορεί πλέον παρά να είναι κάτα βάσει η επιβεβαίωση και η διάδοση της επαναστατικής θεωρίας.

MIL

Ξεσηκώνεστε πάλι. Δεν κατόρθωσαν λοιπόν να σας θάψουν. Αυτό το καταστρεπτικό πνεύμα του κράτους, που σας ερεθίζει δεν είναι συνεπώς το εφήμερο προιόν της νεανικής έξαρσης, αλλά η έκφραση μιας ζωτικής ανάγκης και ενός αληθινού πάθους.

Μιχαήλ Μπακούνιν

Θα χρειαστεί θυμός και επιμονή για να μπει στα πνευμόνια της εξουσίας η σκόνη που θα την κάνει να πνιγεί και που θα έχει επιδέξια αλεστεί από αυτούς, που έχοντας συλλέξει εμπειρίες, είναι ακριβής: από εσάς.

Hanz Magnus Enzenburger

Ολα συνεχίζονται...

Ο αγώνας δεν τελειώνει επειδή κάποιοι ασήμαντοι κουράστηκαν και τώρα μοστράρουν τα αναρχοπαράσημά τους στην πασαρέλα του βούρκου των Εξαρχείων, ούτε επειδή κάποιοι χέστηκαν από τον φόβο τους και βολεύτηκαν στις καβάντζες και στις ψευτοσυνελεύσεις τους. Για εμάς δεν υπάρχει μέση οδός. Κάποιος που διακυρρήτει τις α ναρχικές του προθέσεις βρίσκεται μπροστά σε ένα αποφασιστικό δίλλημα, είτε να πράξ ει, είτε να εγκαταλείψει την αναρχία για πάντα. Αναρχία από τα μετόπισθεν των καφενείων και των κουτσομπολιών δεν υπάρχει

...

Η πράξε ή σκάσε...

Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς – Fai/IRF

Συμμορίες Συνείδησης – Fai/IRF

Πυρήνας Sole - Baleno

Πρώτος Χαοτικός Κύκλος

Σύντομη προσέγγιση στο αντιδικαστικό ζήτημα – Συμπλήρωση «Εσωτερικής Εξέγερσης»

Τέθηκε στο κείμενο ενάντια στην ιδεολογικοποίηση του Μηδενισμού το ζήτημα του κοινωνικού ιδανικού του ηρωικού θανάτου. Θεωρώ, λοιπόν, απαραίτητη μια προσέγγιση και στο αντιδικαστικό ζήτημα ώστε να μην προκύψουν παρεξηγήσεις και παρερμηνείες.

Καταρχάς, είναι προφανές πως ο αναρχικός ενσαρκώνει το κοινωνικό ιδανικό του «ήρωα» όταν προτιμά να πεθάνει στα χέρια των κρατιστών από το να δηλώσει «μετάνοια» και να αφεθεί ελεύθερος, ώστε να συνεχίσει την αντικρατική πάλη του. Υπάρχει, δηλαδή, ο θάνατος που κρέμεται πάνω από το κεφάλι του, μια κάννη που σημαδεύει τον κρόταφό του. Είναι όμως αυτό αρκετό για να γίνει αποδεκτή μια τέτοια πράξη «προδοσίας» από το ίδιο το Εγώ ; Πρώτον, είναι σημαντικό να τονιστεί πως ο αναρχικός πρέπει να έχει τη δυνατότητα να απελευθερωθεί χωρίς συνέπειες για τον ίδιο ή τους συντρόφους του (π.χ. όπως συνέβη με τους κομμουνιστές κατά τις περιόδους της εξορίας τους, όπου ήταν δυνατόν να απελευθερωθούν χωρίς συνέπειες, απλώς υπογράφοντας). Εάν μια τέτοια δυνατότητα δεν υπάρχει, τότε ο καθένας δρα ανάλογα με το τι επιτάσσει η συνείδηση και η σκέψη του. Τότε φυσικά, ο πόλεμος φτάνει μέχρι τέλους.

Σε αντίθετη περίπτωση, όμως, όταν δηλαδή υπάρχει η δυνατότητα της άμεσης απελευθέρωσης, η εθελοντική παραμονή σε κατάσταση κρατικής ομηρείας είναι εθελοδουλία και καθαρή χριστιανική θυσία. Μπορούμε να συσχετίσουμε τα παραπάνω με τη σύγχρονη πραγματικότητα ; Νομίζω πως όχι. Διότι είναι γεγονός πως διαλύσουμε μια φαινομενικά ειρηνική περίοδο, από την άποψη ότι το Κράτος δε βρίσκεται σε ανοιχτή στρατιωτική σύγκρουση με τους εικονοκλάστες συντρόφους, αλλά επιλέγει να δρα στα πλαίσια (διαστρεβλωμένα, αλλά πάντως ακόμη πλαίσια) τόσο του κατασταλτικού, όσο και του δικαστικού μηχανισμού. Είναι προφανές, λοιπόν, ότι σε μια τέτοια περίοδο, το δίλημμα «δηλωσίας» ή «κοινωνικός ήρωας» είναι εν πολλοίς ψευτοδίλημμα. Δε θα μπορούσα, λοιπόν, να χαρακτηρίσω τους αναρχικούς αιχμαλώτους πολέμου (ενός πολέμου που δεν έχει κλιμακωθεί στα παραπάνω ορισμένα πλαίσια όμως) «κοινωνικούς ήρωες» και να τους κριτικάρω για τη στάση τους αυτή. Μια τέτοια εκτίμηση θα ήταν εξίσου ανόητο και επικίνδυνη, τόσο για τους ίδιους τους αιχμαλώτους αναρχικούς συντρόφους, όσο και για τους υπόλοιπους.

Παρότι, όμως, απομακρύνεται από τη σφαίρα της κριτικής το ζήτημα του «Ήρωα», δε συμβαίνει το ίδιο και με το ζήτημα της αντιπροσώπευσης στο δικαστήριο και της στάσης του καθενός μηδενιστή απέναντι στο δικαστικό σύστημα. Γνώμη μου είναι πως συγκρούονται στο σημείο αυτό δύο τάσεις. Η μία έχει σαφώς εγωτική χροιά και οι καταβολές τις είναι στιρνερικές. Σύμφωνα με την άποψη αυτή, ο Μοναδικός αντιλαμβάνεται και χρησιμοποιεί τα άτομα ως τμήμα του «Κόσμου» του. Με άλλα λόγια, είναι θεμιτή η εργαλειακή χρησιμοποίηση όλων των υποκειμένων, προκειμένου να εξυπηρετηθεί το συμφέρον του Μοναδικού (όχι κάποιος σκοπός, ας μη γίνει σύγκριση με τους Ρώσους νιχιλιστές). Έτσι, φαντάζει λογική η αντιπροσώπευση και η επιλογή της «οργανωμένης υπεράσπισης».

Από την άλλη πλευρά, υπάρχει μια περισσότερο συγκρουσιακή και ανόθευτη τάση, η ειλικρινής Άρνηση των εικονοκλαστών να αποδεχτούν και να αναγνωρίσουν τους μηχανισμούς του Κράτους. Διότι μια τέτοια αποδοχή του δικαστικού μηχανισμού τοποθετεί το Κράτος επάνω από το πρόσωπο και ισοδυναμεί με υπαναχώρηση. Αν οι κρατιστές θέλουν τους αναρχικούς της πράξης με το κεφάλι σκυμμένο, ας τους αναγκάσουν να το σκύψουν. Οι εικονοκλάστες δε θα παραιτηθούν, δε θα αποσυρθούν από το διαρκή Πόλεμο ενάντια στο Κράτος και του μηχανισμούς του. Όσο για το βασανισμό των συντρόφων, θα τον αποδεχτώ ως τμήμα της κρατικής βίας σε βάρος των συντρόφων μου. Ας μην χύσουμε τα δάκρυά μας για την κακοποίηση των συντρόφων, ας έχουμε τη σκέψη μας καρφωμένη στο πως θα βυθίσουμε το μαχαίρι στο

στήθος των βασανιστών τους.

Ενάντια, λοιπόν, στο δικαστικό σύστημα. Ενάντια στην αποδοχή της εξουσίας του. Οι σύντροφοι στα κελιά δεν παραιτούνται, δηλώνουν σε κάθε τόνο ότι ο σκοπός τους όσο βρίσκονται στα κελιά της Δημοκρατίας είναι ένας. Η καρδιά μας είναι στους αιχμαλώτους συντρόφους μας.

Ε, λοιπόν, ας το βουλώσουμε και ας δράσουμε.

Niger Lupus Negationis

Η δέση μας στο ζήτημα της Οργάνωσης

Παρότι το ζήτημα της οργάνωσης απασχολεί αρκετά τους αναρχικούς κύκλους, ιδιαίτερα σε μια περίοδο κατά την οποία οξύνεται η εξουσιαστική επίθεση στις αναρχικές δομές, η θέση μας είναι ξεκάθαρη. Αρνούμαστε την οργάνωση με την τυπική και δεσμευτική της μορφή, αρνούμαστε να υποτάξουμε το Εγώ μας στο βωμό μιας συλλογικότητας και να αφοπλίσουμε τις επιθυμίες μας μαχόμενοι για κάποιο «Ανώτερο Σκοπό».

Και αυτό, διότι η δική μας Αναρχία δε συναγελάζεται στις αίθουσες της υψηλής αναρχικής πολιτικής με τους αναρχοπατέρες και τους ρεφορμιστές. Σκοπός μας είναι ο με κάθε μέσο πόλεμος εναντίον του Κράτους , μα σε αυτό τον πόλεμο δε θα θυσιάσουμε τις συνειδήσεις και τις προσωπικές μας επιθυμίες. Είμαστε, λοιπόν, εναντίον των σφιχτών δομών, εναντίον των μεγαλύτερων και μικρότερων πολιτικών οργανώσεων. Για εμάς, κάθε τέτοια μορφή οργάνωσης είναι αλλοτριωτική και αποτελεί αλυσίδα και τροχοπέδη.

Η επίθεση, φυσικά, στο Κράτος, την Κοινωνία, τον πολιτισμό και τις δομές του, όσο προσωπική και να είναι ως υπόθεση, δεν παύει να εκτελείται με μεγαλύτερη επιτυχία όταν στη βάση του απόλυτα συγκεκριμένου εξαπολύουμε μαζί τις επιθέσεις μας ενάντια στο υπάρχον. Για εμάς, όμως, η συλλογικοποίηση διαφέρει από τη μαζοποίηση. Έτσι, λοιπόν, θεωρούμε πως η μόνη συνεταιρικότητα που μπορούμε να αποδεχθούμε χωρίς να απολέσουμε την αυτοκυριότητα και αυτενέργειά μας, είναι η εγωιστική ένωση, μια ένωση καθαρά ιδιοτελής και απόλυτα προσωρινή, η οποία εξυπηρετεί μονάχα ένα συγκεκριμένο στόχο και αυτοδιαλύεται όταν ο στόχος αυτός επιτευχθεί.

Για εμάς, η λυσσασμένη επίθεση ενάντια στις δομές τους δεν αποτελούν αυτοσκοπό, αλλά μέσο για τη διάχυση του Χάους και την εκμηδένιση της εξουσίας. Δεν πιστεύουμε σε κανένα «Στόχο», ούτε έχουμε την παραμικρή πρόθεση να θυσιαστούμε για κάποιο ιδανικό. «Οπλιζόμαστε» ενάντια στο Υπάρχον κινητροδοτούμενοι από ένα πρωτόγονο καταστροφικό πάθος και τη βαθιά επιθυμία να ζήσουμε τις στιγμές του Χάους. Και σε αυτή την αναζήτηση της Αυτοκυριότητας, οι σταθερές δομές με καταστατικά και μακροπρόθεσμους στόχους αποτελούν εμπόδιο.

Αρνούμαστε την υποταγή του υποκειμένου στο αντικείμενο, του αναρχικού στο μέσο, καθώς θεωρούμε πως όταν μία «υπόθεση» τοποθετηθεί επάνω από το Εγώ, τότε ο αναρχικός πάυει να είναι ενσυνείδητος εγωιστής και μετατρέπεται σε άβουλο υπήκοο, φαινόμενο το οποίο έχουμε δει να επαναλαμβάνεται μονότονα με όσους κοινωνικούς αναρχικούς ταυτίζονται με το μέσο της πάλης τους.

Οι ολιγομελείς πυρήνες και οι ομάδες συγγένειας, δομημένες πάντα στη βάση της εγωιστικής συμμετοχής, είναι σε θέση, είτε να εκμεταλλευτούν μια γενικευμένη αναταραχή και να δράσουν προκαλώντας πολλαπλά και διαδοχικά χτυπήματα στις δομές του εχθρού, είτε να συντονίζουν πρόσκαιρα τις δυνάμεις τους χτυπώντας το Κράτος σε ανύποτο χρόνο. Μπορούν ακόμα να παράγουν λόγο και δράση μέσα στα πλαίσια ουσιαστικής συντροφικότητας, η οποία δε μολύνεται από «υποχρεώσεις» και «ευθύνες», καθώς οι σύντροφοι που συμμετέχουν ενώνουν τις κοινές τους επιθυμίες και οι σχέσεις τους διαπνέονται από την ουσιαστική συντροφικότητα που σφυρηλατείται από τη συνειδησιακή εγγύτητα και την από κοινού συμμετοχή στη δράση της ομάδας. Οι πυρήνες δεν είναι ούτε σταθεροί, ούτε το αντίθετο, είναι ό,τι θέλουν τα άτομα που συμμετέχουν σε αυτούς να είναι. Αυτή η ευέλικτη μορφή «οργάνωσης» από τη μία πλευρά εξασφαλίζει την προσωπική ελευθερία κινήσεων και την αυτόβουλη δράση και από την άλλη είναι αποτελεσματική και κατάλληλη για οποιοδήποτε μονοπάτι αγώνα διαλέξουν τα άτομα που συμμετέχουν να πάρουν. Η κλειστή ολιγομελής δομή τους, θωρακίζει τις ομάδες αυτές από χαφιέδες και ευνοεί τη διαρκή σύσφιξη των δεσμών μεταξύ των μελών.

Αυτή η συντομότατη ανάλυση δεν αποδελτιώνει, φυσικά, κάθε στοιχείο των εγωιστικών ενώσεων και των αναρχομηδενιστικών ομάδων, δε θα θέλαμε να κάνουμε κάτι τέτοιο, άλλωστε. Απαλλαγμένοι από κάθε ντετερμινισμό και εγχειρίδια εξεγερτικότητας, προτάσσουμε την αυτόβουλη δράση και την καταστροφική φαντασία.

Ας βαδίσουμε μαζί το μονοπάτι της Άρνησης οπλισμένοι με την Πένα του Εγωισμού και το Μαχαίρι του Πολέμου ενάντια στην Εξουσία
Για την Άτυπη Αναρχική Οργάνωση
Για το Χάος , την Αταξία και την Αδικία

Η Συντακτική Ομάδα του εντύπου «Μηδενιστική Πορεία για τη Διάχυση της Φωτιάς και της Άρνησης»

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο τρίτο τεύχος του αναρχομηδενιστικού εντύπου "N for Nihilism", των ιταλικών εκδόσεων Verein von Egoisten στα πλαίσια της μεταξύ μας συγγένειας.

Εμείς δεν είμαστε ούτε αριστεροί, ούτε κομμουνισταράδες πατριώτες, ούτε κομματόσκυλα, ούτε πολεμάμε πλάι σε εθνικόφρονες και άλλα σκουλήκια. Εμείς είμαστε αναρχικοί.

68 χρόνια από την "αντιφασιστική νίκη των λαών"

Εγώ παιδί του ελληνικού λαού, ορκίζομαι να αγωνιστώ πιστά από τις τάξεις του ΕΛΑΣ, χύνοντας και την τελευταία ρανίδα του αίματός μου, σαν γνήσιος πατριώτης για το διώξιμο του εχθρού από τον τόπο μας, για τις ελευθερίες του λαού μας, κι ακόμα να είμαι πιστός και άγρυπνος φρουρός προστασίας στην περιουσία και το βιος του αγρότη. Δέχομαι προκαταβολικά την ποινή του θανάτου αν ατιμάσω την ιδιότητά μου ως πολεμιστής του Έθνους και του λαού και υπόσχομαι να δοξάσω και να τιμήσω το όπλο που κρατώ και να μην το παραδώσω αν δεν ξεσκλαβωθεί η Πατρίδα μου και δε γίνει ο λαός νοικοκύρης στον τόπο του".
Ο όρκος της πρώτης αντάρτικης ομάδας στη Ρούμελη που έγραψε ο Άρης Βελουχιώτης και δόθηκε το 1942 στη Γραμμένη Οξιά, Ριζοσπάστης.

Γιατί καμιά σχέση δεν έχουν αυτοί, οι υμνητές των ΕΛΑΣιτών και των ΟΠΛΑτζήδων σταλινικών με την Αναρχία. Ο δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος δεν υπήρξε μια κορυφαία νίκη απέναντι στο φασισμό, αλλά ακόμη ένας πόλεμος της Εξουσίας. Και σε κάθε τέτοιο πόλεμο, οι αναρχικοί συμμετέχουν ως αναρχικοί εξεγερμένοι και όχι ως φαντάροι των εξουσιαστικών μπλοκ.

Σε όσους φαντασιώνονται ακόμη κονσερβοκούτια και εκκαθαρίσεις, απαντούμε ότι τράβηξαν μόνοι τους τη διαχωριστική γραμμή. Για εμάς, αυτή η φαντασιακή σύνδεση των αναρχικών με τον ΕΛΑΣ, το στρατιωτικό βραχίονα του ΚΚΕ, δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια αγωνιώδης αναζήτηση ενός παρελθόντος, έστω και κίβδυλου, που χρειάζονται κάποιοι για τονώσουν την ψυχολογία τους και να το προτάξουν σαν ετοιματζίδικη λύση στα φαντασιακά του μαζικά υποκείμενα. Για εμάς δεν είστε τίποτα άλλο, παρά μαρξιστικά υποπροϊόντα, σταματήστε να ιδιοποιείστε την Αναρχία και ενωθείτε επιτέλους με το υπόλοιπο κόκκινο κοπάδι. Εμείς δεν είμαστε εγγόνια εθνικοφρόνων κομμουνιστών, ούτε είμαστε διατεθειμένοι να γίνουμε κιμάς στην κρεατομηχανή του Κράτους. Οι "κόκκινοι" ήρωες μπορούν να πλαισιώσουν αν θέλουν την Εξουσία από τα αριστερά. Εμείς θα συνεχίσουμε να είμαστε αναρχικοί μηδενιστές. Θα συνεχίσουμε να προτάσσουμε τη διαρκή αναρχική εξέγερση, την επίθεση στο Κράτος και την Κοινωνία. Εκείνοι μπορούν να συνεχίσουν να υμνούν το Βελουχιώτη, τον ΕΛΑΣ και τη σοσιαλιστική πατρίδα.

Γιατί οι αναρχικοί δεν πολεμούν τους πολέμους του Κράτους, δεν ενώνονται με την πλέμπα σε εθνικοαπελευθερωτικά μέτωπα, δε θυσιάζονται στο βωμό επαναστατικών υποκειμένων και ανώτερων ιδανικών.

"Την ίδια ώρα που ο φασισμός είναι θάνατος του πνεύματος, ο σοσιαλισμός είναι θάνατος της δύναμης. Και η κοινωνία δεν παίρνει θέση, γι' αυτό ακριβώς είναι τέτοια. Φάντασμα, σώμα μη-σώμα, τίποτα παραπάνω από ένα κοπάδι ανδρεικέλων. Και περιμένετε από τον κοινωνικό βάλτο συνδρομή... Μα ζητάτε από την κοινωνία να εξεγερθεί εναντίον του ίδιου της του εαυτού ! Εναντίον της ίδιας της της φύσης, εκείνης της βαθιά φασιστικής φύσης."
Από το κείμενο "Μηδενισμός και Οργάνωση" - Πρώτος Χαοτικός Κύκλος" Μηδενιστική Πορεία - τεύχος 1ο

Μακριά από δίπολα δηλώνουμε ότι ο αναρχικός αντιφασισμός ή θα είναι ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ή δε θα είναι ΤΙΠΟΤΑ. Τα εναπομείναντα σταλινικά κατακάθια που κραδαίνουν ακόμη τα κονσερβοκούτια, ας έχουν τα κεφάλια τους κοντά στους ώμους.

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη διάχυση του Αρνητικού

Φ. Νίτσε: Αποσπάσματα για το Κράτος, τους πολεμιστές και τον άνδρωπο

Τα αποσπάσματα που ακολουθούν είναι από το βιβλίο του Φρειδερίκου Νίτσε «Τάδε Έφη Ζαρατούστρα». Αυτά τα αποσπάσματα είναι ικανά να δώσουν τροφή στη σκέψη αναλύοντας από μια ατομικιστική οπτική, έννοιες που απασχολούν τους αναρχικούς και σήμερα και δεν είναι σε καμιά περίπτωση παγιωμένες. Γιατί παγίωση σημαίνει ιδεολογία και ιδεολογία σημαίνει θάνατος της σκέψης. Τα αποσπάσματα έχουν επιλεγεί προσεκτικά ώστε να μην αλλοιώνεται το νόημα του κειμένου. Η πλάγια γραφή είναι έργο του Νίτσε ενώ η έντονη γραφή δικό μας. Το βιβλίο κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις ΔΑΜΙΑΝΟΣ. Σε ορισμένα σημεία η μετάφραση είναι άθλια, οπότε, όπου χρειάζεται θα γίνει αντικατάσταση κάποιων λέξεων.

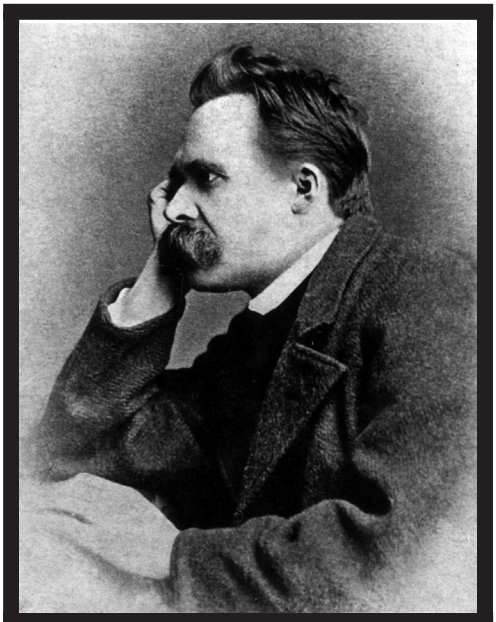

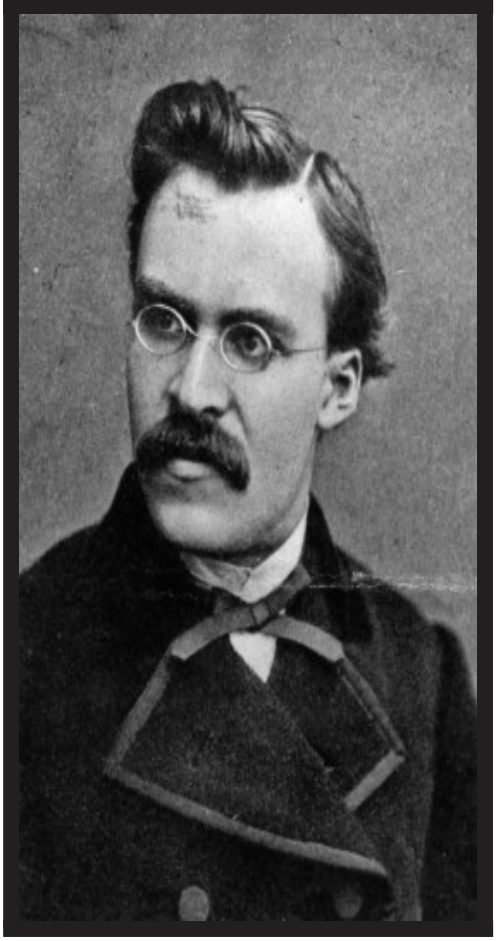

[...] Ακούστε, όμως, δικαστές! Είναι και μια άλλη παραφροσύνη: κι αυτή, υπάρχει πριν από την πράξη. Α! δε χωθήκατε βαθιά σ' αυτή την ψυχή. Κι αυτά είπε ο κόκκινος δικαστής: τι σκότωσε αυτός ο εγκληματίας ; Ήθελε να ληστέψει. Όμως εγώ σας λέω: η ψυχή του ποθούσε αίμα, όχι αρπαγή: του μαχαιριού την ευτυχία λαχταρούσε. Όμως το φτωχό του μυαλό δεν κατάλαβε αυτήν την παραφροσύνη και τον αλλαξογνώμησε. "Τι αξίζει το αίμα!" του είπε. Δε θέλεις τουλάχιστον ν' αρπάξεις αυτήν την ευκαιρία ; Να εκδικηθείς ;

[...]Εγώ γυρεύω γύρω μου βιολιά γιατί 'μαι παλικάρι. Η τόλμη που σκορπίζει τα στοιχειά, πλάθει βιολιά δικά της - η τόλμη θέλει να γελάει. Ψυχικά δεν έχω πια επαφή μαζί σας' τούτο το νέφαλο, που αντικρίζω πάνω μου, τούτη η μαυρίλα, κι ο βαριός ο όγκος - τούτος ακριβώς είναι η συννεφιασμένη καταιγίδα σας. Ν**α βλέπετε κατά πάνω όταν λαχταράτε την εξύψωση. Κι εγώ κοιτάζω κατά κάτω, γιατί είμαι πολύ ψηλά!** Όποιος στα ψηλότερα βουνά ανεβαίνει, αυτός γελάει για όλες τις τραγωδίες του θεάτρου, και της ζωής τις τραγωδίες. **Είναι αλήθεια: αγαπάμε τη ζωή, όχι γιατί συνηθίσαμε τη ζωή, μα γιατί είναι γυναίκα και αγαπάει μονάχα τους πολεμιστές.**

[...]"Υπάρχουν κήρυκες του θανάτου: και η ζωή είναι γεμάτη απ' αυτούς που έχουν ανάγκη ν' ακούσουν το κήρυγμα για την αποχώρηση από τη ζωή. Γεμάτη είν' η γη από περιττούς, χάλασε η ζωή από τη μεγάλη πληθώρα τους. Μακάρι να 'ταν δυνατό να τους ξεγελάσει κανείς με την "αιώνια ζωή", για να εγκαταλείψουν τη ζωή ετούτη. "Κίτρινους": έτσι λεν τους κήρυκες του θανάτου ή "μαύρους". Μα εγώ θέλω να τους παρουσιάσω και μ' άλλα χρώματα. Αυτοί είναι οι τρομεροί, αυτοί που κουβαλάν μέσα τους το αρπαχτικό θεριό και

Από τότε που κουράστηκα να ψάχνω,
έμαθα να βρίσκω.
Από τότε που ένας άνεμος μου εναντιώθηκε,
ταξιδεύω με όλους τους ανέμους.

δε διαλέγουν ανάμεσα ηδονής και αυτοσπαραγμού. Κι οι ηδονές τους ακόμα είν' αυτοσπαραγμός. Οι τρομεροί αυτοί, δε γίναν ακόμα άνθρωποι: μακάρι μαζί με το κήρυγμά τους για την αποχώρηση από τη ζωή, να μας αδειάσουν κι αυτοί τη γωνιά! Να, της ψυχής οι χτικιασμένοι; μόλις γεννηθήκαν, αρχίσαν κιόλας να πεθαίνουν και λαχταράν ν' ακούσουν τις διδαχές της κόπωσης και της αυταπάρνησης.

[...]"Δε θέλουμε να μας λυπούνταιν οι πιο καλοί εχθροί μας, μήτε κι αυτοί που εγκάρδια αγαπάμε. Αφήστε με, λοιπόν, να πω την αλήθεια! Αδερφοί μου, εμπρός στον πόλεμο! Απ' την καρδιά μου σας αγαπώ, είμαι και ήμουν όμοιός σας. Κι είμαι μαζί και ο πιο μεγάλος εχθρός σας. Αφήστε με λοιπόν, να σας πω την αλήθεια! Ξέρω το μίσος και το φθόνο της καρδιάς σας. Δεν είστε τόσο μεγάλοι, ώστε να μην ξέρετε, τι είναι ο φθόνος και το μίσος. Ας είστε επιτέλους, τόσο μεγάλοι, ώστε να μην ντρέπεστε γι' αυτό! Και μια και δεν μπορείτε να είστε οι άγιοι της γνώσης, τουλάχιστον γίνετε οι πολιμιστές μας. Αυτοί είναι οι σύντροφοι κι οι πρόδρομοι της αγιοσύνης ετούτης.

Βλέπω πολλούς στρατιώτες: μακάρι να 'βλεπα πολλούς πολεμιστές! Ομοιόμορφο το λένε αυτό που φοράν, μακάρι να μην ήταν ομοιόμορφο και κείνο που κρύβουν μέσα απ' τη στολή τους!

[...]**Τον εχθρό σας πρέπει να τον ζητάτε, τον πόλεμό σας πρέπει να πολεμάτε για τις ιδέες σας. Κι αν η ιδέα σας νικηθεί, η αξιοπρέπειά σας πρέπει και τότε θριαμβευτικά να κραυγάζει: "Νίκησα!"**

[...] Δε λέτε ότι, ο καλός σκοπός αγιάζει τον πόλεμο ; Κι εγώ σας λέω, ο καλός πόλεμος αγιάζει κάθε σκοπό. Ο πόλεμος και η γενναιότητα έκαναν πιο πολλά από την αγάπη στον πλησίον. Δεν ήταν η συμπόνια, μα η παλικαριά που έσωσε τους ναυαγισμένους. **"Τι είναι καλό;" ρωτάτε' να είσαι παλικάρι αυτό είναι καλό. Αφήστε τα κοριτσάκια να λένε: "Καλό είναι ό,τι είναι ωραίο και συγκινητικό".** Σας αποκαλούνε άκαρδους: μα η καρδιά σας, είναι αληθινή κι αγαπά τη σεμνότητα και εγκαρδιότητά σας. Ντρεπόσαστε για την πλημμύρα σας, κι άλλοι για τη φυρονεριά τους. Ε**ίστε άσχημοι ; Εμπρός, λοιπόν αδέρφια μου. Τυλιχτείτε με μεγαλοπρέπεια, το μανδύα της ασχήμιας.** Κι όντας η ψηχή σας γίνεται μεγάλη, γίνεται ορμητική και μέσα στο μεγαλέιο σας περικλείνεται και κακία: Σας ξέρω εγώ.

[...]Πρέπει να έχετε εχθρούς , αξιομίσητους και όχι αξιοκαταφρόνητους. Πρέπει να είστε περήφανοι για τους εχθρούς σας: τότε οι επιτυχίες των εχθρών σας είναι και δικές σας επιτυχίες! Η επανάσταση - αυτή είναι η ευγένεια του σκλάβου! Η ευγένεια η δική σας ας είναι η υποταγή. Ακόμα και η προσταγή σας ας είναι υποταγή. Στ' αφτιά ενός καλού πολεμιστή αντιλαλεί καλύτερα το: "πρέπει", από το "θέλω".

[...]"Κάπου βρίσκονται ακόμα λαοί και κοάδια. Όχι όμως, σε μας, αδερφοί μου: εδώ υπάρχουν Κράτη. Κράτος ; τι είναι αυτό; Ε, λοιπόν, ανοίξτε τ' αφτιά σας: Τώρα θα σας μιλήσω για των λαών το θάνατο. Κράτος είναι πιο το κρύο απ' όλα τα κρύα τέρατα. Και τούτο το ψέμα ξεφεύγει απ' το στόμα του: "Εγώ, το Κράτος, είμαι ο λαός". Ψέματα! Δημιουργοί σταθήκαν όσοι δημιούργησαν τους λαούς και κρέμασαν από πάνω τους μια Πίστη και μια Αγάπη: έτσι υπηρέτησαν τη ζωή! Καταστροφείς είναι όμως όσοι οργανώνουν παγίδες για τους πολλούς και τις λένε Κράτος: κρεμάν μια σπάθα κι εκατό επιθυμίες απάνω απ' τα κεφάλια τους. Όπου ακόμα βρίσκονται λαοί, εκεί δεν το καταλαβαίνουν το Κράτος και το μισούν σα μάτι κακό και σαν απαγορευμένο απ' τα έθιμα και τους νόμους. Να ποια απόδειξη σας δίνω: κάθε λαός μιλάει τη δική του γλώσσα του καλού και του κακού. Αυτή τη γλώσσα του την ανακάλυψε με τα ήθη και τους νόμους του μαζί. Όμως το Κράτος λέει ψέματα σ' όλες τις γλώσσες του καλού και του κακού. Κι ό,τι κι αν λέει είναι ψέματα - κι ό,τι κι αν έχει είναι κλεμμένο.

Ψεύτικα είν' όλα του: μς δόντια κλεμμένα δαγκώνει, το αχόρταγο, ψεύτικα είναι και τα σπλάχνα του. Ανακάτωμα γλωσσών του καλού και του κακού: να, ποιο γνώρισμα σας δίνω για γνώρισμα του Κράτους. Αλήθεια, τη ροπή προς το θάνατο σημαίνει το γνώρισμα αυτό. Αλήθεια, γνέφει στους κήρυκες του θανάτου. Πολλοί, πλήθος γεννιούνται. Το Κράτος εφευρέθηκε για τους περιττούς.

Δέστε πώς τους σέρνει κοντά του τους περιττούς! Πώς τους μπερδεύει και τους μασάει και τους ξαναμασάει. "Δεν υπάρχει στη γη τίποτα μεγαλύτερο από μένα. Είμαι ο προστακτικός δάκτυλος του Θεού" - έτσι βρυχάται το θηρίο. Και δεν είναι μονάχχα εκείνοι με τα μακριά αφτιά και κείνοι που βλέπουν τη μύτη τους μονάχα, όσοι πέφτουν στα γόνατά του. Αχ! ακόμα κι εντός μας, ω μεγάλες ψυχές, μουρμουρίζει τα ερεβώδη του ψέματα. Αχ! μαντεύει τις αγνές καρδιές, που αυτοδωρίζονται πρόθυμα. Ναι, ακόμα και εσάς μαντεύει, ω νικητές του παλιού Θεού! Αποστάσατε στον αγώνα, κι αυτό υπηρετεί το καινούριο είδωλο! Ήρωες και τίμιους θέλει να 'χει γύρω του, το καινούριο είδωλο! Θέλει να θερμαίνεται στο ηλιόφως των αγαθών συνειδήσεων - το παγετώδες τέρας.

Αλίμονο ! Σ' ολόκληρο τον κόσμο, πού γίναν πιο πολλές βλακείες,
απ' όσες ανάμεσα στους σπλαχνικούς ; Και τι έβλαψε τον κόσμο,
πιο πολύ, από τις τρέλες των σπλαχνικών ;
Αλίμονο σ' αυτούς που αγαπάν και δεν έχουν
ένα μεγαλείο να στέκεται πάνω απ' τη συμπόνια τους !
Αυτά μου είπε κάποτε ο διάβολος: «έχει και ο Θεός
Την κόλασή του: και είναι η αγάπη του για τους ανθρώπους».
Και τελευταία, αυτά τα λόγια τον άκουσα να λέει:
«ο Θεός πέθανε, τον έφαγε η συμπόνια του
για τους ανθρώπους».

«Π' αυτόν που συμπονά», Ζαρατούστρας

Η Αναρχία, είναι για μένα το μέσο για να φτάσουμε στην ατομικότητα, και όχι το άτομο ένα μέσο για να φτάσουμε στην Αναρχία. Μια τέτοια αναρχία δεν θα ‘ταν παρά μια ακόμα πλάνη. Εάν οι αδύναμοι φαντασιώνονται την Αναρχία σαν έναν κοινωνικό σκοπό, οι δυνατοί πραγματώνουν την Αναρχία σαν το μέσο ανίχνευσης του απείρου της ατομικότητας. Μήπως οι αδύναμοι δεν είναι που δίνουν ζωή – τη ζωή τους – σ αυτήν την κοινωνία που με τη σειρά της γεννά την ιδέα του νόμου; Μα όποιος κάνει την Αναρχία πράξη εχθρεύεται τον νόμο και ζει σε πόλεμο με την κοινωνία. Κι ο πόλεμος αυτός είναι ατέρμονος καθώς με την πτώση του Τσάρου ενθρονίζεται ο Λένιν, με την διάλυση της αυτοκρατορικής φρουράς έρχεται η κόκκινη φρουρά…

Ο αναρχισμός σαν μια κληρονομιά ηθική και πνευματική, θα ‘ναι πάντοτε υπόθεση μιας ευγενικής ολιγάριθμης φάλαγγας, και όχι των μαζών ή του λαού. Ο αναρχισμός είναι θησαυρός και ιδιοκτησία μοναδική αυτών των λίγων που αισθάνονται σ’ όλο της το βάθος, να αντηχεί μέσα τους η κραυγή μιας αδιαπραγμάτευτης και απόλυτης άρνησης!

Ρ. Νοβατόρε

Για το σύντροφο Mauricio Morales

"Από το 2009, η 22α Μαίου δε θα είναι ποτέ ξανά μια κανονική μέρα, δε μπορεί να είναι μια κανονική μέρα γι'αυτούς που έχουν κυρήξε μόνιμο πόλεμο στο σύστημα, δε μπορεί να είναι μια κανονική μέρα για εκείνους που νιώθουν κοντά σ'εκείνον που έδωσε στη ζωή του μια έκφραση με την ίδια επίθεση, την ίδια ακατάβλητη αντίθεση: στον MAURICIO MORALES DUARTE, στον Punki Mauri• ο οποίος –όπως και ο καθένας που διαπράττει επιθέσεις ενάντια στην εξουσία- ήξερε τη μοίρα που βρίσκετε κρυμμένη σ'αυτό, ότι δηλαδή εδώ υπάρχουν δύο συγκεκριμένοι τρόποι: Θάνατος ή Φυλακή. Και το δέχτηκε όπως είναι, το αναπόδραστο, χωρίς να χαμηλώσει τη θωριά του, χωρίς αμφιβολία, χωρίς πολλά λόγια. Με τον ίδιο τρόπο που κουβαλάμε τη ψυχή μας βαμμένη ολάκερη με τις αρχές μας."

Πυρήνας Εικονοκλαστικών Ατομικοτήτων, "Bruno Fillipi"/FAI-IRF

Τις πρώτες πρωινές ώρες της 22ας Μαίου, ο αναρχικός μαχητής Mauricio Morales πέφτει νεκρός, όταν ενεργοποιήται πρόωρα η βόμβα που μεταφέρει στο σακίδιο του, την οποία σκόπευε να τοποθετήσει σε σχολή δεσμοφυλάκων, στη Χιλή. Ανακούφιση για τον εχθρό, ευχαριστημένος που ακόμα ένας λύκος βρίσκει το θάνατο. Μα δε λογάριασε καλά. Τις εβδομάδες που ακολουθούν το θάνατό του, γίνονται δεκάδες επιθέσεις σε Χιλή, Μεξικό, Περού, Ισημερινό, Ελλάδα και αλλού από πυρήνες της FAI, υπενθυμίζοντας στην κυριαρχία ότι οι αγέλες μας είναι ανεξάντλητες και πως θα εκδικούνται πάντα τους νεκρούς τους.

Η φωτιά του Mauri και των άλλων νεκρών αδελφών μας δε θα σβήσει ποτέ. Θα καίει μέσα σε κάθε κείμενο, σε κάθε προκύρηξη, σε κάθε γράμμα αιχμαλώτου, σε κάθε μολότοφ, σε κάθε βόμβα, σε κάθε σφαίρα των αναρχικών της πράξης, των μηδενιστών, των εξεγερμένων. Θα καίει μέχρι να τυλιχθεί στις φλόγες κάθε πτυχή αυτού του σάπιου κόσμου. Μέχρι το θάνατο της Εξουσίας, της Κοινωνίας και του Πολιτισμού. Δε θρηνούμε λοιπόν, δεν αναδιπλωνόμαστε, ούτε και μυξοκλαίμε για την αγριότητα της κρατικής καταστολής. Έχουμε πόλεμο και περνάμε στην επίθεση. Μέχρι το τέλος.

«Οπλιστείτε και γίνετε βίαιοι, όμορφα βίαιοι, μέχρι όλα να ανατιναχτούν. Γιατί να θυμάστε ότι οποιαδήποτε βίαιη ενέργεια εναντίον των προωθητών της ανισότητας, είναι απολύτως δικαιολογημένη μέσα στους αιώνες ατελείωτης βίας που έχουμε δεχθεί απ' αυτούς. Οπλιστείτε και πολεμήστε τη κρατική τρομοκρατία–κάψτε, συνωμοτήστε, σαμποτάρετε, και να είστε βίαιοι, όμορφα βίαιοι, φυσικά βίαιοι, ηθελημένα βίαιοι»

Mauricio Morales

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού

Για το σύντροφο Mauricio Morales

"Από το 2009, η 22α Μαίου δε θα είναι ποτέ ξανά μια κανονική μέρα, δε μπορεί να είναι μια κανονική μέρα γι'αυτούς που έχουν κυρήξε μόνιμο πόλεμο στο σύστημα, δε μπορεί να είναι μια κανονική μέρα για εκείνους που νιώθουν κοντά σ'εκείνον που έδωσε στη ζωή του μια έκφραση με την ίδια επίθεση, την ίδια ακατάβλητη αντίθεση: στον MAURICIO MORALES DUARTE, στον Punki Mauri• ο οποίος –όπως και ο καθένας που διαπράττει επιθέσεις ενάντια στην εξουσία- ήξερε τη μοίρα που βρίσκετε κρυμμένη σ'αυτό, ότι δηλαδή εδώ υπάρχουν δύο συγκεκριμένοι τρόποι: Θάνατος ή Φυλακή. Και το δέχτηκε όπως είναι, το αναπόδραστο, χωρίς να χαμηλώσει τη θωριά του, χωρίς αμφιβολία, χωρίς πολλά λόγια. Με τον ίδιο τρόπο που κουβαλάμε τη ψυχή μας βαμμένη ολάκερη με τις αρχές μας."

Πυρήνας Εικονοκλαστικών Ατομικοτήτων, "Bruno Fillipi"/FAI-IRF

Τις πρώτες πρωινές ώρες της 22ας Μαίου, ο αναρχικός μαχητής Mauricio Morales πέφτει νεκρός, όταν ενεργοποιήται πρόωρα η βόμβα που μεταφέρει στο σακίδιο του, την οποία σκόπευε να τοποθετήσει σε σχολή δεσμοφυλάκων, στη Χιλή. Ανακούφιση για τον εχθρό, ευχαριστημένος που ακόμα ένας λύκος βρίσκει το θάνατο. Μα δε λογάριασε καλά. Τις εβδομάδες που ακολουθούν το θάνατό του, γίνονται δεκάδες επιθέσεις σε Χιλή, Μεξικό, Περού, Ισημερινό, Ελλάδα και αλλού από πυρήνες της FAI, υπενθυμίζοντας στην κυριαρχία ότι οι αγέλες μας είναι ανεξάντλητες και πως θα εκδικούνται πάντα τους νεκρούς τους.

Η φωτιά του Mauri και των άλλων νεκρών αδελφών μας δε θα σβήσει ποτέ. Θα καίει μέσα σε κάθε κείμενο, σε κάθε προκήρυξη, σε κάθε γράμμα αιχμαλώτου, σε κάθε μολότοφ, σε κάθε βόμβα, σε κάθε σφαίρα των αναρχικών της πράξης, των μηδενιστών, των εξεγερμένων. Θα καίει μέχρι να τυλιχθεί στις φλόγες κάθε πτυχή αυτού του σάπιου κόσμου. Μέχρι το θάνατο της Εξουσίας, της Κοινωνίας και του Πολιτισμού. Δε θρηνούμε λοιπόν, δεν αναδιπλωνόμαστε, ούτε και μυξοκλαίμε για την αγριότητα της κρατικής καταστολής. Έχουμε πόλεμο και περνάμε στην επίθεση. Μέχρι το τέλος.

«Οπλιστείτε και γίνετε βίαιοι, όμορφα βίαιοι, μέχρι όλα να ανατιναχτούν. Γιατί να θυμάστε ότι οποιαδήποτε βίαιη ενέργεια εναντίον των προωθητών της ανισότητας, είναι απολύτως δικαιολογημένη μέσα στους αιώνες ατελείωτης βίας που έχουμε δεχθεί απ' αυτούς. Οπλιστείτε και πολεμήστε τη κρατική τρομοκρατία–κάψτε, συνωμοτήστε, σαμποτάρετε, και να είστε βίαιοι, όμορφα βίαιοι, φυσικά βίαιοι, ηθελημένα βίαιοι»

Mauricio Morales

Μέτωπο Αναρχομηδενιστικής Συνείδησης για τη Διάχυση του Αρνητικού

Δράση στη μνήμη του Mauricio Morales

Ήταν γύρω στις 2 το μεσημέρι στις 22 Μαίου, όταν πάνω από μια ντουζίνα σύντροφοι αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν μια ενέργεια άμεσης δράσης στη μνήμη του συντρόφου μας Mauricio Morales (El Punki Mauri). Κατέλαβαν τη διασταύρωση των οδών Grecia και Doctor Johow, στα περίχωρα του Πανεπιστημιού της Χιλής, έστησαν οδοφράγματα και περίμεναν τους φανατικούς της τάξης με 100 βόμβες μολότοφ.

Μόλις αφίχθησαν οι ένοπλες δυνάμεις του κεφαλαίου, οι μαχητές ετοιμάστηκαν για την επίθεση με όλο το υλικό τους χωρίς ανάσα• τα δέντρα λειτουργούσαν ως κάλυψη, καθώς οι σκιές των απρόσωπων σωμάτων ανασυγκροτούνταν για να επιτεθούν ξανά. Οι συγκρούσεις κράτησαν τριάντα λεπτά χωρίς κανένας σύντροφος να τραυματιστεί ή να συλληφθεί από τα μαντρόσκυλα της εξουσίας.

Η υποχώρηση ξεκίνησε όταν οι σύντροφοι εξάντλησαν τα υλικά της επίθεσής τους. Ούτε τα δακρυγόνα τους, ούτε το χημικό νερό τους, ούτε οι πλαστικές σφαίρες κατάφεραν να σταματήσουν την οργή των κουκουλωμένων συντρόφων.

Αυτή η δράση μπαίνει στο πλαίσιο της μνημόνευσης του άτυχου θανάτου του συντρόφου μας Mauricio Morales που ήταν αποτέλεσμα της ατυχούς πυροδότησης του εκρηκτικού του μηχανισμού. Τέσσερα χρόνια μετά το θάνατό σου, αυτοί που φέρουν τη φωτιά στην καρδιά τους, την οργή στο μυαλό τους και χιλιάδες εξεγερτικε΄ς δράσεις στα χέρια τους, δε σε ξεχνούν. Δεν είμαστε από εκείνους που εξιδανικεύουν το θάνατό σου ως ένα θάνατο ήρωα ή μάρτυρα, ήσουν απλά ένας ακόμα αδερφός, ένας σύντροφος όπως και εκείνοι που επιτίθενται με διάφορους τρόπους εναντίον του κεφαλαίου.

Σύντροφος Mauricio Morales: πολεμιστής όχι μάρτυρας!
Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους και φωτιά στην κοινωνία-φυλακή!

Το περιεχόμενο των φυλλαδίων που βρέθηκαν στο σημείο:

Στις 22 Μαίου του 2009, ο Mauricio Morales ένας αναρχικός σύντροφος, πέθανε πολεμώντας ενάντια στην εκμετάλλευση, τη δυστυχία, στις φυλακές... Σήμερα θυμόμαστε το πνεύμα του αγώνας σου, σαν πολεμιστή, χωρίς να θέσουμε κανέναν σε κίνδυνο...Όπως ανατίναξες τα πάντα, ανατίναξες και τον εαυτό σου. Αλλά πετάς για πάντα μέσα στις καρδιές μας. Γιατί κανένας νεκρός ή φυλακισμένος σύντροφος δε ξεχνιέται.*

ΑΠΟ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ, Ο PUNKI MAURI ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΩΝ

Σημείωση από τον μεταφραστή στα αγγλικά:
Στο πρωτότυπο η λέξη που χρησιμοποιήται για το “ανατινάζω” και το “πετάω” είναι η ίδια (volar)

Γράμμα του Sergio Maria Stefani για τα 4 χρόνια από το θάνατο του Mauricio Morales

Για να τελειώνουμε με τη λατρεία των πτωμάτων

Πριν από τέσσερα χρόνια ο Mauri πέθανε, ενώ η τροχιά του αγώνα που διάλεξε συνεχίζει αταλάντευτη. Την αστραπή της έκρηξης, η οποία δυστυχώς χτύπησε αυτόν αντί για του εχθρούς για τους οποίους προοριζόνταν, ακολούθησε ο κεραυνός που ταρακούνησε τα πνεύματα όλων μας, εμείς οι αδερφοί και οι αδερφές του διασκορπισμένοι στον κόσμο και κινητοποιημένοι από το ίδιο πάθος καταστροφής του υπάρχοντος.

Η χαρά που ξεχύνεται πάντα όταν ανακαλύπτεις μια συντροφική καρδιά, πνίγηκε από τη συνείδηση του γεγονότος πως αυτή η καρδιά δε θα αντλεί πια αίμα και οργή. Ο Mauri δεν ήταν ο πρώτος που πέθανε λόγω της απόφασής του να μη διαχωρίζει τη σκέψη από τη πράξη, δε θα είναι δυστυχώς ούτε ο τελευταίος, αλλά εγώ νομίζω πως η θλίψη δεν είναι ο καλύτερος τρόπος για να τον θυμόμαστε. Μέσα σε αυτά τα χρόνια που πέρασαν, ο Mauri δεν αφέθηκε να σαπίσει μέσα στον τάφο αλλά συνέχιζε να ζει και να μάχεται μέσα απο κάθε επίθεση, άσχετα με το αν ήταν αφιερωμένη σε αυτόν ή όχι. Οι φλόγες εξαπλώνονται όσο υπάρχει καύσιμο, έτσι ώστε η χαρά του να μη μπορεί να σβήσει μέχρι να χτυπήσουμε τον εχθρό διαρκώς και οι δράσεις είναι το οξυγόνο που θρέφει τις φλόγες, πριν τα τόσα πολλά λόγια πνίξουν και μειώσουν τη μικρή σπίθα μέχρι να τη σβήσουν.

Ας μην καταλήξουμε στη λατρεία των πτωμάτων, ας μη συντρίψουμα τα σώματα των αδερφών μας κάτω από μέτρα γης και ας μη μπερδευτούμε από τα μαρμάρινα μνημεία, με τα οποία νομίζουν κάποιοι ότι τους τιμούν, αλλά αντίθετα ας συλλήσουμε τους τάφους, όπως ο Ραβασόλ, για να πάρουμε πίσω στα χέρια μας τα μαχαίρια, τους πυροκροτητές, τα πιστόλια και το μπαρούτι που μπορούν ακόμα να χτυπήσουν τον εχθρό παρά να τα αφήσουμε να σκουριάσουν και να παραδοθούν μουχλιασμένα στη μνήμη.
Ας αντικαταστήσουμε τη μνήμη με την εικονοκλαστική οργή. Ας σταματήσουμε να περιμένουμε ένα μέλλον που δε θα έρθει ποτέ και να γιορτάζουμε ένα παρελθόν που έχει αρχίσει ήδη να ζέχνει όπως ο αποπνικτικός αέρας ενός μουσείου. Υπάρχει ένα παρών που πρέπει να φλέγεται από το πάθος μας. Ας εμπιστευθούμε τη μνήμη του Mauri στα χέρια μας και ας ταρακουνήσει ο κεραυνός μας τους εχθρούς, στο άκουσμα της ηχούς του γέλιου του.

Sergio Maria Stefani

Σημείωση του μεταφραστή στα αγγλικά:
Ο Sergio Maria Stefani βρίσκεται φυλακισμένος στην Ιταλία μαζί με αρκετούς άλλους στο πλαίσιο της επιχείρησης Ardire που εκπόνησε το κράτος μετά τον πυροβολισμό του Roberto Adinolfi.

Γραμμα του Nicola Gai για τα 4 χρόνια από το θάνατο του Mauricio Morales

Για μια μονάχα ώρα μανιασμένης αναρχίας

Η αστραπή που πριν τέσσερα χρόνια φώτισε τη νύχτα της χιλιανής πρωτεύουσας και εμπόδισε τον Mauri να εκτελέση την πράξη του έκανε εμφανή σε όλους μας την ομορφιά και τη δύναμη που ενυπάρχουν στον αγώνα για την αναρχία. Τίποτα δε μπορεί να μας δώσει περισσότερη χαρά και ευχαρίστηση από το άναμμα του φυτιλιού του μηχανισμού που πρόκειται να χτυπήσει το μέρος όπου εκπαιδεύονται οι δήμιοι που θα βασανίσουν τους φυλακισμένους αδερφούς και αδερφές μας.

Μόνο εκείνη τη στιγμή που η τάση μας για ελευθερία ενώνεται πάλι με τη δράση,καταφέρνουμε να βιώσουμε την αναρχία στο εδώ και στο τώρα. Δυστυχώς το όνειρο που κουβαλάμε στις καρδιές μας παραείναι μεγάλο για να αποφύγουμε τον κίνδυνο να βρεθούμε μπροστά στον τερατώδη τοίχο της εξουσίας, που ορθώνεται προστατεύοντας το κράτος και το κεφάλαιο. Όταν βάζουμε τη ζωή μας στο παιχνίδι, αναπόφευκτα, καταλήγουμε να αντιμετωπίζουμε τη σκληρότητα που ενυπάρχει στον αγώνα: φυλακή ή θάνατος.

Όλα αυτά δεν πρέπει να μας φοβίζουν, αλλά αντίθετα πρέπει να δυναμώνουν τη συνείδηση και την αποφασιστηκότητα μας να συνεχίσουμε με χαρά την επίθεση στο υπάρχον. Γι'αυτό μπορούμε να επιβεβαιώσουμε χωρίς ρητορίες πως ο Mauri συνεχίζει να ζει μέσα από όλες τις επιθετικές δράσεις. Κουράγιο και δύναμη σε όλους τους συντρόφους που ανώνυμα χτυπούν το κράτος και το κεφάλαιο, κουράγιο και δύναμη σε εκείνους που δίνουν ένα όνομα στην οργή τους, κουράγιο και δύναμη σε αυτούς που δίνουν ζωή στην ΑΑΟ/ΔΕΜ. Θα δδώσουμε σώμα και ψυχή στη μαύρη διεθνή, υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος να καταστρέψουμε.

Ζήτω η Αναρχία!

Nicola Gai

Σημείωση του μεταφραστή στα αγγλικά:
Ο Nicola Gai βρίσκεται φυλακισμένος στην Ιταλία και κατηγορείτε για τον πυροβολισμό του Roberto Adinolfi μαζί με τον Alfredo Cospito.

Γράμμα του Alfredo Cospito για τα τέσσερα χρόνια από το θάνατο του Mauri

Όταν διάβασα τα νέα του θανάτου του Mauri, την καταλάθος έκρηξη του μηχανισμού που κουβαλούσε, ήταν ένα χτύπημα στην καρδιά, ακόμα και αν δεν τον ήξερα, ακόμα και αν δεν τον είχα δει ποτέ, αντιλήφθηκα ενστικτωδώς πως περπατούσε στο ίδιο μονοπάτι με εμένα. Τις μέρες που ακολούθησαν, οι δράσεις, οι συγκρούσεις, η έξωση του σπιτιού που έμενε, η οργισμένη του κηδεία.

Η μνήμη μου γύρισε σε παλιότερες μέρες που ήμουν φυλακισμένος, πριν μερικά χρόνια, όταν με μια αίσθηση ανικανότητας έλαβα τα νέα για το θάνατο του Baleno*. Και τότε υπήρχαν συγκρούσης, οργισμένη κηδεία, ο θάνατος της Sole και τότε ήταν χτύπημα στην καρδιά αλλά εκείνη την εποχή είχα την αίσθηση πως ήμουν ανυπεράσπιστος, ανίκανος. Σήμερα έχω αφήσει πίσω αυτήν την αίσθηση της ανικανότητας, τώρα ξέρω τι να κάνω. Ξέρω ακριβώς τι ένιωσε ο Mauri τις στιγμές πριν το θάνατό του. Την αδρεναλίνη, την ευτυχία της συνειδητοποίησης των επιθυμιών μέσα από τη δράση, την αντίσταση σε αυτό το σκατένιο σύστημα με οποιοδήποτε καταστροφικό μέσο. Δεν ήταν ένας απαίσιος θάνατος. Σίγουρα θα ήταν όμορφα αν ζούσε για να χτυπά, να χτυπά ξανά και ξανά...αλλά σε κάθε περίπτωση είναι η μοίρα που έχουμε διαλέξει για τους εαυτούς μας.

Σήμερα αυτή η χαρά ζει ξανά μέσα σε κάθε ατομικότητα που οπλίζει τα χέρια του ενάντια στην εξουσία που γίνεται δυνατότερη μέρα με τη μέρα, στη σταδιακή και συνεχή εξάπλωση της μαύρης διεθνούς, στους δεκάδες πυρήνες της FAI που βρίσκονται διασκορπισμένοι σε όλον τον κόσμο, στο χαμόγελο εκείνου που μόλις άναψε το μπαρούτι. Ο Mauri ζει μέσα στις δράσεις. Δεν υπάρχει γυρισμός.

Alfredo Cospito

Σημειώσεις του μεταφραστή στα αγγλικά:

1 Η Sole και ο Baleno (Maria Soledad Rosas and Edoardo Massari), είναι δύο αναρχικοί που κατηγορήθηκαν για οικοτρομοκρατικές ενέργειες στου αγώνες του No TAV στο Τορίνο τη δεκαετία του 90 μαζί με τον Pelissero. Οι Sole και Baleno αυτοκτόνησαν στη φυλακή.

2 Ο Alfredo Cospito βρίσκεται φυλακισμένος στην Ιταλία και κατηγορείται για τον πυροβολισμό του Roberto Adinolfi μαζί με το Nicola Gai.

Λόγια του Juan Aliste, τέσσερα χρόνια μετά το θάνατο του Mauri

Πρέπει κάποιος να έχει κουφή ψυχή, να είναι τυφλός, ένας yanacona ή ένας déclassé για να μην αναγνωρίζει πως περνάμε μπροστά από μια κοινωνική ιερά εξέταση του κεφαλαίου και της αστυνομικής τάξης.

Αυτή η κοινωνική ιερά εξέταση λειτουργεί με πλήρη ικανότητα, έχοντας στη διαθεσή της καταπιεστικούς μηχανισμούς και δυνάμεις. Επομένως οι ζωές μας υποβιβάζονται στον τόνο της αποξένωσης και της νοθρώτητας. Το παροδικό αποτέλεσμα είναι οι άνθρωποι να έχουν συνηθίσει να υπακούν χωρίς να έχουν τη δυνατότητα της έκπληξης, χωρίς χρόνο για αναστοχασμό και περιορισμένοι από άποψη δράσης.

Η ρήξη με το καθεστώς, επιβεβλημένο ως μορφή ζωής, μας δίνει το οξυγόνο για να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας και επομένως να γίνουμε οι πρωταγωνιστές στην αντίσταση κοιτώντας με μάτια λαμπερά και γεμάτα ελευθερία τον ορίζοντα του αδύνατου, που περνά από όσα έχουμε: αγάπη, τρυφερότητα, οργή. Σα λαικοί μαχητές, με τα όπλα στο ένα χέρι, βιβλία και επαναστατικά συνθήματα στο άλλο, με την ιδέα της ελευθερίας στο μυαλό, με τη διαρκή εξέγερση στις πράξεις μας, με τα αστέρια και τις αγάπες μας στην καρδιά.

Στην απόφαση/δράση, όλοι οι Mauricio, όλοι οι Norma είναι πάντα παρόντες.
Πάντα!
Όσο υπάρχει δυστυχία, θα υπάρχει Εξέγερση

Juan Aliste
Εξεγερτικός κρατούμενος
Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας, Χιλή
Μάιος 2013

Σημείωση του μεταφραστή στα αγγλικά:

Στην αυτοκρατορία των Ίνκας, η λέξη yanacona αναφερόταν σε εκίνους που υπηρετούσαν τις ελίτ. Κατά την κατάκτηση από τους Ισπανούς, οι yanaconas συμμάχησαν με τους κονκισταδόρες. Αποφάσισα να αποφύγω την ελαφρά αλλοίωση του όρου σε οικιακό σκλάβο, που στις ΗΠΑ έχει παρόμοια πολιτική σημασία, αλλά μια λιγότερο έντονη ιστορική βάση.

Μερικά λόγια από το Conspiración Ácrata στη μνήμη του Mauricio

"Ο Ήρωας της ζωής πηγαίνει προς το Θάνατο συνοδευόμενος από την τραγικά θριαμβική πορεία του δυναμίτη και με λουλούδια γύρω απ' το κεφάλι. Ναι, όποιοσδήποτε επιθύμησε και μπόρεσε να ζήσει σαν Εξεγερμένος και Ήρωας θέλει η ελευθερία να καίει με μια όμορφη φλόγα αναμμένη από τη μεγαλύτερη αμαρτία ώστε το πρελούδιο του θανάτου να μην είναι τίποτα άλλο από ένα γλυκό και μελαγχολικό ποιήμα...

Γραμμένο από τον Renzo Novatore για τον φίλο του Bruno Filippi, που πέθανε μεταφέροντας έναν εκρηκτικό μηχανισμό.

Εδώ από τη γη του Μεξικού, θυμόμαστε το σύντροφο Mauricio Morales που έζησε 27 χρόνια αγώνα και Αναρχίας. Έζησε πραγματικά, γιατί έζησε ελεύθερος έξω από τα όρια και τις επιβεβλημένες νόρμες, χλευάζοντας τα κακόγουστα κοινωνικά οικοδομήματα, φτύνοντας τις φυλακές, τα κάγκελά τους και τους αλαζονικούς τους νόμους. Έζησε περισσότερο από κάποιον που έζησε 100 χρόνια, με φυλακισμένο το μυαλό και το σώμα, περισσότερο από εκείνον που ζει μια ζωή υπακούοντας.

Η ζωή δεν αξίζει τίποτα εάν κάποιος δε ζει ελεύθερος, αν μόνο αναπνέει, μόνο για να δουλεύει και να ξοδεύει. Η ζωή δεν είναι ζωή αν κάποιος δε ζει πολεμώντας ενάντια στην κυριαρχία, αν κάποιος δεν επιταχύνει από μόνος του το ρυθμό που η καρδιά του αντλεί αίμα στην καρδιά του, στις σκέψεις του. Η ζωή δεν είναι ζωή αν κάποιος κρατάει το μαχαίρι της απελευθέρωσης κρυμμένο στο φέρετρο του εμπορεύματος. Πρέπει να το ελευθερώσει, να το χρησιμοπιήσει, να καρφώσει με αυτό χίλιες και μία φορές την κοιλιά της εξουσίας, κοιτάζοντας την στα μάτια, πρόσωπο με πρόσωπο, μέχρι την τελευταία της ανάσα.

Ένας πολεμιστής που ζει ελεύθερος, που ζει την Αναρχία μέρα με τη μέρα, που δίνει τα πάντα στον αγώνα, δε ξεχνιέται. Δε μπορεί να ξεχαστεί. Εμείς δε θα τον ξεχάσουμε.

Θάνατο στην κοινωνία-φυλακή και τους φρουρούς της!

Με τη μνήμη για όπλο

Conspiración Ácrata

Γράμμα για τον Mauri από τον Braulio Durán, από τη φυλακή

Λόγια για το σύντροφο Mauri,
όπου και αν είσαι, από τον Braulio Durán.

Εξαιτίας της κατάστασης στην οποία βρίσκομαι, δεν είχα την ευκαιρία να γράψω ένα γράμμα ή ένα κείμενο, αλλά αυτή τη στιγμή μου ήρθε αυτό στο κεφάλι και εύχομαι μόνο και επιθυμώ να είναι καλά ο σύντροφος και το "πνεύμα" σου, αν υπάρχει, να συνεχίζει να είναι όσο αδάμαστο όσο ήταν πάντα.

Αλήθεια δεν ξέρω αν μπορείς να με ακούσεις ή να με νιώσεις. Αλλά στην καρδιά μου επιθυμώ να είναι έτσι.

Ακόμα θυμάμαι τότε που έμαθα τα νέα και πραγματικά με σημάδεψαν, αφού θεωρώ πως μια ελεύθερη και άγρια ατομικότητα δε θα έπρεπε να πεθαίνει ποτέ, αλλά δυστυχώς αυτά τα πράγματα δεν είναι στα χέρια μας και δε μπορούμε να αλλάξουμε τον κύκλο, αλλά παρ'όλα αυτά θέλω να ξέρεις πως σε θυμάμαι σαν κάτι όμορφο και πως οτιδήποτε έζησε ή ένιωσες το έζησα και γω καθώς αυτή τη στιγμή δε μπορώ δυστυχώς να κάνω αυτά που θέλω.

Ξέρω πως δε γνωριζόμαστε και πως σίγουρα δεν ήξερες ποτέ για μένα, αλλά αυτό δεν έχει σημασία αφού μας ενώνει μόνο η επιθυμία να δούμε το περιβάλλον μας ελεύθερο και αδάμαστο.

Δε ξέρω αν το ξέρεις, άλλα θέλω να σου πω πως οι σύντροφοι σε όλο τον κόσμο σε σέβονται και σε θυμούνται και πως η απουσία σου σίγουρα τους πληγώνει την καρδιά και αν δεν είχες σκεφτεί ποτέ ότι θα σε θυμούνται ως κάπιον δυνατό, αφού βέβαια ότι έκανες απλά λόγω του ατομικισμού σου και όχι για τη δόξα, αλλά στη ζωή υπάρχουν πράγματα που δε θέλαμε να γίνουν.

Φρόντισε καλά τον εαυτό σου και κυνήγησε τις επιθυμίες σου, όπως έκανες πάντα, και θυμίσου πως παρ' όλο που δε γνωριζόμαστε, συνεχίζουμε, σταθερά και με τα κεφάλια ψηλά (και φλεγόμενα μπουκάλια στα χέρια).

Μη ξεχνάς ποτέ πως είμαστε για πάντα ανώνυμοι και ανάμεσα στις σκιές, κρυβόμαστε στις ταράτσες περιμένοντας την κατάληλη στιγμή για να επιτεθούμε. Σου στέλνω δυνατά φιλιά και αδάμαστες αγκαλιές, ελπίζοντας πως θα τα λάβεις.

Με ειλικρίνια,
Braulio Durán

Straight Edge αναρχικός κρατούμενος

Για την καταστροφή της φυλακής

Υ.Γ. Χαιρετισμούς στους συντρόφους που μένουν όρθιοι, ότι και αν συμβεί. Σας στέλνω μια σφιχτή αγκαλιά και ελπίζω στο (μη-) μέλλον να δούμε ο ένας τον άλλον και να γελάσουμε. Για τώρα, θα παραμείνω σταθερός και αντιστεκόμενος και θα διακυρήττω την αλληλεγγύη μου σε αυτούς που είναι στη φυλακή, εκεί στο νότο

Δύναμη

Και ζήτω η Αναρχία!!!

И

А

Θάνατος

Ο θάνατος με πλησιάζει, μου κλείνει το μάτι και με προσκαλεί για ένα ποτό. Μου μιλάει για τη συλλογική υστερία, για σωρούς ηλίθιων ανθρώπων που κυβερνούν τον κόσμο και για την εγγύτητα που νιώθει για τη ζωή. Καθόμαστε και γεμίζουμε τα ποτήρια, καπνίζουμε μερικά τσιγάρα και γελάμε. Ο θάνατος με πλησιάζει και μου κόβει το δέρμα, γεμίζω το ποτήρι μου με το αίμα μου, το πίνει και το φτύνει, με φιλάει και παίρνω το αίμα μου απ ' το στόμα του.

Ο θάνατος μου λέει πως με αγαπάει, γιατί ξέρει πως είμαι ζωντανός και πως εμείς, που δεν έχουμε αφέντες, είμαστε αγνοί.

Ο θάνατος με πλησιάζει, μου κλείνει το μάτι, ανοίγει τα πόδια του και με παρακαλάει να διεισδύσω μέσα του, γιατί λέει πως θέλει την ουσία μου γιατί δεν έχω αφέντες, ούτε θεούς, ούτε πατρίδα, και γιατί ο θάνατος πιστεύει στην αναρχία, γιατί τον φίλησα και ήπιε απ' το αίμα στο στόμα μου.

M. Morales

Μια σελίδα, μια σφαίρα...

Παρακάτω παρουσιάζονται εκδόσεις και έντυπο υλικό που κινούνται στα πλαίσια των ριζοσπαστικών αναρχικών τάσεων. Θεωρούμε εξαιρετικά σημαντική την απρόσκοπτη κυκλοφορία και διάχυση του επιθετικού λόγου ως τροφή για σκέψη και εφαλτήριο για δράση. Επίσης θέλουμε από τη μεριά μας να ενθαρρύνουμε τη δημιουργία καναλιών επικοινωνίας και δικτύωσης μεταξύ αυτών των εγχειρημάτων και ατόμων. Στο παρακάτω αφιέρωμα σίγουρα δεν καταγράφονται όλα τα αντίτσοιχα εγχειρήματα. Όποιος ενδιαφέρεται αν ενισχύσει αυτήν την προσπάθεια ας επικοινωνήσει. Όλες οι εκδόσεις και τα έντυπα μπορούν να βρεθούν σε μορφή pdf στους ιστότοπους Athens Indymedia, Parabellum, Contra Info και 325. Αν κάποιος/α δε μπορεί να τα βρει εκεί, μπορούν να του σταλούν με e-mail από εμάς.

Συντακτική Ομάδα της Μηδενιστικής Πορείας

Mauricio Morales Presente – Εκδόσεις Μαύρη Διεθνής

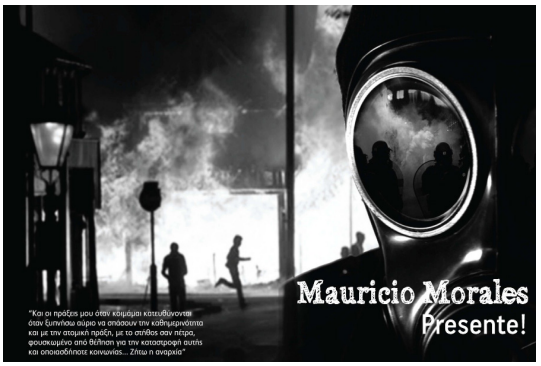

Ένα βιβλίο με το λόγο του νεκρού αναρχικού μαχητή Mauricio Morales. Στο βιβλίο περιέχονται γραπτά του Mauri, κομμάτια της αλληλογραφίας του με τον Axel Osorio, ποιήματα, αναλήψεις ευθύνης από χτυπήματα που εκδικούνται το θάνατό του κ.α. Για επικοινωνία με τη συνέλευση αλληλεγγύης που διαχειρίζεται τη διανομή: sal.spf@gmail.com και για επικοινωνία με τα φυλακισμένα μέλη της Ε.Ο. ΣΠΦ: sinomosiapf@riseup.net

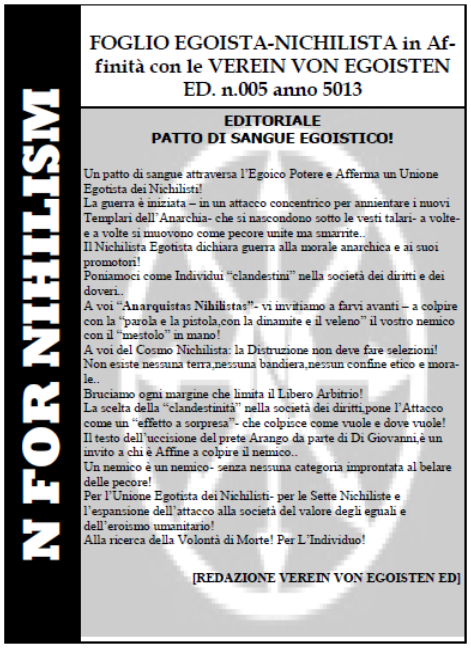
N FOR NIHILISM

FOGLIO EGOISTA-NICHILISTA in Affinità con le VEREIN VON EGOISTEN
ED. n.005 anno 5013

EDITORIALE
PATTO DI SANGUE EGOISTICO!

Un patto di sangue attraversa l'Egoico Potere e Afferma un Unione Egotista dei Nichilisti!
La guerra è iniziata – in un attacco concentrico per annientare i nuovi Templari dell'Anarchia- che si nascondono sotto le vesti talari- a volte- e a volte si muovono come pecore unite ma smarrite..
Il Nichilista Egotista dichiara guerra alla morale anarchica e ai suoi promotori!
Poniamoci come Individui "clandestini" nella società dei diritti e dei doveri..
A voi "Anarquistas Nihilistas"- vi invitiamo a farvi avanti – a colpire con la "parola e la pistola,con la dinamite e il veleno" il vostro nemico con il "mestolo" in mano!
A voi del Cosmo Nichilista: la Distruzione non deve fare selezioni!
Non esiste nessuna terra,nessuna bandiera,nessun confine etico e morale..
Bruciamo ogni margine che limita il Libero Arbitrio!
La scelta della "clandestinità" nella società dei diritti,pone l'Attacco come un "effetto a sorpresa"- che colpisce come vuole e dove vuole!
Il testo dell'uccisione del prete Arango da parte di Di Giovanni,è un invito a chi è Affine a colpire il nemico..
Un nemico è un nemico- senza nessuna categoria improntata al belare delle pecore!
Per l'Unione Egotista dei Nichilisti- per le Sette Nichiliste e l'espansione dell'attacco alla società del valore degli eguali e dell'eroismo umanitario!
Alla ricerca della Volontà di Morte! Per L'Individuo!

[REDAZIONE VEREIN VON EGOISTEN ED]

N for Nihilism – Εκδόσεις Verein von Egoisten

Έντυπη έκδοση για των αναρχικό μηδενισμό και τον ατομικισμό από την Ιταλία. Οι εκδόσεις ασχολούνται ιδιαίτερα με το θέμα της αντιδικαστικής στάσης. Το έντυπο έχει κυκλοφορήσει πέντε τεύχη με κείμενα κυρίως στα ιταλικά και δευτερευόντως στα αγγλικά, ισπανικά και ελληνικά. Πρόσφατες μπροσούρες των εκδόσεων είναι οι Abgrund και Frammento Nero Nichilistico, με κείμενα του Frederico Buono. Για επικοινωνία με τις εκδόσεις: nihilistabyss@distruzione.org

Return Fire

Αναρχικό έντυπο από την Αγγλία. Στο εσωτερικό του υπάρχουν αναλύσεις για το έμφυλο, την αντιπολιτισμική και αντικοινωνική τάση, αναλήψεις ευθύνης, ποιήματα κ.α Προς το παρών δεν υπάρχει τρόπος επικοινωνίας με mail αλλά μπορείτε να απευθυνθείτε σχετικά στο εγχείρημα 325.

Το αναμμένο φυτίλι – Εκδόσεις Urbis

Μπροσούρα για τον εξεγερτικό αναρχισμό, του Νίκολας Νεσσούνος που εκδόθηκε το Μάρτιο του 2013 στην Πάτρα.

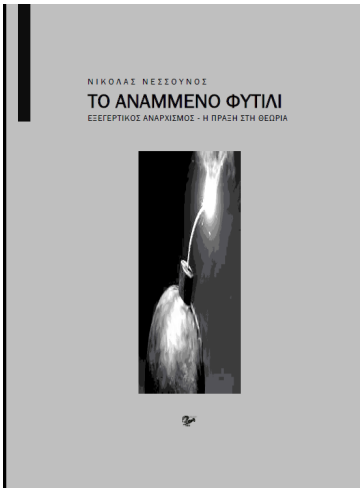

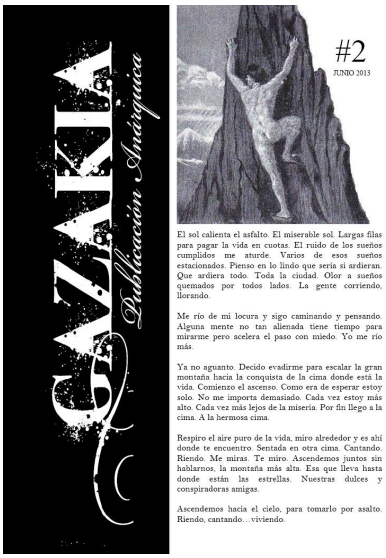

GAZAKIA

Έντυπη αναρχομηδενιστική έκδοση από την Αργεντινή, στα ισπανικά της οποίας το πρώτο τεύχος κυκλοφορεί τώρα. Για επικοινωνία: gazakiaacrata@yahoo.com.ar

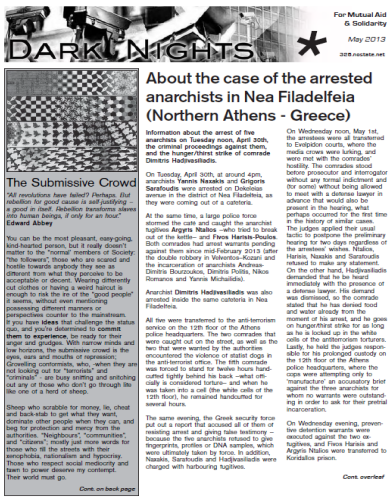

Dark Nights

Αναρχική εξεγερσιακή έντυπη έκδοση από την Αγγλία με σχετικές αναλύσεις, γράμματα αιχμαλώτων, θεωρητικά κείμενα και χρονολόγιο άμεσης δράσης. Τώρα κυκλοφορεί το 33ο τεύχος. Για επικοινωνία, στον ιστότοπο 325.

.Conspiración Ácrata/Abrazando el Caos

Κοινό τεύχος των δύο ριζοσπαστικών εκδόσεων από Μεξικό και Αργεντινή, στα ισπανικά. Στους ιστότοπους που αναφέρονται στην εισαγωγή, μπορείτε να βρείτε το κείμενο των συλλογικοτήτων που εξηγούν την έκδοση στα αγγλικά. Και τα δύο έντυπα κινούνται στο χώρο της Νέας Αναρχίας.

Aversión

Εξεγερσιακό έντυπο από την Ισπανία. Μεταξύ άλλων περιέχει και μηδενιστικά κείμενα μεταφρασμένα από τα ελληνικά.

AVERSIÓN

PUBLICACIÓN ANARQUISTA | NÚMERO 7 | MARZO 2013 | PENÍNSULA IBÉRICA

Justo unos días antes...

No tan lejos

A modo de editorial

Infierno

Αναρχική εξεγερσιακή έκδοση από την Ισπανία, με αντίστοιχη ύλη. Τώρα βρίσκεται στην κυκλοφορία το ένατο τεύχος για την άνοιξη του 2013.

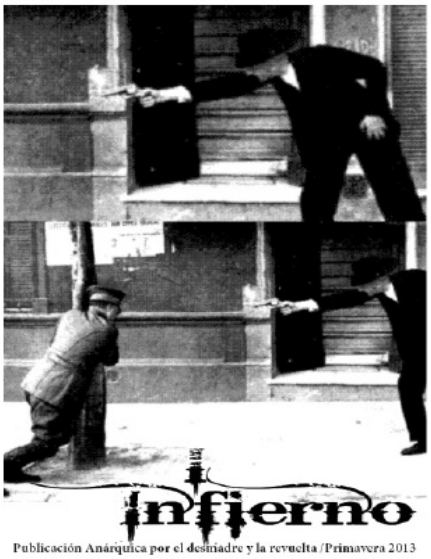

Η επιμέλεια είναι του συντρόφου In gladi veritas εκ μέρους της συντακτικής ομάδας.

Κείμενα συντροφικών εγχειρημάτων, ομάδων και οργανώσεων.

Σε αυτήν την ενότητα υπάρχουν κείμενα συντρόφων με τους οποίους έχουμε σχέση συγγένειας στο πλαίσιου του ριζοσπαστικού πόλου της Νέας Αναρχίας. Κάποια από τα κείμενα γράφτηκαν ειδικά για το έντυπο (Verein von Egoisten, ΣΠΦ), ενώ άλλα αποτελούν αναδημοσιεύσεις από κείμενα που εκδόθηκαν στο κοντινό παρελθόν. Όλα τα κείμενα προέρχονται από συντρόφους με τους οποίους έχουμε δεδηλωμένους κοινούς τόπους όχι όμως απαραίτητα συνολική ταύτιση αντιλήψεων. Επίσης, στόχος αυτής της ενότητας είναι να ζωντανέψει εκ νέου το διάλογο μεταξύ συντρόφων της ριζοσπαστικής Αναρχίας τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Για την έκδοση ενός μηδενιστικού εντύπου

Κάθε εποχή έχει τη δική της θρησκεία. Πιθανόν η αίρεση μια εποχής να γίνει αύριο η θρησκεία της. Όπως έγινε με το χριστιανισμό, την επιστήμη, τον κομμουνισμό... Ο μηδενισμός όμως θα μείνει για πάντα αίρεση, γιατί δε χωράει σε ιδεολογικά κλουβιά πειθαρχημένων «επαναστατικών» υπολογισμών και μαζικών ψυχομετρητών συμπάθειας.

Πρέπει να αποδεχτούμε κάτι. Ο αναρχομηδενισμός δε θα είναι ποτέ εύπεπτος απ' τις μάζες. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν είναι ιδεολογικό προιόν που απευθύνεται με όρους μαζικής κατανάλωσης στους πολλούς, αλλά αντίθετα επιδιώκει να γκρεμίσει τα αυτονόητα και το δεσποτισμό της μάζας. Οι σκέψεις και οι πράξεις μας δεν είναι ένα «συμπαθητικό» εμπόρευμα που λανσάρει την «κοινωνική δικαιοσύνη» και την παθητική «ισότητα» στα ράφια των ιδεολογικών super market. Ο αναρχικός μηδενισμός μετράει τη ζωή σε ένταση και όχι σε χρόνια. Ερωτεύεται το άγνωστο, το απείθαρχο και αποστρέφεται το ρομαντισμό των πολιτικών υποσχέσεων που νανουρίζουν ευχάριστα το πλήθος. Για αυτό οι αναρχομηδενιστές θα είμαστε πάντα αιρετικοί. Όμως γι'αυτούς που εύκολα και μεγαλόστομα μας αφορίζουν από τον «αναρχικό» παράδεισό τους, ξεχνούν πως η αίρεση είναι κόρη της αμφισβήτησης και πνοή της αναρχίας ενάντια στην οροδοξία της κανονικότητας.

Όμως αρκετά με την «ποίηση». Ο αναρχομηδενισμός μπορεί να κρατάει στο ένα χέρι την πένα, αλλά στο κραδαίνει δυναμίτη.

Δεν είναι λοιπόν μια θεωρία ποιητικών λέξεων, ωραία τακτοποιημένων η μια δίπλα στην άλλη. Είναι πράξεις που είναι πιο δυνατές από λέξεις. Γιατί ο χειρότερος εχθρός του μηδενισμού είναι το αντεστραμμένο είδωλο του εαυτού του μεταμφιεσμένο σε μια καλλιτεχνική ακίνδυνη αναζήτηση λέξεων και ορισμών.

Δεν είμαστε φίλοι της τέχνης για την τέχνη ούτε της ακαδημαικής θεωρίας των προσωπικοτήτων και των φιλοσόφων.

Για εμάς ο αναρχομηδενισμός υπάρχει μόνο μέσα από το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης. Η συχνή έπαρση του μηδενιστικού λόγου προυποθέτει αντίστοιχες πράξεις επίθεσης αλλιώς αποτελεί μια αυτιστική αλαζονεία του τίποτα, θυμίζοντας σκονισμένα φαντάσματα του παρελθόντος όπως η καταστασιακή διεθνής (I.S.). Εδώ αναδυκνείεται η τεράστια σημασία της έκδοσης ενός αναρχομηδενιστικού εντύπου. Ένα τέτοιο έντυπο μπορεί να αποτελέσει σημείο συνάντησης μεταξύ αιρετικών συντρόφων της μαύρης αναρχίας. Ένα πεδίο συζήτησης που οι συμφωνίες και οι διαφωνίες διεκδικούν το δικό τους χώρο για να εκφραστούν, να αναμετρηθούν και να εξελιχθούν. Και όλα αυτά κρατώντας σταθερά προσανατολισμένη την πυξίδα μας προς τη μηδενιστική πορεία των εχθροπραξιών με το υπάρχον. Μακριά από λογοτεχνικούς φετιχισμούς και προσωπολατρείες μετατρέπουμε τη θεωρία σε πράξη. «Δολοφονούμε» τα «ιερά τέρατα» της φιλοσοφίας (Νίτσε, Στίρνερ κλπ.) και κλέβουμε τις αιχμηρές τους σκέψεις από τον προσωπικό τους παθητικό ακαδημαισμό όπως κρατάμε την αναρχία από τον αναρχικό «χώρο» και τον εγκαταλείπουμε στη μιζέρια του. Το μόνο που μετράει είναι η συνειδητή αναρχική επίθεση. Λέξεις δίχως πράξεις είναι όπλο χωρίς σφαίρες... ακίνδυνο.

Σε καμιά περίπτωση δεν υποννούμε την έκδοση ενός πειθαρχημένου λόγου που υποκλίνεται μπροστά σε ένα νέο ορθόδοξο ιερατείο... αυτή τη φορά μηδενιστικό. Όχι, άλλωστε συχνά οι προκυρήξεις και τα κείμενα της αναρχομηδενιστικής τάσης είναι ποιητικά, χαοτικά, αλαζονικά και σίγουρα δεν είναι για όλα τα γούστα. Όμως ακριβώς έτσι βρίσκονται πάνω από το μέσο όρο γιατί αντανακλούν την ατομική σκέψη και διάθεση του κάθε συντρόφου ξεφεύγοντας από τη βαρετή πατριαρχική φωνή του πολιτισμένου πολιτικού λόγου που καταφεύγει στη ξύλινη ρητορική των εύπεπτων επιχειρημάτων και των αντικειμενικών οικονομκών συνθηκών και της βεβαιότητας των στατιστικών.

Για αυτό δεν υποσχόμαστε τίποτα. Ούτε νανουρίζουμε τις μάζες με την ελπίδα μιας επανάστασης που έρχεται... Για εμάς υπάρχει μονάχα η διαρκής αναρχική εξέγερση στο εδώ και τώρα. Είναι σαν το χιλιοειπωμένο « σημασία δεν έχει ο τελικό προορισμός, αλλά το ταξίδι». Τελικός προορισμός της ζωής είναι ο θάνατος, σημασία όμως έχει το πως ζήσαμε. Έτσι και για εμάς ως αναρχομηδενιστές η εξέγερση είναι το ταξίδι μας χωρίς τελικό προορισμό. Γιατί εάν η επανάσταση είναι ο προορισμός, αυτό σημαίνει πως εκεί πεθαίνει η εξέγερση και αναδύονται οι νέες επαναστατικές ηγεμονίες, οι νέες πρωτοπορείες, τα νέα επαναστατικά καθεστώτα.

Γι'αυτό παραμένουμε αιώνια εξεγερμένοι.

Έτσι, ένα μηδενιστικό έντυπο οφείλει να είναι αιχμηρό και συγκεκριμένο. Ο συνδιασμός μας είναι χάος στη θεωρία, σχέδιο στην πράξη, φωτιά στην καρδιά, πάγος στο μυαλό.

Δεν αρκεί μια ποιητική θύελλα λέξεων για να γκρεμίσει τα τείχη του εχθρού.

Για αυτό είναι σημαντικό στους κύκλους των αναρχομηδενιστών να ανοίξει ένας διάλογος για την πρακτική επίθεση ενάντια στην εξουσία και την κοινωνία της. Ένα μηδενιστικό έντυπο μπορεί να συμβάλλει σε αυτήν την προοπτική. Σε μια εποχή που το διεθνές δίκτυο της FAI-IRF και της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς χαρτογραφεί τη φωτιά από τη Χιλή ως την Ινδονησία, ο μηδενισμός ακονίζει το μαχαίρι του μέσα από τους δεκάδες νέους πυρήνες άμεσης δράσης. Αυτό δεν είναι τυχαίο, προηγήθηκαν πολλές απόπειρες σχεδιασμού και συντονισμού ενός διεθνούς αναρχικού αντάρτικου πόλης οι οποίες σκόνταφταν στις χιλιομετρικές αποστάσεις και τις μεταφραστικές ελλείψεις που δυσκολεύουν την επικοινωνία. Όμως τελικά το στοίχημα της FAI-IRF λειτούργει μέσα από τα διαδικτυακά σταυροδρόμια που δημιούργησαν οι δεκάδες αναρχικές ιστοσελίδες αντιπληροφόρησης (Viva la anarquia, Act for Freedom, 325, War on Society, Liberation Total, Contra Info, Asimmetris, From Russia with love κλπ.). Σταυροδρόμια που συχνά χτυπήθηκαν από την καταστολή (περίπτωση συλλήψεων και διώξεων συντρόφων που διαχειρίζονταν το Culmine και το Parole Armate), όμως το δίκτυο της FAI-IRF όχι μόνο δεν έσπασε αλλά απάντησε με δεκάδες συντονισμένες επιθέσεις. Τώρα, μέσα από τη διάδοση μηδενηστικών εντύπων και αναρχικών εκδόσεων όπως τα Conspiracion Acrata, Dark Nights, Ediciones Entropia, Sole Nero, Μαύρη Διεθνής, Elephant editions και Abrazando el Caos, το δίκτυο μπορεί να δυναμώσει ακόμα περισσότερο διαχέοντας τη φωτιά και το χάος. Το στοίχημα κάθε τέτοιας προσπάθειας είναι προκαλέσει εκείνες τις συνθήκες όπου οι λέξεις θα αποδράσουν από το χαρτί των σελίδων και θα μεταμορφωθούν σε πράξεις στην άσφαλτο του δρόμου, εκεί που γράφεται η ιστορία του καθενός μας...
Παραφράζοντας λοιπόν κάτι που γράφτηκε στη «Μηδενιστική Πορεία» (τεύχος 1ο) κλείνουμε υπενθυμίζοντας «Δεν υπάρχουν ιδέες, υπάρχουν μόνο άνθρωποι που κουβαλούν τις ιδέες και αυτές παίρνουν το μέγεθος των πράξεων του ανθρώπου που τις κουβαλάει...»

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΡΟΜΟΣ

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-FAI/IRF
Φυλακές Κορυδαλλού
Ιούνιος 2013

Η συντακτική ομάδα του εντύπου και οι άλλοι σύντροφοι που συνέβαλλαν στην έκδοση θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τα αδέλφια της ΣΠΦ, που αψηφώντας τη συνθήκη του εγκλεισμού απάντησαν θετικά στην πρόσκληση μας να συμμετέχουν σε αυτό το τεύχος. Δηλώνουμε επίσης σε κάθε τόνο την αλληλεγγύη μας προς την οργάνωση, τις σκέψεις και την πραγμάτωση της μηδενιστικής επίθεσης ενάντια στο Κράτος και την Κοινωνία". Τίποτα δεν τελείωσε. Λύσσα και Συνείδηση, μέχρι το τέλος...

Κείμενο από το μηδενιστικό εκδοτικό εγχείρημα Verein von Egoisten

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μια συνεισφορά των Ιταλών συντρόφων στο δεύτερο τεύχος της Μηδενιστικής Πορείας. Πραγματεύεται το ζήτημα της αλληλεγγύης και τη συνάρτηση αυτής με το δίκτυο της ΑΑΟ/ΔΕΜ. Αυτή η ανταλλαγή ιδεών γίνεται στο πλαίσιο μια δικτύωσης και μια συζήτησης μεταξύ συντρόφων, που ξεπερνά τα εθνικά σύνορα και αποσκοπεί στην ποιοτικότερη παραγωγή ανάλυσης και θεωρίας πάνω στα ζητήματα που αφορούν την ατομικιστική/μηδενιστική τάση και την διαρκή αναρχική εξέγερση. Ευχαριστούμε πολύ τους συντρόφους που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα μας.

Αλληλεγγύη και ΑΑΟ/ΔΕΜ

Για να μιλήσω για την αλληλεγγύη στην ΑΑΟ/ΔΕΜ, θα πρέπει πρώτα να περιγράψω συνοπτικά τη δική μου Εγωιστική αντίληψη περί «αλληλεγγύης».

Εγώ είμαι με την Εγωιστική Συγγένεια, τη συγγένεια εκείνη που ανεώνεται κάθε μέρα και αποτελείται από βαθειά κατανόηση, πράξη και Ένωση. Η «αλληλεγγύη», όπως γίνεται συνήθως κατανοητή, μυρίζει εκκλησία και εξαφανίζει την ιδιαιτερότητα της Εγωιστικής Ατομικότητας. Αυτήν τη «φιλανθρωπία», την αφήνω ευχαρίστως στους «κοινωνικούς αναρχικούς», που «πουλάνε» τους συντρόφους τους στις φυλακές και μετά πάνε απ'έξω και διαδηλώνουν.

Η ΑΑΟ/ΔΕΜ, ως ομοσπονδία συντίθεται, με άτυπο τρόπο, από μια σειρά ομάδων, πυρήνων και ατομικοτήτων πολύ διαφορετικών μεταξύ τους. Μετά την προκύρηξη «Μη λες πως είμαστε λίγοι...» από τη FAI/Cooperativa artigiana fuoco ed affini (occasionalmente spettacolare)/IRF -FAI/Brigata 20 luglio/IRF και το κάλεσμα που ακολούθησε για το άνοιγμα αυτής της κρίσημης συζήτησης τι έγινε;

Ο σχηματισμός δεκάδων πυρήνων, που όλοι αναλάμβαναν την ευθύνη ενεργειών με την υπογραφή της ΑΑΟ αλλά δε συμμετείχαν σε αυτήν την κρίσημη συζήτηση, όπως είχε προταθεί, σχετικά με τις δράσεις και την ιδιαιτερότητα των αναλήψεων. Οι αναλήψεις, και κάποιες φορές και οι ίδιες οι δράσεις, ακολουθούσαν χιλιάδες διαφορετικά «πολιτικά σκεπτικά», πράγμα που δε μου επιτρέπει να δηλώσω την Εγωιστική μου συγγένεια με την ΑΑΟ στο σύνολό της αλλά να υποστηρίζω τις δράσεις και τις προκυρήξεις που είναι εγγύτερα στην εγωιστική μου αντίληψη.

Για παράδειγμα, η δράση του Πυρήνα Όλγα, ενάντια στο γουρούνι της Ansaldo, έχει την απόλυτη υποστήριξη μου γιατί μέσα σε αυτή τη δράση βλέπω το μηδενιστικό χαρακτηριστικό της καταστροφής της κοινωνίας (οποιουδήποτε μέρους της) όμως μέσα στην προκύρηξη βλέπω κάποια «κοινωνιστικά» σημεία. Παθιασμένες δράσεις όπως εκείνες από Sorelle in Armi που πληγώνουν την καρδιά αυτής της θλιβερής κοινωνίας, αλλά μπορώ εγώ, μια Μηδενίστρια, να στηρίξω την «παλιά ιστορία» της «υπόδουλης» κοινωνίας;

Δηλώνω απόλυτα τη συγγένεια μου με την ομάδα Anarquistas Nihilistas από τη Βαρκελώνη, που δέχτηκε τόσες επικρίσεις από τους κοινωνικούς ζητιάνους, γιατί συνδιάζει τη θεωρία με την πράξη! Ο Μηδενισμός καταστρέφει, ακόμα και αυτό που έχει ήδη πέσει στο έδαφος!

Τελειώνοντας, μπορούμε να δηλώνουμε τη συγγένεια μας σε μια δράση κρίνοντας το περιεχόμενη της προκύρηξης. Πιστεύω πως το άνοιγμα σε «όλους» οδηγεί σε πολλές περιπτώσεις σε χονδρικές προσεγγίσεις, στην καλύτερη.

Η Συγγένεια μου είναι για εκείνον που νιώθω σύντροφο στην πράξη και στη θεωρία. Η Συγγένεια μου είναι το αίμα της Ένωσης!

Sara Zappavigna

Το δηλώνω: Είμαι με την Εγωιστική Συγγένεια!

Το κείμενο του συντρόφου Μπουόνο από το εγχείρημα VvE θα δημοσιευτεί στο επόμενο τεύχος της Μηδενιστικής Πορείας

Ολική Απελευθέρωση

Η «ολική απελευθέρωση» δεν είναι, ούτε ήταν ποτέ, ένας όρος που χρησιμοποιούμε από συνήθεια ή μία λεκτική διατύπωση που αναπαράγουμε για λόγους εκφραστικής ευκολίας. Πρόκειται για ένα πρόταγμα και έναν αγώνα του οποίου το περιεχόμενο είναι πολύ συγκεκριμένο και του οποίου η ευρύτητα όχι μόνο δεν αναιρεί τον συγκεκριμένο χαρακτήρα του, αλλά αντίθετα τον ενισχύει.

Αυτονόητα απορρίπτει κάθε είδους ιεραρχία και εξουσιαστική δομή, ξεκινώντας από τον σκληρό «πυρήνα» του κράτους και τις παραφυάδες του. Εξίσου απορρίπτει στο σύνολό τους τις καπιταλιστικές -αλλά όχι μόνο- οικονομικές δομές και μαζί τους ολόκληρο το πλέγμα των τυποποιημένων σχέσεων και συμπεριφορών που δημιουργούνται σε κάθε επίπεδο γύρω από αυτές.

Στο βαθμό που το ίδιο το κοινωνικό οικοδόμημα λειτουργεί καταπιεστικά, στο βαθμό που αποτελεί εργαστήριο κατασκευής διακρίσεων και αναπαραγωγής εξουσιαστικών αντιλήψεων και πρακτικών βασισμένων σε αυτές τις διακρίσεις, αποτελεί μία δομή που δεν εξαιρείται από την κριτική μας και ως δομή, τοποθετείται στη θέση που της αρμόζει.

Το κράτος δε στηρίζεται μόνο στις προσταγές των διοικητών του, αλλά και στο συμβιβασμό, την εθελοδουλεία και την υποτακτικότητα της κοινωνίας, που εκτός από το ότι δεν αντιδρά και αποδέχεται τους νόμους να την ορίζουν, αναπαράγει και συντηρεί εξουσιαστικές σχέσεις και αντιλήψεις (ρατσισμός, πατριωτισμός, σεξισμός, σπισισμός, θρησκεία, ιδιοκτησία κλπ.). Πρόκειται για τους υπηκόους του κράτους, για τη συντριπτική πλειοψηφία, για το πολύβουο και σιωπηλό ταυτόχρονα πλήθος που εκφράζεται μέσα από την κοινή γνώμη και τη σιγουριά των στατιστικών. Αρνούμαστε όλους τους κοινωνικούς ρόλους και κάθε αλλοτριωμένη σχέση που βασίζεται σε αυτούς.

Έχουμε απέναντί μας ένα σύστημα που έχει αποδείξει την ικανότητά του να απορροφά κραδασμούς και διαχρονικά επιδεικνύει και επιβεβαιώνει τον εγγενή κατασταλτικό χαρακτήρα του απέναντι σε οποιαδήποτε, οποιονδήποτε και οτιδήποτε μπορεί να απειλήσει την ευστάθεια και την ύπαρξή του. Οτιδήποτε ρεφορμιστικό έρχεται απλά να διευκολύνει τη λειτουργία της κοινωνικής μηχανής, η οποία παράγει δούλους και αφέντες.

Τοποθετώντας ως κεντρικό άξονα της ανάλυσής μας την ατομική συνείδηση, απορρίπτουμε οποιαδήποτε απόπειρα μαζοποίησης και ακύρωσης της ατομικότητας, είτε βασίζεται σε ταξικά, είτε σε εθνικά, είτε σε άλλου είδους χαρακτηριστικά. Όχι μόνο επειδή ισοδυναμεί με προσπάθεια προσωποποίησης ανύπαρκτων υποκειμένων, αλλά και επειδή ταυτόχρονα διαχέει σε ένα αφηρημένο επίπεδο -και φτάνει τελικά να ακυρώνει- την ατομική πρωτοβουλία και την ευθύνη των ατομικών επιλογών.

Η συνολική απόρριψη των διακρίσεων, που λειτούργησαν και λειτουργούν ως άριστα εργαλεία επιβολής, καταπίεσης, εκμετάλλευσης, ακόμα και φυσικής εξόντωσης και η στοχοποίηση των μηχανισμών που τις κατασκευάζουν, είναι αναπόσπαστα κομμάτια του αγώνα για ολική απελευθέρωση. Για την ακρίβεια, βρίσκονται στο επίκεντρο αυτού του αγώνα.

Για εμάς, δε νοείται επιλεκτική απόρριψή τους, ούτε περιπτωσιολογικός διαχωρισμός της καταπίεσης που συνεπάγονται. Δε νοείται επίσης κανενός είδους ιεράρχησή τους. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που απορρίπτουμε διακρίσεις μεταξύ ανθρώπων στη βάση βιολογικών διαφορών, έτσι ακριβώς απορρίπτουμε διακρίσεις βάσει του είδους, μεταξύ του ανθρώπου και των υπόλοιπων ζώων.

Αγωνιζόμαστε ενάντια στην εξουσία, την καταπίεση και την εκμετάλλευση, όχι ανάλογα με το ποιος είναι ο φορέας άσκησης εξουσίας, ποιος είναι ο καταπιεστής ή ο εκμεταλλευτής, ούτε ανάλογα με το ποιος υφίσταται την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Αγωνιζόμαστε ενάντια στην εξουσία ως έννοια και ως πρακτική, ενάντια στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση αυτή καθαυτή. Στις υπαρκτές βιολογικές διαφορές μεταξύ του ανθρώπου και των υπόλοιπων ζώων δε διακρίνουμε καμία βάση αιτιολόγησης οποιαδήποτε εξουσιαστικής συμπεριφοράς εκ μέρους του πρώτου.

Καθαιρούμε τον άνθρωπο από τη θέση εξουσίας στην οποία τον τοποθέτησε ο διαφωτισμός, πάνω και απέναντι από τα υπόλοιπα ζώα και τη φύση. Απορρίπτουμε τον ανθρωποκεντρισμό σε κάθε εκδοχή του και αγωνιζόμαστε ενάντια στο σπισισμό με το ίδιο πάθος που αγωνιζόμαστε ενάντια σε άλλες μορφές διάκρισης όπως ο ρατσισμός και ο σεξισμός.

Στην ανάλυσή μας, δεν αισθανόμαστε καμία ανάγκη να αναζητήσουμε ή, πολύ περισσότερο, να κατασκευάσουμε για τα μη ανθρώπινα ζώα ρόλους οι οποίοι να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις της ανθρώπινης αντίληψης. Στη βάση της συνολικής απόρριψης κάθε είδους ετεροκαθορισμού, αντιλαμβανόμαστε τους ανθρώπους και όλα τα υπόλοιπα ζώα ως ατομικότητες που γεννιούνται για να ζουν σε συνθήκες απόλυτης φυσικής ελευθερίας. Αυτό είναι το περιεχόμενο που διακρίνουμε στον αγώνα για την αυτοδιάθεση των ζώων, τον οποίο δίνουμε όχι ως «απελευθερωτές», αλλά με τους ίδιους όρους που κρίνουμε ότι πρέπει να δίνεται ο ευρύτερος αναρχικός αγώνας: να χτυπάει με κάθε διαθέσιμο μέσο κάθε εξουσιαστικό δεσμό.

Στο πλαίσιο μιας ανάλυσης και ενός αγώνα που τοποθετείται στο σήμερα και ξεκινά με τη συνολική απόρριψη του υπάρχοντος, θεωρούμε πολύτιμο εργαλείο τη συνειδητοποίηση και ρεαλιστική αξιολόγηση της θέσης μας μέσα σε αυτό, καθώς και των δυνάμεών μας, όπως εξίσου πολύτιμη είναι η ρεαλιστική αξιολόγηση των δυνάμεων των αντιπάλων μας. Γι' αυτό, μεταξύ άλλων, δε μας ενδιαφέρει να παρουσιάσουμε έτοιμες «συνταγές», δε μας απασχολεί να δώσουμε απαντήσεις βασισμένες σε υποθετικά ερωτήματα, δεν ασχολούμαστε με μυθιστορηματικές αφηγήσεις για κανέναν «μετεπαναστατικό κόσμο».
Όταν η εξουσία ρίχνει στον πόλεμο όλες τις δυνάμεις της, το μοναδικό περιθώριο χρόνου που δίνουμε στον εαυτό μας είναι αυτό που θα μας χρησιμεύσει για να οργανώσουμε τις δικές μας επιθέσεις, με τους δικούς μας όρους. Δεν έχουμε την πολυτέλεια να χανόμαστε σε ψευδαισθήσεις, να αναζητούμε φαντασιακά «εν δυνάμει επαναστατικά υποκείμενα» και, ακόμα περισσότερο, να περιμένουμε αν και πότε θα αποφασίσουν να ριχτούν στον αγώνα.

Ένα κομμάτι αυτού του αγώνα, όπως τόσα άλλα, ξεκινά και διεξάγεται ασταμάτητα στο επίπεδο των ατομικών επιλογών. Στο πεδίο της καθημερινής ζωής, ως αντισπισίστριες/ αντισπισιστές αρνούμαστε να καταναλώσουμε το σώμα οποιουδήποτε και οποιασδήποτε. Αρνούμαστε επίσης να καταναλώσουμε οποιοδήποτε προϊόν ζωικής προέλευσης και αυτό αποτελεί μία συνειδητή επιλογή μη στήριξης ενός συστήματος που μεταχειρίζεται τα ζώα ως πρώτη ύλη, μετατρέποντας την εκμετάλλευσή τους σε πηγή κέρδους. Είναι μία από τις προσπάθειές μας να σπάσουμε έναν ακόμα κρίκο στην αλυσίδα παραγωγής-κατανάλωσης. Και αυτό δεν αφορά μόνο περιπτώσεις παραγωγής σε μεγάλη/βιομηχανική κλίμακα, καθώς η ουσία της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης δεν προσδιορίζεται από το μέγεθος της κάθε φυλακής.

Χωρίς αυταπάτες για τα όρια που μπορεί να έχει μία παθητική μορφή αγώνα όπως είναι η vegan διατροφή και ο vegan τρόπος ζωής, αντιλαμβανόμαστε την επιλογή αυτή ως ξεκάθαρα αναρχική. Και γι' αυτό τοποθετούμαστε εχθρικά απέναντι σε παρόμοιες προσεγγίσεις που μπορεί να βασίζονται σε οποιαδήποτε μόδα ή σε υγιεινιστικές ανησυχίες. Αγνοούμε επιδεικτικά όσους επιμένουν να κρύβονται πίσω από «αδιαμφισβήτητες επιστημονικές αλήθειες» αντιπαραβάλλοντας επιχειρήματα για την ανάγκη του

ανθρώπινου οργανισμού να τρέφεται με κρέας.

Επιπλέον, απορρίπτουμε την αναγκαιότητα και την αυθεντία της επιστήμης, την χρησιμότητα της τεχνολογίας που αλλοτριώνουν τη ζωή μας και τοποθετούμαστε εχθρικά απέναντί τους καθώς λειτουργούν ως μέσα αποκοπής από τον φυσικό κόσμο. Ωστόσο, στη σημερινή συνθήκη που μας επιβάλλεται, υποχρεωνόμαστε να στρέψουμε και αυτά τα εργαλεία εναντίον του ίδιου του συστήματος εξουσίας.

Η συγκυρία της ποιοτικής και ποσοτικής αναβάθμισης της καταστολής, σε κάθε της μορφή, μας πεισμώνει. Η ανοχή και αδράνεια απέναντι στη νέα συνθήκη μας γεμίζει αηδία. Κυρίως όμως, έρχεται να μας πετάξει κατάμουτρα την ανάγκη ενίσχυσης του αναρχικού αγώνα με κάθε μέσο που δεν αναιρεί το σκοπό.
Ένα από αυτά, είναι η επίμονη διάχυση της προπαγάνδας για την ολική απελευθέρωση και για την αξία των άμεσων δράσεων που κινούνται σε αυτήν την κατεύθυνση. Όχι με διάθεση να πείσει, όσο να λειτουργήσει διαλυτικά, να αποδομήσει και να μετατρέψει σε συντρίμμια κάθε είδους κατεστημένες αντιλήψεις και στερεοτυπικές νοοτροπίες και συμπεριφορές. Μεταξύ αυτών, και όσες επιχειρούν να θέσουν όρια στην ένταση και την έκταση του αγώνα.

Ο αγώνας για ολική απελευθέρωση είναι αγώνας για αναρχία. Είναι βίωμα. Είναι αγώνας που δίνεται στο τώρα και σε όλα τα μέτωπα. Δεν διατυπώνει αιτήματα, δεν τοποθετείται διαλεκτικά απέναντι στο υπάρχον, δεν περιορίζεται σε -ούτε συμβιβάζεται με- ψίχουλα ψευδεπίγραφης ελευθερίας. Δεν κάνει εκπτώσεις και δεν βάζει αστερίσκους ούτε στο «ολική», ούτε στο «απελευθέρωση».

Συνέλευση για την Αντισπισιστική Δράση
antispe.squat.gr

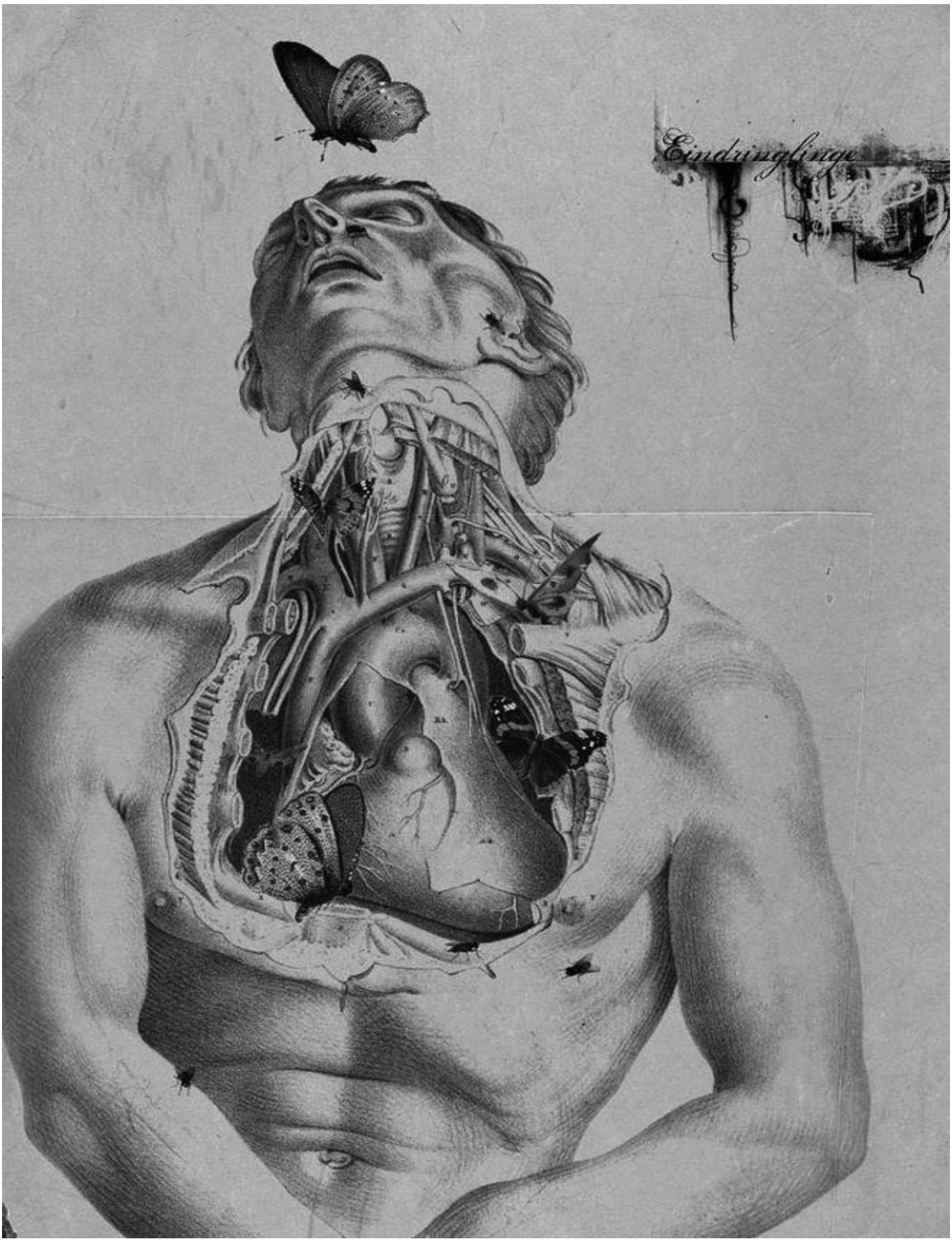
Eindringlinge

Τέσσερα κείμενα του Zo d'Axa

Ο Alphonse Gallaud de la Pérouse (Zo d'Axa) ήταν Γάλλος αναρχοατομικιστής, σατυρικός συγγραφέας και αισθητικός. Το Μάιο του 1891 ίδρύει την περίφημη αναρχική εφημερίδα L'EnDehors μέσα από της σελίδες της οποίας στηρίζει την αναρχική βία και την προπαγάνδα με την πράξη. Εκδηλώνει το θαυμασμό του για τον αντικαπιταλιστικό τρόπο ζωής των Γάλλων ιλλεγκαλιστών και περιφρονεί τις υπόδουλες μάζες, ενώ μισεί θανάσιμα τους εξουσιαστές. Λόγω της δράσης του Ραβασόλ, ο Zo d'Axa διώκεται από το γαλλικό κράτος και φυλακίζεται. Μετά την αποφυλάκισή του, συνεχίζει τη συγγραφική του δράση μέχρι που συλαμβάνεται εκ νέου στην Ιταλία και στέλνεται στο Παρίσι όπου φυλακίζεται ξανά. Αποφυλακίζεται μετά από δέκα χρόνια και ταξιδεύει στο Μεξικό, τον Καναδά και τις Η.Π.Α. Το 1930 επιστρέφει στην Μασσαλία, όπου και δίνει τέλος στη ζωή του. Ο Zo d'Axa ήταν από τους πρώτους και σημαντικότερους αναλυτές της στιρνερικής σκέψης από αναρχική σκοπιά. Τα κείμενα που ακολουθούν πρωτοδημοσιεύτηκαν στις αναρχικές εφημερίδες La Feuille και L'EnDehors και βρίσκονται στα αγγλικά στη διαδιντυακή αναρχική βιβλιοθήκη Anarchist Library. Αναδημοσιεύονται μεταφρασμένα στα ελληνικά από το blog Parabellum.

Στους ψηφοφόρους

Ψηφοφόροι:

Εφόσον διεκδικώ τις ψήφους σας, σας οφείλω λίγα λόγια. Ορίστε λοιπόν:

Κατάγομαι από παλιά γαλλική οικογένεια, αν μου επιτρέπεται, και είμαι γομάρι από καλή ράτσα, ένα γομάρι με την καλή έννοια της λέξης: τέσσερις οπλές και παντού μαλλί.

Το όνομα μου είναι Άχρηστος, όπως είναι και οι υπόλοιποι υποψήφιοι.

Είμαι κενός, όπως πολλά ψηφοδέλτια που επιμένουν να μην μετράνε και τα οποία πλέον ανήκουν σε μένα. Η εκλογή μου είναι εξασφαλισμένη.

Καταλαβαίνετε πως μιλάω ειλικρινά.

Πολίτες:

Σας κορόιδεψαν. Ειπώθηκε πως η τελευταία βουλή, αποτελούμενη από ηλίθιους και αγύρτες, δεν αντιπροσωπεύει την πλειοψηφία. Αυτό είναι ψευδές.

Αντιθέτως, μία βουλή που αποτελείται από ανόητους εκπροσώπους και κλέβει, σας αντιπροσωπεύει τέλεια. Μη διαμαρτύρεστε. Ένα έθνος έχει τους αντιπροσώπους που του αξίζουν.

Γιατί τους εκλέξατε;

Δε ντρέπεστε να παραδεχτείτε, μεταξύ σας, πως όσο αλλάζουν τα πράγματα τόσο μένουν ίδια και πως οι εκλεγμένοι αξιωματούχοι σας, σας χλευάζουν και σκέφτονται μόνο το συμφέρον τους, δόξα ή λεφτά. Τότε γιατί θα τους επανεκλέξετε αύριο;

Ξέρετε πολύ καλά πως αυτοί που εκλέγετε θα αθετήσουν το λόγο τους για μια επιταγή και πως θα κάνουν

ρουσφέτια με δουλειές, θέσεις και καταστήματα καπνού.

Αλλά για ποιους είναι τα καταστήματα καπνού, οι θέσεις και οι επικερδείς και άνετες δουλειές, αν όχι για τις Εκλογικές Επιτροπές, που πληρώνονται με αυτόν τον τρόπο;

Οι τσοπάνηδες των Επιτροπών είναι λιγότερο αδαείς από το κοπάδι.

Η βουλή αντιπροσωπεύει τους πολλούς.

Μια βουλή ηλίθιων και κουτοπόνηρων, γερο-ανόητων και Robert Macaires είναι απαραίτητη για να προσωποποιεί και τους επαγγελματίες ψηφοφόρους και τους μελαγχολικούς προλετάριους την ίδια στιγμή.

Αυτοί είστε!

Σας κοροϊδεύουν, καλοί ψηφοφόροι, σας ξεγελούν και σας κολακεύουν όταν σας λένε πως είστε όμορφοι, δίκαιοι, σωστοί, εθνικά ανεξάρτητοι, κυρίαρχος λαός, ελεύθεροι άνθρωποι... Θερίζουν τις ψήφους σας και αυτό είναι όλο. Είστε καρποί για να δρέψουν... Αχλάδια.

Σας ξεγελούν συνέχεια. Σας λένε πως η Γαλλία είναι ακόμα η Γαλλία. Αυτό δεν είναι αλήθεια.
Με κάθε μέρα που περνάει η Γαλλία χάνει τη σημασία της στον κόσμο. κάθε φιλελεύθερη σημασία. Δεν είναι πλέον ένα έθνος ριψοκίνδυνων ανθρώπων που διαδίδουν τις ιδέες και τον πολιτισμό. Είναι μια Μαριάννα που γονατίζει μπροστά στους αυτοκράτορες. Είναι κρατισμός αναγεννημένος πιο υποκριτικά από ότι στη Γερμανία. Ένα ξυρισμένο κεφάλι κάτω από ένα κεπί .

Σας κοροϊδεύουν, δε σταματούν να σας κοροϊδεύουν. Σας μιλάνε για ομοψυχία όταν ο αγώνας για το ψωμί δεν ήταν ποτέ τόσο οξύς ή αιματηρός όσο τώρα.

Σας μιλάνε για πατριωτισμό και για την ιερή μας προγονική κληρονομιά, σε σας που δεν έχετε τίποτα.

Σας μιλάνε για ακεραιότητα και να οι πειρατές του Τύπου, οι δημοσιογράφοι, που είναι πρόθυμοι να κάνουν τα πάντα, μεγάλοι απατεώνες και εκβιαστές, να τραγουδούν για την εθνική τιμή.

Οι υποστηρικτές της Δημοκρατίας, οι μικροαστοί, οι μικροί άρχοντες είναι σκληρότεροι με τους ζητιάνους από ότι ήταν οι δυνάστες προηγούμενων καθεστώτων. Ζούμε κάτω από το μάτι του επόπτη.

Οι αποδυναμωμένοι εργάτες, παραγωγοί που δεν καταναλώνουν τίποτα, είναι ικανοποιημένοι να γλείφουν υπομονετικά το κόκαλο χωρίς κρέας που τους πετούν, το κόκαλο της καθολικής ψήφου. Και μόνο για να πουν ψέματα και για να εμπλακούν σε εκλογικές συζητήσεις κουνούν τα σαγόνια τους, σαγόνια που δε ξέρουν πια πως να δαγκώσουν.

---

1 Χαρακτήρας ενός ληστή από ένα διάσημο θεατρικό έργο του Frederic Lemaitre.
2 Είδος στρατιωτικού καπέλου της εποχής.

Και όταν, σε κάποιες περιπτώσεις, τα παιδιά του λαού ξυπνούν από τη νάρκη τους, έρχονται πρόσωπο με πρόσωπο με το το γενναίο στρατό μας, όπως στο Φουρνιέ ... και η λογική του Lebel γεμίζει τα κεφάλια τους μολύβι.

Η δικαιοσύνη είναι ίδια για όλους. Οι έντιμοι κλέφτες του Παναμά μετακινούνται με άμαξες και δε ξέρουν τι είναι το κάρο. Χειροπέδες όμως σφίγγουν τους καρπούς των γέρων εργατών που συλλαμβάνονται ως αλήτες.

Το αίσχος του σήμερα είναι τόσο μεγάλο, που κανένας υποψήφιος δεν τολμά να υπερασπιστεί την κοινωνία. Οι πολιτικοί που πρόσκεινται στην αστική τάξη, αντιδραστικοί ή ανατρεπτικοί, με δημοκρατικά προσωπεία ή ψεύτικες μύτες, διακηρύσσουν πως αν τους ψηφίσετε τα πράγματα θα βελτιωθούν, θα είναι καλά. Αυτοί που σας έχουν ήδη πάρει τα πάντα, θέλουν κι' άλλα.

Δώστε τις ψήφους σας, Πολίτες!

Οι ζητιάνοι, οι υποψήφιοι, οι κλέφτες, οι ψηφοθήρες όλοι έχουν έναν μοναδικό τρόπο να φτιάχνουν και να ξαναφτιάχνουν το Δημόσιο Καλό.

Ακούστε τους καλούς εργάτες, τους κομπογιαννίτες του κόμματος, θέλουν να πάρουν την εξουσία... ώστε να την καταργήσουν καλύτερα.

Άλλοι επικαλούνται την Επανάσταση και ξεγελούν τους εαυτούς τους, καθώς ξεγελάνε εσάς. Οι ψηφοφόροι δε θα κάνουν ποτέ Επανάσταση. Η καθολική ψήφος δημιουργήθηκε ακριβώς για να εμποδίσει την αντρίκια δράση. Ο Τσάρλι περνάει καλά ψηφίζοντας...

Και αν ακόμα κάποιο γεγονός έβγαζε τους ανθρώπους στο δρόμο και μία ομάδα αναλάμβανε δράση απαντώντας σε κάποια επίθεση της αστυνομία ή του στρατού, τι θα περιμέναμε από το συνωστισμένο πλήθος που βλέπουμε, αυτήν τη δειλή και άμυαλη μάζα.

Εμπρός! Εμπρός άνθρωποι του πλήθους! Εμπρός ψηφοφόροι! Στις κάλπες... και σταματήστε να παραπονιέστε. Αρκετά. Μην προσπαθήτε να εμπνεύσετε τον οίκτο για τη μοίρα που μόνοι σας επιβάλλατε στους εαυτούς σας. Μην προσβάλλετε τους Αφέντες που δώσατε στους εαυτούς σας.

Αυτοί οι αφέντες αξίζουν όσο και εσείς, καθώς σας κλέβουν. Μάλλον αξίζουν περισσότερο: αξίζουν 25 φράγκα την ημέρα, χωρίς να μετράμε τα άλλα οφέλη. Και έτσι πρέπει να είναι.

Ένας ψηφοφόρος δεν είναι τίποτα άλλο από ένας αποτυχημένος υποψήφιος.

Οι άνθρωποι που βρίσκονται στον πάτο, με μικρές οικονομίες και μικρές ελπίδες, άπληστοι μικρέμποροι και αργοκίνητος εξημερωμένος λαός, χρειάζονται μία μέτρια βουλή για ενώνει και να βγάζει χρήματα από ότι ποταπό υπάρχει στο έθνος.

---

3 Ο τόπος που έλαβε χώρα η Πρωτομαγιάτικη διαδήλωση του 1891, η οποία διαλύθηκε με μεγάλη βιαιότητα από το στρατό.
4 Τύπος τουφεκιού του γαλλικού στρατού που φέρει το όνομα του Γάλλου αξιωματικού, που ήταν επικεφαλής της επιτροπής κατασκευής του.

Γι' αυτό ψηφίστε, ψηφοφόροι! Ψηφίστε! Η βουλή προέρχεται από εσάς. Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Δημιουργήστε μια βουλή κατ' εικόνα και κατ' ομοίωση σας. Ο σκύλος γυρνά στον εμετό του. Γυρίστε στους εκπροσώπους σας...

Εμείς

Μιλούν για την αναρχία.

Οι φυλλάδες έχουν ξεσηκωθεί. Σύντροφοι δίνουν συνεντεύξεις και η "L'Éclair" μεταξύ άλλων, λέει πως υπάρχει σχίσμα μεταξύ των αναρχικών.

Οι απόψεις διχάζονται πάνω στο θέμα της κλοπής.

Λέγεται πως κάποιοι θέλουν να την κάνουν αρχή τους ενώ άλλοι την καταδικάζουν οριστικά.
Λοιπόν! Θα ήταν αδύνατον για εμάς να πάρουμε θέση σε αυτό το θέμα. Θα μπορούσαμε να εγκρίνουμε αυτήν την κλοπή και να τη θεωρήσουμε καλή. Μια άλλη θα μπορούσαμε να τη θεωρήσουμε απεχθή.
Δεν υπάρχει Απόλυτο.

Αν τα γεγονότα μας οδηγούν σήμερα να ορίσουμε τον έναν ή τον άλλον τρόπο για να βλέπουμε και να ζούμε, κάθε μέρα, μέσα από τα, γεμάτα ζωή, άρθρα των εκφραστικών συντρόφων μας, η θέληση μας έχει εκδηλωθεί καθαρά:

Ούτε σε κόμμα, ούτε σε ομάδα.

Έξω.

Βαδίζουμε στο δικό μας δρόμο ως άτομα, χωρίς την Πίστη που σώζει και τυφλώνει. Η απέχθεια μας για την κοινωνία δε μας προκαλεί αμετάβλητες πεποιθήσεις. Πολεμούμε για τη χαρά της μάχης και χωρίς κανένα όνειρο για ένα καλύτερο μέλλον. Τι μας νοιάζουν τα αύριο που δε θα έρθουν για αιώνες! Τι μας νοιάζει για τα τρισέγγονα μας! Είμαστε έξω από όλους τους νόμους, όλους τους κανόνες και όλες τις θεωρίες, ακόμα και την αναρχική.

Από αυτήν τη στιγμή, άμεσα, θέλουμε να παραδοθούμε στο έλεος μας, στα ξεσπάσματα μας, στην ευγένεια μας, στην οργή μας, στα ένστικτα μας, περήφανοι που είμαστε ο εαυτός μας.

Μέχρι τώρα τίποτα δεν μας έχει αποκαλυφθεί από τον ακτινοβόλο ορίζοντα. Τίποτα δε μας έχει δώσει ένα σταθερό κριτήριο. Το πανόραμα της ζωής αλλάζει χωρίς σταματημό και τα δεδομένα μας εμφανίζονται υπό διαφορετικό φως κάθε ώρα. Δε θα αντιδράσουμε ποτέ ενάντια στο θέαμα των αντικρουομένων απόψεων. Είναι απλό. Η ηχώ των παλλόμενων συναισθημάτων αντιλαλεί εδώ. Και αν η ορμητικότητα αποπροσανατολίζει με την απροβλεπτικότητα της, είναι επειδή μιλάμε για πράγματα του καιρού μας όπως θα έκαναν πρωτόγονοι βάρβαροι εάν έπεφταν ξαφνικά ανάμεσα τους.

Κλοπή!

Δε θα μας περνούσε ποτέ από το μυαλό να εμφανιστούμε ως δικαστές. Υπάρχουν κλέφτες που μας δυσαρεστούν; αυτό είναι βέβαιο, Θα τους επιθετόμασταν; Μάλλον ναι. Αλλά θα το κάναμε περισσότερο για

τη σαγήνη του πράγματος παρά για το ωμό γεγονός.

Δε θα υποστηρίξουμε την απόλυτη Αλήθεια, με το Α κεφαλαίο.

Είναι θέμα άποψης.

Ένας καμπούρης θα μπορούσε να με δυσαρεστήσει περισσότερο από έναν ευγενικό εγκληματία.

Ένας σίγουρος τρόπος να αντλήσεις χαρά άμεσα: Κατάστρεψε με πάθος!

Το Χρηματιστήριο, τα Δικαστήρια και το Μέγαρο των Νομοθετών είναι κτίρια τα οποία συζητούνται πολύ τις τελευταίες μέρες. Ειδικά τα τρία αυτά κτίρια, είχαν απειληθεί από τρεις νεαρούς άνδρες που ευτυχώς τους σταμάτησαν εγκαίρως.

Τίποτα δε μπορεί να μείνει κρυφό από τους κυρίους δημοσιογράφους. Αποκάλυψαν την τριπλή συνωμοσία και οι συνάδελφοι τους στην ασφάλεια συνέλαβαν τους συνωμότες.

Για ακόμα μια φορά οι άνθρωποι του Τύπου και η αστυνομία κέρδισαν την ευγνωμοσύνη εκείνου του μέρους του πληθυσμού, που δεν εκτιμά τη γραφική γοητεία των συντετριμμένων μεγάρων και την περίεργη ομορφιά των κατεστραμμένων κτιρίων.

Το κοινό δε θα τσιγκουνευτεί τα "ευχαριστώ". Οι προσφερόμενες υπηρεσίες θα αναγνωριστούν με ρευστό. Οι αρετές του Πολίτη πρέπει να ενθαρρύνονται. Μυστικά κονδύλια θα χορέψουν και το καρναβάλι θα οδηγείται από τους σωτήρες της κοινωνίας.

Ακόμα καλύτερα! Γιατί είναι διδακτικό το να σημειώσουμε, πως αν ανάμεσα στους αντιπάλους μας υπάρχει ένας μικρός αριθμός έξυπνων εκμεταλλευτών, η μεγάλη μάζα από αυτούς αποτελείται από ηλίθιους που τραβούν τα όρια της αφέλειας στον ορίζοντα.

Πως μπόρεσαν να πιστέψουν αυτοί οι άξεστοι, πως οι αναρχικοί θα ανατίναζαν το κοινοβούλιο σε μια τέτοια περίοδο;

Σε μια περίοδο που οι νομοθέτες λείπουν σε διακοπές!

Θα πρέπει να είσαι κατώτερος και από τον κατώτερο για να πιστεύεις πως οι αναρχικοί θα διάλεγαν μια τέτοια περίοδο.

Μόνο και μόνο για χάρη της τυπικής ευγένειας, θα περιμέναμε να γυρίσουν όλοι από τις διακοπές τους. Παρ' όλα αυτά, τις προάλλες οι μαγαζάτορες του Παρισιού, καθώς έφτιαχναν τα εμπορεύματα τους, έλεγαν στους εαυτούς τους, με την καλή, ρωμαλέα λογική τους:

" Δεν υπάρχει η παραμικρή πιθανότητα λάθους. Θέλουν να υπονομεύσουν τα θεμέλια των αιώνιων μνημείων μας. Είμαστε αντιμέτωποι με μια νέα συνωμοσία."

Μα ελάτε τώρα γενναίοι μαγαζάτορες! Περιπλανάστε στις πεδιάδες του παραλόγου. Αυτή η συνωμοσία για

την οποία μιλάτε δεν είναι καινούρια. Αν εννοείτε το γκρέμισμα των σκουληκοφαγωμένων οικοδομημάτων της κοινωνίας που μισούμε, λοιπόν αυτό προετοιμάζεται εδώ και πολύ καιρό.

Γι' αυτό συνωμοτούσαμε πάντα.

Ο ναός του Χρηματιστηρίου, όπου οι πιστοί καθολικοί και οι πυρετώδεις Εβραίοι συναντιούνται για τις τελετές και ζητήματα του τιποτένιου εμπορίου, ο ναός του Χρηματιστηρίου πρέπει στην πραγματικότητα να εξαφανιστεί και σύντομα.

Αυτούς που χειρίζονται τα χρήματα, με τη σειρά τους, θα τους χειριστεί το βαρύ χάδι των πετρών από τα συντρίμμια.

Τότε το παιχνίδι του Χρηματιστηρίου δεν θα παίζεται πια. Αυτοί οι ικανοί κωπηλάτες που φέρνουν εκατομμύρια στις επιχειρήσεις, των οποίων ο λόγος ύπαρξης είναι να κερδοσκοπούν πάνω στο σιτάρι και να οργανώνουν λοιμούς, δε θα υπάρχουν πια.

Αυτοί που δρουν στα παρασκήνια: οι χρηματιστές, όλοι οι τραπεζίτες - παπάδες του χρήματος- θα κοιμηθούν τον τελευταίο τους ύπνο κάτω από τα συντρίμμια του ναού τους.

Όσο για τους δικαστικούς, είναι πασίγνωστο πως ποτέ δεν είναι τόσο ωραίοι όσο όταν πηγαίνουν προς το θάνατο.

Είναι πραγματική απόλαυση να τους βλέπεις.

Η ιστορία είναι γεμάτη από χαρακτηριστικά σκίτσα εισαγγελέων και δικαστών που ο κόσμος έκανε ανά καιρούς να υποφέρουν. Πρέπει να παραδεχτούμε πως αυτοί οι άνθρωποι έχουν διακοσμητικό πόνο.
Και τι ωραίο θέαμα θα ήταν: μια αναταραχή στο δικαστικό μέγαρο. Ο Κενέ περιορισμένος από μια κολόνα που θα του έχει σπάσει τους σπονδύλους, να προσπαθεί σκληρά να υποθέσει πως μοιάζει ο τσακισμένος Μπορεπέρ, ο Καμπό να λέει αποφθέγματα του Μπαλζάκ με την τελευταία του πνοή και ο Ανκετίλ δίπλα στον πνευματώδη Κρουπί να φωνάζει:

"Τίποτα δε χάθηκε... υποστηρίζουμε τις θέσεις μας."

Η σκηνή θα είχε τόσο μεγαλείο που σαν καλές ψυχές που είμαστε θα λυπόμαστε τους ηττημένους. Δε θα θέλαμε πια να θυμόμαστε το αίσχος των κόκκινων τηβέννων, βαμμένων με το αίμα των φτωχών. Θα ξεχάσουμε ότι οι δικαστές ήταν δειλοί και σκληροί.

Και αν ο ίδιος ο Αθαλίν - ειδικός στις πολιτικές δίκες- έσκυβε το κεφάλι και ζητούσε να αναπαυθεί, εμείς με ευγένεια θα συναινέσουμε στην επιθυμία αυτού του άρρωστου ανθρώπου.

Στην πραγματικότητα, δεν είναι απαραίτητο να είναι κάποιος αναρχικός για να γοητευτεί από τις επερχόμενες καταστροφές.

Όλοι αυτοί που μαστιγώνονται από την κοινωνία, στο βάθος της ψυχής τους θέλουν ενστικτωδώς εκδίκηση. Χίλια οικοδομήματα του παλιού κόσμου έχουν μαρκαριστεί με το σημάδι του θανάτου.
Τα μέλη της συνωμοσίας δεν έχουν ανάγκη τις ελπίδες για ένα καλύτερο μέλλον: ξέρουν ένα σίγουρο τρόπο για να αντλήσουν χαρά άμεσα: Να καταστρέψουν με πάθος!

Ο Τίμιος Εργάτης

Είναι η απίστευτη διόγκωση της μάζας των εκμεταλλευομένων που δημιουργεί την αυξανόμενη και λογική φιλοδοξία των εκμεταλλευτών.

Οι βασιλιάδες των ορυχείων, των κοιτασμάτων άνθρακα και χρυσού κάνουν λάθος που ανησυχούν. Η παραίτηση των υποτακτικών τους, καθαγιάζει την εξουσία τους. Δε χρειάζεται πλέον να υποστηρίζουν τη γελοιότητα, ότι η εξουσία τους παρέχεται από κάποιο ιερό δικαίωμα: η κυριαρχία τους νομιμοποιείται από τη λαϊκή συναίνεση. Ένα δημοψήφισμα του εργάτη που θα αποτελείται από πατριωτική προσκόλληση, κοινότοπες δημαγωγίες ή σιωπηλή υποταγή διαβεβαιώνει την κατοχή του αφεντικού και τη βασιλεία του αστού.

Σε αυτό το έργο, μπορούμε να αναγνωρίσουμε τον "καλλιτέχνη".
Είτε στο ορυχείο, είτε στο εργοστάσιο , ο Τίμιος Εργάτης, αυτό το πρόβατο, έχει μεταδώσει στο κοπάδι τη ψώρα.

Το ιδανικό του επόπτη έχει διαστρεβλώσει τα ένστικτα των ανθρώπων. Η αθλητική περιβολή την Κυριακή, οι πολιτικές συζητήσεις, η ψήφος... αυτές είναι οι ελπίδες που παίρνουν τη θέση του παντός. Η απεχθής καθημερινή εργασία δε γεννά ούτε μίσος ούτε έχθρα. Το μεγάλο κόμμα των εργατών σιχαίνεται τους τεμπέληδες που κακώς παίρνουν τα χρήματα που τους χορηγεί το αφεντικό.

Η καρδιά τους ανήκει στη δουλειά.

Είναι περήφανοι για τα, γεμάτα κάλλους, χέρια τους.

Όσο παραμορφωμένα και αν είναι τα δάχτυλα, ο ζυγός έχει κάνει χειρότερα στο μυαλό: τα καρούμπαλα της παραίτησης, της δειλίας και του σεβασμού έχουν μεγαλώσει κάτω από το δέρμα από το τρίψιμο στα χάμουρα. Ξιπασμένοι γέροι εργάτες κουνούν τα διαπιστευτήριά τους: σαράντα χρόνια στο ίδιο μέρος! Τους ακούμε να λένε για αυτό, καθώς ζητιανεύουν ψωμί στους αγρούς.

"Δείξτε έλεος, κυρίες και κύριοι, σε έναν άρρωστο γέρο άνθρωπο, ένα γενναίο εργάτη, ένα καλό Γάλλο, έναν εθελοντή αξιωματικό που πολέμησε στον πόλεμο, δείξτε έλεος, κυρίες και κύριοι."

Έχει κρύο: τα παράθυρα παραμένουν κλειστά. Ο γέρος δεν καταλαβαίνει.

Δίδαξε τους ανθρώπους! Τι άλλο χρειάζεται; Η φτώχεια του δεν τον δίδαξε τίποτα. Όσο υπάρχουν πλούσιοι και φτωχοί, οι δεύτεροι θα συνωστίζονται για εκτελέσουν τις εργασίες που χρειάζεται. Ο τράχηλος του εργάτη είναι συνηθισμένος στο ζυγό. Όταν είναι ακόμα νέοι και δυνατοί, είναι απλά οικόσιτα κτήνη που δεν τρέχουν άγρια μέσα στις στοές.

Η ειδική τιμή του προλετάριου είναι να δέχεται όλα αυτά τα ψέματα, στων οποίων το όνομα καταδικάζεται σε αναγκαστική εργασία: καθήκον, πατρίδα κλπ. Τα δέχεται, ελπίζοντας πως μια μέρα θα ανέλθει στην αστική τάξη. Το θύμα κάνει τον εαυτό του συνεργό. Ο αναξιοπαθών μιλά για τη σημαία, στηθοδέρνεται, βγάζει το καπέλο του και φτύνει στον αέρα:

"Είμαι ένας τίμιος εργάτης!"
Και το φτύμα προσγειώνεται στα μούτρα του.

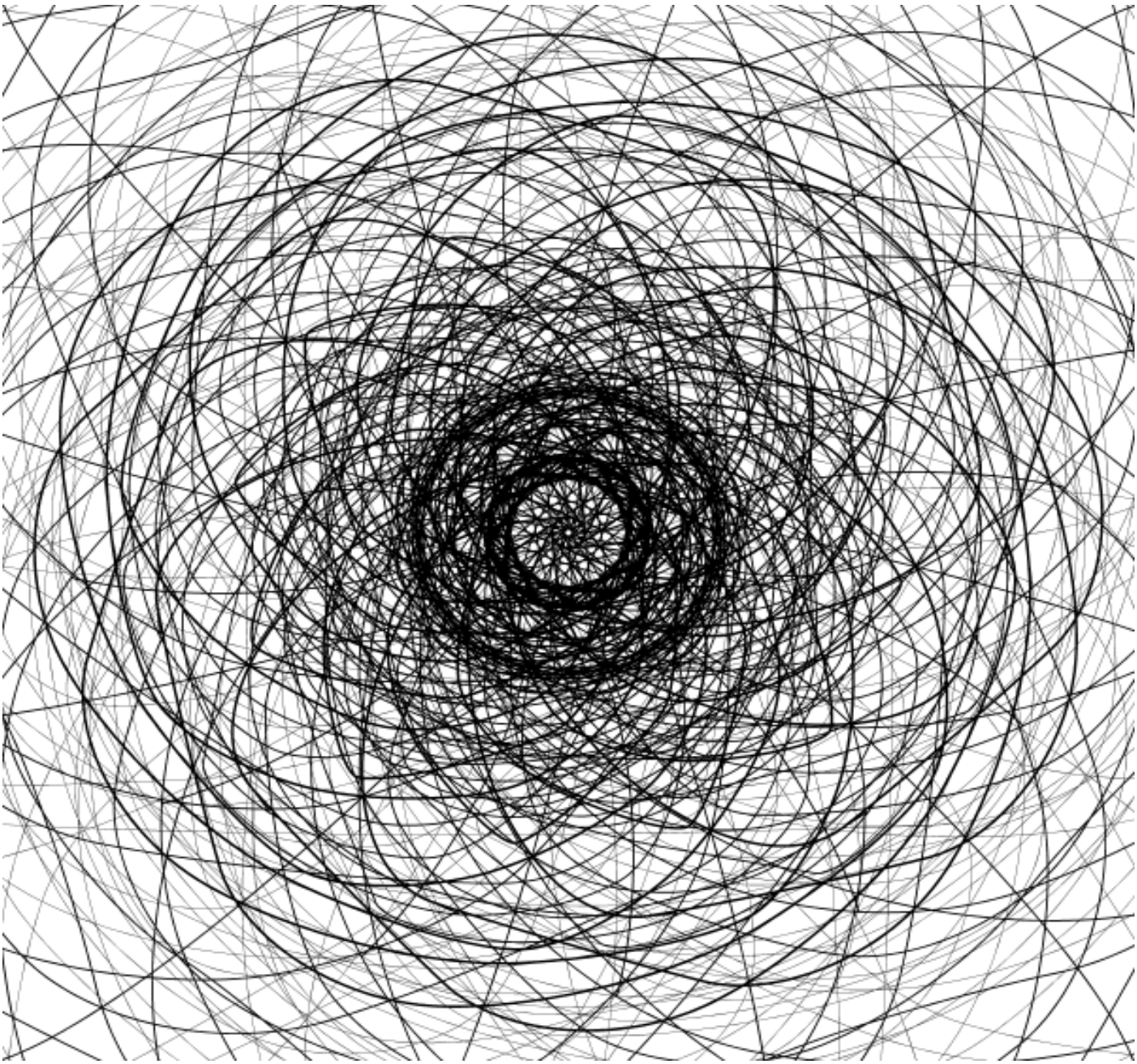

Ελπίζω για νέους φίλους.
Για αληθινά νέους φίλους.
Έχω ανάγκη να εμπιστευτώ (σε κάποιον)
την μαύρη μου μελαγχολία.
Όμως δεν έχω φίλους.
Είμαι μόνος;
Μόνος με την μελαγχολία μου!
Μόνος με τη μοίρα μου.
Μόνος, τόσο Μόνος!

Ρ. Νοβατόρε

Ο Μαύρος Ήλιος του Χάους θα συνεχίσει να ανατέλλει

Για όσα ήδη συνέβησαν και όσα θα συμβούν ακόμα, για όσους συντρόφους πιάστηκαν αιχμάλωτοι στα χέρια του εχθρού και κρατούνται στα κελιά της Δημοκρατίας, ένας νέος πυρήνας εκδίκησης και πολέμου ξεχύνεται με λύσσα στη μάχη εναντίον του υπάρχοντος. Για κάθε μπάτσο, δικαστικό και δημοσιογράφο που καγχάζει για ακόμα μία "επιτυχία της ελληνικής αστυνομίας", μία ακόμα έκρηξη διαταράσσει τη σηψαιμική καθημερινότητα. Είμαστε δίπλα στους αδελφούς και τις αδελφές μας με όλη μας τη δύναμη.

Η Δημοκρατία δε θα νικήσει

ΣΧΕΔΙΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ

ΛΕΤΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

i. "Η επιστροφή της Συνομωσίας των Πυρήνων της Φωτιάς από τις στάχτες"

Μόνο εκείνη την στιγμή που η τάση μας για ελευθερία ενώνεται πάλι με την δράση καταφέρνουμε να βιώσουμε την αναρχία στο εδώ και στο τώρα. Δυστυχώς το όνειρο που κουβαλάμε στις καρδιές μας παραείναι μεγάλο για να αποφύγουμε τον κίνδυνο να βρεθούμε μπροστά στον τερατώδη τοίχο της εξουσίας που ορθώνεται προστατεύοντας το κράτος και το κεφάλαιο. Όταν βάζουμε την ζωή μας στο παιχνίδι αναπόφευκτα καταλήγουμε να αντιμετωπίζουμε την σκληρότητα που ενυπάρχει στον αγώνα: φυλακή ή θάνατος.

Nikola Gai, ιταλός σύντροφος
κατηγορούμενος για τον πυρήνα Όλγα-FAI.

Η Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς – FAI/IRF, σε συνεργασία με τους συντρόφους από τις Συμμορίες Συνείδησης τιμώντας την παλιά και διαχρονική μας φιλία, ανατινάξαμε το αυτοκίνητο της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού Μαρίας Στέφη, ως ένδειξη αυθεντικής αλληλεγγύης στα δέκα φυλακισμένα αδέρφια μας Γιώργο Π., Όλγα, Γεράσιμο, Χρήστο, Μιχάλη, Γιώργο, Χάρη, Θεόφιλο, Παναγιώτη, Δαμιανό που έχουν αναλάβει την ευθύνη για την συμμετοχή τους στην Συνομωσία.

Μετά από δυο περίπου χρόνια σιωπής στην ελληνική επικράτεια, η Σ.Π.Φ. επιστρέφει. Σε κοινό μέτωπο με τις Συμμορίες Συνείδησης, τους πυρήνες της FAI ("αντιφασιστικό μέτωπο", "αλώβητος πυρήνας εκδίκησης", "Μοναχικός Λύκος" κ.α.) και την Σέχτα Επαναστατών, στηρίζουμε και ενισχύουμε την διεθνή συνωμοσία της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (F.A.I.) – Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (I.R.F.).

Η βόμβα που τοποθετήσαμε στο όχημα της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού είναι οι πρώτες σταγόνες πριν την καταιγίδα. Όπως είχε γραφτεί άλλωστε στην τελευταία προκήρυξη της Σ.Π.Φ εναντίον του υπουργού Δικαιοσύνης ...

Βέβαια η ανάγκη για στρατηγική είναι τώρα πιο ξεκάθαρη από ποτέ. Ο κεραυνός δεν ταξιδεύει ποτέ σε ευθείες επαναλαμβανόμενες γραμμές. Ξεσπάει αιφνιδιαστικά. Ακόμη και μια φαινομενική 'σιγή', δεν είναι οπισθοχώρηση, αλλά η ησυχία πριν την βροντή.

Τώρα λοιπόν ήρθε η ώρα να κάνουμε πάλι θόρυβο. Θόρυβο ενάντια στην στρατιωτικοποίηση των φυλακών και στις συνεχόμενες εφόδους των ξεφτυλισμένων Ε.Κ.Α.Μ. Θόρυβο για την ιερή εξέταση των συμβουλίων των φυλακών, που οι εισαγγελείς και οι διευθυντές δηλητηριάζουν με ελπίδες τους κρατουμένους, την ίδια στιγμή που οι απορριπτικές αποφάσεις τους για άδειες και αναστολές στοιβάζονται η μια πάνω στην άλλη. Θόρυβο για όλους αυτούς τους ασήμαντους που φορώντας την στολή του δεσμοφύλακα νομίζουν ότι έγιναν εξουσία και δίνουν εντολές. Θόρυβο για την τρομακτική σιωπή της πλειοψηφίας των κρατουμένων που έχει ανταλλάξει από καιρό την ελευθερία και την αξιοπρέπεια με μια δόση πρέζας, με μεροκάματα, με μια πιο 'ευνοϊκή' μεταγωγή, με ένα καινούργιο κινητό... Θόρυβο για την παρατατεταμένη σιωπή και αδράνεια ενός 'χώρου' που θέλει να λέγεται αναρχικός αλλά στην ουσία του είναι τόσο μικροαστικός και παρηκμασμένος όσο και ο πολιτισμός της κοινωνίας που υποτίθεται ότι πολεμάει.

ii. Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος πολέμου

Τους τελευταίους μήνες επικρατεί στις φυλακές ένα νέο καθεστώς. Το υπουργείο δικαιοσύνης, οι διευθυντές και οι εισαγγελείς των φυλακών προωθούν το μοντέλο της στρατιωτικοποίησης του "σωφρονιστικού συστήματος". Μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί δεκάδες έφοδοι πάνοπλων ΕΚΑΜιτών σε κελιά κρατουμένων, στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης των φυλακών. Δεν είναι λίγες οι φορές που τα κατόπουλα με τις κουκούλες και την πλήρη αστυνομική εξάρτηση έδειξαν την " μαγκιά" τους χτυπώντας ανηθόπους που φορούσαν χειροπέδες. Στο σωφρονιστικό μπουρδέλο των Γρεβενών τα γουρούνια χρησιμοποίησαν μέχρι και taser – συσκευή ηλεκτρικής εκκένωσης – πάνω στους σιδεροδέσμιους κρατουμένους. Στις φυλακές κορυδαλού η επιχείρηση εφόδου των σαράντα με πενήντα εκαμιτών έγινε με την "ευγενική χορηγία"

της διευθύντριας Μαρίας Στέφη και της εισαγγελέως Τρούπη, όπου δεν έλλειψαν οι προκλήσεις και οι τραμπουκισμοί, εκ του ασφαλούς.

Ξέρουμε πως ποτέ δεν νυχτώνει εκεί στις φυλακές σας. Εκεί μέσα οι αναμνήσεις γδέρνουν και λησμονεί κανείς πως είναι ο ουρανός δίχως τα κάγκελα και τα συρματοπλέγματα. Αν ο θάνατος είχε το δικό του χρώμα, με αυτό θα έπρεπε να είναι βαμμένες οι φυλακές σας. Γιατί εκεί είναι το βασίλειο του αργού θανάτου που τον νιώθεις κάθε μέρα. Κρέμεται από τους τοίχους στους διαδρόμους, ακούγεται στο κλείδωμα της πόρτας, κλαίει σιωπηλά στα πειθαρχία... Δεν υπάρχει λόγος να συνεχίσουμε την "κριτική" στο "σωφρονιστικό" σας σύστημα.

Τα έχουμε πει στο παρελθόν όταν τοποθετήσαμε πριν τρία χρόνια μια βόμβα είκοσι κιλών στον εξωτερικό τοίχο των φυλακών Κορυδαλλού. Τα λένε σίγουρα καλύτερα από εμάς, τα φυλακισμένα αδέρφια μας από την Σ.Π.Φ. μέσα από τα κείμενά τους, συμμετέχοντας στον διεθνή διάλογο της FAI-IRF.

Άλλωστε δεν περιμένουμε κάτι καλύτερο από την αυτοκρατορία της εξουσίας που αρωματίζεται με τις "ευγένειες" της δημοκρατίας. Όλοι της οι αξιωματούχοι διεκπαιρεώνουν τέλεια το καθήκον τους.

Οι δικαστές καθισμένοι στον αυτοκρατορικό τους θρόνο μοιράζουν ποινές που αμφισβητούν τον επιστημονικό μέσον όρο ζωής του ανθρώπου: «Δις ισόβια»... «Διακόσια χρόνια»... «Ογδόντα χρόνια»... Για αυτούς τα ονόματα των κατηγορούμενων δεν είναι τελικά παρά μικρές ενοχλητικές κηλίδες μελανιού στα χοντρά τους κατηγορητήρια που πρέπει να σβηστούν.

Πιο κάτω βρίσκονται οι διευθυντές των φυλακών. Οι μικροί θεοί των σωφρονιστικών καταστημάτων που πίσω από τα απόμακρα γραφεία τους δίνουν τις εντολές με την αυτοπεποίθηση του "κύρη του σπιτιού". Δικό τους άλλωστε είναι το "μαγαζί".

Δίπλα τους οι εισαγγελείς των φυλακών, το "χέρι του θεού". Η υπογραφή τους ανοίγει τις πόρτες του "παραβείσου" ή της "κόλασης". «Αποφυλάκιση υφ' όρων... απερρίφθη». «Πενθήμερη άδεια... απερρίφθη». «Απερίφθει»... «απερρίφθει»... «απερρίφθει»... είναι η μόνη λέξη που ξέρουν να λένε. Όμως όλοι αυτοί είναι εχθροί. Από τον εχθρό σου το μόνο που ζητάς είναι ο απόλυτος πόλεμος.

Ο βαρύς πέλεκυς της κριτικής και η ναυτία των αναπάντητων ερωτημάτων πέφτει πάνω στους κατοίκους της χώρας των φυλακών. Πέφτει πάνω στους ίδιους τους φυλακισμένους, η πλειοψηφία των οποίων αποδέχεται παθητικά τον εγκλεισμό της στα κάτεργα της δημοκρατίας. Μακρυά από την υποκουλτούρα της επαναστατικής φαντασιακής εικόνας των 'αγωνιστών' κρατουμένων, ως μια οξυμένη προβολή της εδώ διαβίωσης, η πραγματικότητα στις φυλακές ακούγεται τρομακτικά άσχημη: Παθητικότητα... ρουφιανιά... εξατομίκευση... γλύψιμο στην υπηρεσία... μαστούρα... ρατσισμός... θρασυδειλία... αυτολύπηση... ψευτιά...

Κι όμως, αυτός ο αξιολύπητος όχλος μεταμορφώνεται στην στιγμή και γίνεται "μάχιμος" όταν πρόκειται για ένα καπάκι πρέζας, για χρωστούμενα, για δανεικά, για την κυριαρχία της εκάστοτε φυλής. Τότε, η εφευρετικότητα των κρατουμένων θριαμβεύει. Ένα κομμάτι σίδερο γίνεται δολοφονικό μαχαίρι στα πιο επιδέξια χέρια και μια κάλτσα με βαρύδι, όπλο για τον εμφύλιο των κρατουμένων που έμαθαν καλύτερα από εδώ έξω να τρώνε τις σάρκες τους.

Με την ίδια εκπληκτική εφευρετικότητα κρύβουν στα πιο απίθανα μέρη τις πρέζες και τα ναρκωτικά που θέλουν να μεταφέρουν. Κι όμως αυτή η εφευρετικότητα απουσιάζει όταν πρόκειται για εκδίκηση απέναντι σε αυτούς που τους κλειδώνουν και τους στερούν την ελευθερία τους. Πόσοι πρώην και νυν κρατούμενοι ασχολήθηκαν με την πραγματική εκδίκηση απέναντι στους δεσμοφύλακές τους; Πόσοι βρήκαν την διεύθυνση ενός αρχιφύλακα ή έστησαν ενέδρα σε μια εισαγγελέα που πέταξε την αίτησή τους για άδεια ή για αναστολή στον κάλαθο των αχρήστων;

Για αυτό καλούμε τις μειοψηφίες των κρατουμένων που έχουν ακόμα αξιοπρέπεια, να σχεδιάσουν δεκάδες πράξεις εκδίκησης.

iii. Η διεθνής συνωμοσία της FAI/IRF

Εμείς εδώ από την μεριά μας, με την βόμβα στην διευθύντρια των φυλακών Κορυδαλλού συντονίζουμε τις επιθέσεις μας μέσα από το διεθνές δίκτυο της FAI/IRF. Η αρχή έγινε με τα αδέρφια μας στην Χιλή του εξεγερσιακού πυρήνα "Αργυρού" που χτύπησαν την Εθνική Ένωση Σωφρονιστικών Υπαλλήλων στο Σαντιάγο στις 12 Μαΐου.

Η FAI/IRF, είναι μια διεθνής συνωμοσία των αναρχικών της πράξης, που βάζει φωτιά στις θέσεις άμυνας των ρεφορμιστών κοινωνιστών αναρχικών. Αποτινάσσει την οσμή της μούχλας που έχει κατασκάτσει στην αναρχία των αμφιθεάτρων και γεμίζει τον αέρα με την μυρωδιά του μπαρουτιού, της μαύρης αναρχίας, της νύχτας, των εκρήξεων, των πυροβολισμών, των σαμποτάζ. Για αυτό άλλωστε στις πρόσφατες ανακοινώσεις της europol το Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο IRF της FAI και της Συνωμωσίας αποτελεί τον υπ' αριθμόν ένα αναρχικό κίνδυνο.

Η διάχυση και η άτυπη οργάνωση της νέας αναρχίας σε αυτόνομους πυρήνες άμεσης δράσης είναι αυτό που τρομάζει της αστυνομίες όλου του κόσμου. Για αυτό το κράτος και οι εχθροί της αναρχίας δεν ξεχνούν εύκολα τους αναρχικούς μαχητές που βρίσκονται αιχμάλωτοι στην εξουσία των φυλακών τους.

iv. Για τα αδέρφια που λείπουν...

Στην Γερμανία ο σύντροφος Thomas Meyer Folk – αιχμάλωτος για συμμετοχή σε ληστεία με σκοπό την ενίσχυση ανατρεπτικών εγχειρημάτων – ενώ έχει εκτίσει την ποινή του βρίσκεται ακόμα φυλακισμένος. Στην περίπτωσή του εφαρμόσαν τον παλιό νόμο της ναζιστικής Γερμανίας σύμφωνα με τον οποίο ο κρατούμενος ακόμα και όταν εκτίσει ολόκληρη την ποινή του, αν εξακολουθεί να θεωρείται «επικίνδυνος για την κοινωνία» μπορεί να συνεχίσει να κρατείται επ' αόριστον... Ο Thomas Meyer Folk, με την ανυποχώρητη στάση του και την άρνησή του να γονατίσει στην εξουσία θεωρείται ακόμα επικίνδυνος για την κοινωνική μηχανή[1].

Την ίδια στιγμή στην Ισπανία βρίσκεται φυλακισμένος ο αδερφός μας Gabriel Pombo da Silva – που μεταφέρθηκε πριν λίγους μήνες από την Γερμανία – και στην Ελβετία ο αδερφός μας Marco Camenisch. Τα δυο αδέρφια μας βρίσκονται αιχμάλωτοι εδώ και πολλά χρόνια στα κάτεργα της δημοκρατίας για την ανατρεπτική και αναρχική τους δράση. Ο Γκαμπριέλ – με πολλούς αγώνες ενάντια στα FIES[2] – κατηγορείται για την συμπλοκή με μπάτσους στην γερμανική πόλη Άαχεν και ο Μάρκο για οικοσαμποτάζ, απόδραση από φυλακή και ένοπλη συμπλοκή με συνοριοφύλακες. Ενώ λοιπόν έχουν συμπληρώσει την ποινή τους, η διεθνής κρατική μηχανή προσπαθεί να τους κρατήσει ακόμα αιχμαλώτους συνδέοντάς τους με την "υπόθεση Ardire" που εμπνεύστηκε το Ιταλικό κράτος. Μια αστυνομική υπόθεση ενάντια στο δίκτυο FAI/IRF για την οποία μαζί με τον Μάρκο και τον Γκαμπριέλ κατηγορούνται οι φυλακισμένοι ιταλοί Σύντροφοί μας Τζιουζέπε «Pepe», Στέφανο, Ελίζα, Σέρτζιο, Αλεσσάντρο, καθώς επίσης «υπό έρευνα» τελούν και κάποια από τα αδέρφια μας της Σ.Π.Φ. που βρίσκονται στις φυλακές της ελλάδας.

Τώρα ο κρατικός μηχανισμός και η δικαιοσύνη του δοκιμάζει παρόμοιες αλχημείες και στην ελλάδα. Ο αδερφός μας και μέλος της Σ.Π.Φ. Γεράσιμος Τσάκαλος είναι στην κορυφή της μαύρης λίστας ανακριτών και δικαστών. Αυτή την στιγμή βρίσκεται τριάντα και έναν μήνες προφυλακισμένος – το ανώτατο όριο είναι δεκαοχτώ – και του παρατείνουν την προφυλάκιση για άλλους έξι μήνες, χαρακτηρίζοντάς τον «ειδικίτερα επικίνδυνος». Όμως οι τσαρλατάνοι της δικαιοσύνης κάνουν και νέα πειράματα. Ανοίγουν μιαν άλλη υπόθεση – ληστεία Βελβεντού – και κατηγορούν τον Γεράσιμο ως ηθικό αυτουργό χρεώνοντάς του και άλλη προφυλάκιση. Δηλαδή τον κατηγορούν ως ηθικό αυτουργό για μιαν υπόθεση ληστείας τράπεζας την στιγμή που ο ίδιος ήταν ήδη στην φυλακή. Δεν ξεχνάμε επίσης ότι πέρισυ, όταν έληγε το δεκαοχτάμηνο προφυλάκισής του, τότε ο πατσαβούρης ειδικός εφέτης ανακριτής Μόκκας τον ξαναπροφυλάκισε ενώ ήταν στο νοσοκομείο ώντας απεργός πείνας.

Όλα αυτά ενισχύουν την βεβαιότητα που έχουμε, πιο πολύ ποτέ: Η απελευθέρωση των συντρόφων μας θα γίνει μόνο με την βία, με τα όπλα, με την αναρχική τρομοκρατία και την όξυνση του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης... και τότε αλοίμονο σε όποιον βρεθεί εμπόδιο στον δρόμο της απελευθέρωσης των συντρόφων μας.

v. Όλα συνεχίζονται...

Ο αγώνας δεν τελειώνει επειδή κάποιοι ασήμαντοι κουράστηκαν και τώρα μοστράρουν τα αναρχοπαράσημά τους στην πασαρέλα του βούρκου των Εξαρχείων, ούτε επειδή κάποιοι χέστηκαν από τον φόβο τους και βολεύτηκαν στις καβάντζες και στις φευτοσυνελεύσεις τους.

Για εμάς δεν υπάρχει μέση οδός. Κάποιος που διακυρρήτει τις αναρχικές του προθέσεις βρίσκεται μπροστά σε ένα αποφασιστικό δίλλημα, είτε να πράξει, είτε να εγκαταλείψει

[1] Στην Βουλγαρία ο σύντροφός μας Jack Palfreeman, παραμένει αιχμάλωτος στην φυλακή μετά από συμπλοκή με δεκαπέντε φασίστες που βασάνιζαν έναν Ρομά. Ένας φασίστας έπεσε νεκρός κατά την συμπλοκή και ένας άλλος τραυματίστηκε σοβαρά. Εμείς από την μεριά μας, στέλνουμε στον Jack ένα σινιάλο αλληλεγγύης και μιαν υπόσχεση ότι δεν είναι μόνος του.

[2] ειδικό καθεστώς κράτησης

την αναρχία για πάντα. Αναρχία από τα μετόπισθεν των καφενείων και των κουτσομπολιών δεν υπάρχει... Ή πράξε ή σκάσε...

Κλείνοντας την προκήρυξη της επανεμφάνισής μας μαζί με τις Συμμορίες Συνείδησης, θέλουμε να αφιερώσουμε την επίθεσή μας με όλη μας την Δύναμη στα αδέρφια μας που κρατούνται αιχμάλωτοι στα κελιά του ιταλικού κράτους και παράλληλα στέλνουμε το συναισθηματικό μας σινιάλο στον Alfredo Cospito και στον Nicolai Gai, οι οποίοι κατηγορούνται για τους πυροβολισμούς εναντίων του R. Adinodfi[3], πράξη για την οποία την ευθύνη έχει αναλάβει ο πυρήνας Όλγα - FAI/IRF.

Ο λόγος της συνέπειας από τις αδελφές και τους αδελφούς στον πόλεμο είναι ο μόνος που έχει πραγματική ουσία. Ο λεγόμενος "κοινωνικός" αναρχισμός κάνει τα πάντα για να περιστρέφονται γύρω από το όργανο της συνέλευσης που έχει γίνει πεδίο εξουσίας και ανατροφής μικρών και μεγάλων αρχηγών, των οποίων ο μοναδικός στόχος είναι η αυτοαναφορικότητα. Οι πολιτικάντηδες αναρχικοί κάνουν τα πάντα για να καταπνίξουν, στην γέννησή του, το καινούργιο που κερδίζει έδαφος. Το καινούργιο που κερδίζει έδαφος είναι η πραγμάτωση της άτυπης οργάνωσης...

- Alfredo Cospito

Κουράγιο και δύναμη σε όλους τους συντρόφους που ανάνυμα χτυπούν το κράτος και το κεφάλαιο, κουράγιο σε εκείνους που δίνουν ένα όνομα στην οργή τους, κουράγιο και δύναμη σε αυτούς που δίνουν ζωή στην Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI) και στο Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (IRF). Θα δώσουμε σάρκα και ψυχή στην Μαύρη Διεθνή, υπάρχει ένα ολόκληρος κόσμος να καταστρέψουμε... Ζήτω η αναρχία.

- Nicolai Gai

Αδέρφια το ραντεβού ισχύει...
Θα επανέλθουμε – πιο σύντομα από ότι περιμένετε...

Συνομωσία Πυρήνων της Φωτιάς – Fai/IRF.
Συμμορίες Συνείδησης – Fai/IRF.
Πυρήνας Sole – Baleno.

(Η Sole και ο Baleno – η Maria Soledad Rosas και ο Eduardo Massari – ήταν δυο αναρχικοί σύντροφοι που κατηγορήθηκαν την δεκαετία του 1990 για ομοσπονδιακές και αναρχικές δυναμιτικές δράσεις. Ο Baleno, "αυτοκτόνησε" στο κελί του. Λίγο καιρό αργότερα η Sole, "αυτοκτόνησε" στο ειδικό καθεστώς «επί τοις όροις περιορισμού» που της είχαν επιβάλλει. Η μνήμη τους ζει μέσα μας, στις σφαίρες μας, στον δυναμίτη μας ...)

[3]μεγαλοστέλεχος πυρηνικής εταιρείας

Ρ. Νοβατόρε

Πίσω απ' τα γιγάντια, μαύρα σύννεφα που εξακολουθούν να κρύβουν τον ουρανό, ένα κόκκινο λυκόφως αναβοσβήνει.

Η τραγική γιορτή του κοινωνικού δειλινού πλησιάζει.

Το τελευταίο βράδυ θα είναι μαύρο με το πορφυρό του αίματος.

Μ' αίμα και φωτιά.

Γιατί το αίμα, αίμα ζητά.

Ρ. Νοβατόρε

Federazione Anarchica Informale
FAI

Μαύρες Παντιέρες

Είναι παλιά ιστορία…

Κι έπειτα τα παιδιά μας (τα παιδιά της Αυγής) πρέπει να γεννηθούν από αίμα και να σφυρηλατηθούν από φωτιά.

Γιατί οι νέες ατομικιστικές ιδέες πρέπει να γεννηθούν πιο παρθένες και όμορφες από τις μεγάλες κοινωνικές τραγωδίες: από τις θύελλες των νέων τυφώνων.

Κι είναι μόνο απ' τη μεγάλη καταστροφή της φωτιάς και του αίματος που ο αληθινός Αντίχριστος από το βάθος της ανθρωπότητας και της σκέψης θα γεννηθεί. Το αληθινό τέκνο της γης και του ηλίου ικανό να σκαρφαλώσει πάνω απ' τις κορφές και να ερευνεί την άβυσσο.

Γιατί ο Αντίχριστος είναι Αετός και Φίδι.

Κατοικεί στις κορφές και στα βάθη.

ΣΧΕΔΙΟ “ΦΟΙΝΙΚΑΣ” - ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Η Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI) - Διεθνής Συνωμοσία για την Εκδίκηση αναλαμβάνει την ευθύνη για την τοποθέτηση εκρηκτικού μηχανισμού και την ανατίναξη του αυτοκινήτου του γνωστού ανθρωποφύλακα Αργύρη Γκέλμπουρα που υπηρετεί στις φυλακές Ναυπλίου. Η επίθεση αυτή αποτελεί μέρος του “Σχεδίου Φοίνικας” που ξεκίνησε με την ανατίναξη του αυτοκινήτου της διευθύντριας των φυλακών Κορυδαλλού από την Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.

Η επιλογή να χτυπήσουμε το συγκεκριμένο ανθρωποφύλακα δεν έγινε τυχαία. Ο Αργύρης Γκέλμπουρας (γνωστός και με το ψευδώνυμο Rex) είναι εδώ και χρόνια ένα πιστό μαντρόσκυλο της εξουσίας. Είναι ένας απ’ τους υπεύθυνους για τους δεκάδες ξυλοδαρμούς κρατουμένων στις φυλακές και παράλληλα διατηρεί άριστες φιλικές σχέσεις με τους μπάτσους της ασφάλειας Ναυπλίου. Συχνά χρησιμοποιεί κρατούμενους - τσιράκια του με σκοπό να φοβίσουν ή να χτυπήσουν άλλους φυλακισμένους που διεκδικούν τα αυτονόητα “δικαιώματά” τους ή απλά δεν ανήκουν στο δικό του κύκλωμα επιρροής μέσα στις φυλακές. Ο Αργύρης Γκέλμπουρας είναι ένας ψευτοτραμπούκος με στολή. Αν κάποιοι ανθρωποφύλακες επιμείνουν να έχουν παρόμοιες συμπεριφορές και να βγάζουν τα κόμπλεξ και τα απωθημένα τους πάνω στους κρατούμενους θα τους επισκεφθούμε με χειρότερες διαθέσεις. Τίποτα δε θα μείνει αναπάντητο. Οι εχθροί της ελευθερίας έχουν ονοματεπώνυμο και διεύθυνση...

Παράλληλα με αυτό το χτύπημα, θέλαμε να σπάσουμε το πέπλο σιωπής που καλύπτει τους βασανισμούς και τις άθλιες συνθήκες ζωής των κρατουμένων στις φυλακές Ναυπλίου (και όχι μόνο). Οι φυλακές Ναυπλίου είναι ένας τσιμεντένιος τάφος που έχουν “θαφτεί” περίπου 600 κρατούμενοι (την ίδια στιγμή που οι “προδιαγραφές” του κτιρίου είναι για 300). Στα κελιά που είναι χωρητικότητας 2 - 3 ατόμων μένουν 6 - 7 κρατούμενοι που οι μισοί από αυτούς κοιμούνται στο πάτωμα.

Πριν από λίγους μήνες στις 04/03 ένας νεαρός κρατούμενος στο Ναύπλιο αφέθηκε να πεθάνει εξαιτίας της δολοφονικής αδιαφορίας κάποιων σωφρονιστικών υπαλλήλων. Ο συγκεκριμένος κρατούμενος έπασχε από φυματίωση και διαμαρτυρόταν επί μέρες ότι πονάει και δεν αισθάνεται καλά. Η απάντηση της υπηρεσίας και του γιατρού της φυλακής ήταν η ίδια που αντηχεί κοροιδευτικά σε όλες τις φυλακές της Ελλάδας. “Πάρε ντεπόν (αν έχει η υπηρεσία) και κάνε υπομονή”. Το “ντεπόν” στις φυλακές θεραπεύει τα πάντα... Μέχρι και τη φυματίωση. Την ίδια μέρα ο 26χρονος κρατούμενος πέθανε από ανακοπή καρδιάς όταν μεταφέρθηκε καθυστερημένα στο νοσοκομείο. Την Τρίτη 05/03 οι κρατούμενοι στις πτέρυγες Α’ και Γ’ εξεγέρθηκαν για το θάνατο του νεαρού και δεν μπήκαν στα κελιά τους. Η απάντηση των υπευθύνων του υπουργείου Δικαιοσύνης και της φυλακής Ναυπλίου ήταν τόσο απλή όσο και τα “ντεπόν” μόνο που τώρα ονομαζόταν “ΜΑΤ”. Έτσι δύο διμοιρίες απ’ τα κοπρόσκυλα των ΜΑΤ εισέβαλαν στη φυλακή και οι κρατούμενοι επέστρεψαν στα κελιά τους. Η τάξη και η ασφάλεια θριάμβευσε στις φυλακές Ναυπλίου. Στη συνέχεια και για διάστημα περίπου 1,5 μήνα οι ανθρωποφύλακες του καγκελόφραχτου τσιμεντένιου μπουρδέλου του Ναυπλίου ξυλοκοπούσαν επανειλλημένα κρατούμενους για να πάρουν εκδίκηση για την εξέγερση και να ξαναθυμήσουν σε αυτούς που το αμφισβήτησαν έστω και για λίγο, ποιός είναι το αφεντικό. Η κοινωνία μπορεί να συνεχίσει ήσυχη τον αιώνιο ύπνο τη. Άλλωστε όλη η ασχήμια της βρίσκεται καλά κρυμμένη μέσα στις φυλακές της δημοκρατίας, εκεί που η εκδίκηση ονομάζεται δικαιοσύνη και η τιμωρία σωφρονισμός.

Στις φυλακές οι περισσότεροι κρατούμενοι γίνονται πειραματόζωα στις σαδιστικές ορέξεις του κάθε αρχιφύλακα ή του κάθε υπαλλήλου. Δεν είναι μόνο ο υπερπληθυσμός, η άθλια διατροφή, η έλλειψη ιατρικού

προσωπικού, αλλά και οι καθημερινές τιμωρίες της υπηρεσίας που γυρίζουν σαν τσεκούρι πάνω απ' το κεφάλι των κρατουμένων. Γιατί ο κρατούμενος μέσα στη φυλακή δεν έχει να ξεπληρώσει μόνο την ποινή που του επέβαλαν τα σκιάχτρα της δικαιοσύνης, αλλά συχνά βγάζει διπλή φυλακή εξαιτίας των πειθαρχικών που του επιβάλλουν οι αυτόκλητοι μικροί τύραννοι που φοράνε στολή ή γραβάτα και ονομάζονται δεσμοφύλακες, αρχιφύλακες, διευθυντές και εισαγγελείς φυλακών.

Πειθαρχικά, απομονώσεις, ξυλοδαρμοί, εξευτελιστικές έρευνες, αιφνιδιαστικές μεταγωγές - απαγωγές αποτελούν κομμάτι της αιχμάλωτης καθημερινότητας των κρατουμένων. Όμως η εξουσία των μικρών τυράννων δε σταματάει μόνο εκεί. Δηλητηριάζει ακόμα και τις πιο μικρές καθημερινές στιγμές των αιχμαλώτων. Σε κάθε φυλακή ανάλογα με το σαδισμό του κάθε αρχιφύλακα ή διευθυντή οι απαγορεύσεις είναι στην ημερήσια διάταξη. Η κάθε απαγόρευση συνοδεύεται πάντα με την ίδια απάντηση: "Αδύνατον για λόγους ασφαλείας". Ανεμιστήρες για το καλοκαίρι, σόμπες για το χειμώνα, μαγειρικά μάτια και σκεύη, βάρη για τη γυμναστική, στρώματα για ύπνο... "Αδύνατον για λόγους ασφαλείας".

Οι αρνήσεις και ο παραλογισμός συνεχίζονται ακόμα και για τις αγορές των κρατουμένων από το μπακάλη. Σε άλλες φυλακές επιτρέπεται να παραγγείλεις κάποια τρόφιμα ενώ σε κάποιες άλλες τα ίδια τρόφιμα απαγορεύονται. Βέβαια δεν είναι λίγες φορές που ο παραλογισμός συναντάει το δέλεαρ των οικονομικών συμφερόντων. Οι οικονομικές συμφωνίες και οι προμήθειες κάτω από το τραπέζι ανάμεσα στους προμηθευτές και τους διευθυντές ή τους αρχιφύλακες είναι γνωστές στον κόσμο των φυλακών. Όλα είναι γνωστά και στα ανάκτορα του υπουργείου Δικαιοσύνης του ευαίσθητου αριστερού κλόουν Α. Ρουπακιώτη. 'Αλλωστε δεν έχει περάσει πολύς καιρός που ο υφιστάμενός του γ. γραμματέας Κανελλόπουλος τσέπωσε αρκετά εκατομμύρια ευρώ απ' τον Β. Μηλιώνη και την υπόλοιπη κλίκα της ENERGIA που έφαγαν 560 εκατομμύρια ευρώ απ' την κοινωνία των εθελόδουλων, λάδωσαν εισαγγελείς και δικαστικούς κύκλους ώστε να αποφυλακιστούν, την ίδια στιγμή που χιλιάδες φτωχοδιάβολοι στοιβάζονται στις φυλακές. Κανείς φυσικά δε μιλάει και όλοι σκύβουν για άλλη μια φορά το κεφάλι. Όμως κανένα πρόβατο δε σώθηκε βελάζοντας. Για αυτό και εμείς διαλέγουμε το δρόμο του μοναχικού λύκου. Δεν έχουμε ψευδαισθήσεις για ειρηνικές αλλαγές και δίκαιες ύσεις απ' την εξουσία. Ακόμα κι αν η δημοκρατία κατασκεύαζε μια "χρυσή" φυλακή με ίσα δικαιώματα για τους κρατούμενους, με ζεστό νερό, με καθαρά στρώματα και μεγαλύτερα προαύλια, θα παρέμενε για πάντα φυλακή, ένας τόπος αιχμαλωσίας. Δεν ψάχνουμε λοιπόν για καλύτερες λύσεις, αλλά για όλου εκείνους τους τρόπους που μπορούμε να γκρεμίσουμε τις φυλακές, με δυναμίτη, με TNT, με όπλα, με μπουλντόζες...

Παράλληλα οι περισσότεροι κρατούμενοι πρέπει να γκρεμίσουν τη φυλακή που έχουν μέσα στο κεφάλι τους. Την ηθική της φυλακής, τη νοοτροπία της έγκλειστης ύαινας που κατασπαράσσει τον αδύνατο, τους ψευτοεθνικισμούς κάθε είδους, την ταπεινωτική εξάρτηση απ' τα ναρκωτικά, την εξουσία των αρχηγών και τη δουλικότητα των υποτελών... Μόνο έτσι θα καταρρεύσουν τα τείχη και θα λυγίσουν τα σίδερα.

Απ' την άλλη πλευρά των τειχών, εμείς οι "ελεύθεροι πολιορκημένοι" διαλέγουμε για τον εαυτό μας την επιλογή των όπλων και του δυναμίτη ενάντια στους δεσμοφύλακες της ζωής μας, στα αφεντικά και στους διευθυντές τους, στους παπάδες και στους πιστούς τους, στους μπάτσους και στους χρυσαυγίτες τους, στους δημοσιογράφους και στους τηλεθεατές τους, στους πολιτικούς και στους ψηφοφόρους τους.

Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης δεν είναι ένα μέσο του αγώνα, είναι η ίδια μας η ύπαρξη. Όλα τα υπόλοιπα που δεν προωθούν τη διαρκή αναρχική εξέγερση είναι ιδεολογικοποιημένες δειλίες.

Η FAI (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία) σε συνεργασία με τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς επιδιώκει να δημιουργήσει ένα διάχυτο δίκτυο πυρήνων άμεσης δράσης στον ελλαδικό χώρο που θα χτυπάει εκεί

που δεν περιμένει ο εχθρός. Μικροί αυτόνομοι ευέλικτοι ένοπλοι πυρήνες παρακολουθούν, συλλέγουν πληροφορίες, άλλοτε συνεργάζονται άλλοτε όχι και διαλέγουν τη στιγμή της αιφνιδιαστικής επίθεσης. Μόνο μέσα στην επίθεση υπάρχει ζωή. Είμαστε αναρχικοί της πράξης, χαοτικοί, μηδενιστές, εγωιστές, άθεοι, είμαστε οι φορείς των μαύρων σημαιών του αναρχομηδενισμού. Για τη διάχυση της FAI (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία) και του IRF (Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο).

Τώρα και πάντα
Εξέγερση, Επίθεση, Εκδίκηση

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ και ΔΥΝΑΜΗ στους αμετανόητους παράνομους και στους αντάρτες της Σ.Π.Φ.

Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI) - Διεθνής Συνωμοσία Εκδίκησης

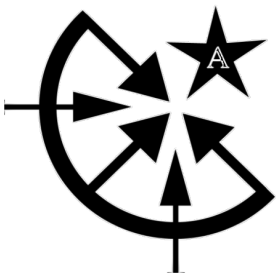

Προκήρυξη ΣΠΦ

Η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς είναι η λερναία ύδρα της νέας αναρχομηδενιστικής τάσης. Όσοι πυρήνες και να χαθούν στην μάχη, πάντοτε θα εμφανίζονται νέοι πυρήνες που θα ενισχύουν το δίκτυο της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI) - Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (IRF) και θα συνεχίζουν με πιο μεγάλο πάθος την χαρά της επίθεσης και της καταστροφής.

Γιατί γεννηθήκαμε για να πολεμάμε. Τίποτα άλλο δεν μας κάνει πιο ζωντανούς από αυτή τη ζωή της παρανομίας που επιλέξαμε.

Ο πόλεμος μαίνεται και είναι η ώρα να διαλέξει ο καθένας στρατόπεδο.

Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία - Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο.
Αλώβητος Πυρήνας Εκδίκησης.

από την ανάληψη ευθύνης για βόμβα swift - mail

Το υποτακτικό πλήθος

«Όλες οι επαναστάσεις έχουν αποτύχει; Ίσως, αλλά η εξέγερση για καλό σκοπό είναι δικαιολογημένη από μονή της- είναι καλή . Η εξέγερση μεταμορφώνει τους σκλάβους σε ανθρώπινα όντα, έστω και για μία ώρα μόνο».

Edward Abbey

Μπορείς να είσαι το πιο ευχάριστο, καλόβολο, καλόκαρδο άτομο, αλλά αυτό δεν έχει πραγματικά καμία σημασία για τα «φυσιολογικά» μέλη της Κοινωνίας: τους «ακόλουθους», αυτούς που φοβούνται και εχθρεύονται οποιονδήποτε εκλαμβάνουν ως διαφορετικό σε σχέση με οτιδήποτε οι ίδιοι θεωρούν αποδεκτό ή αξιοπρεπές. Φαίνεται ότι το να φοράς διαφορετικά ρούχα ή να έχεις περίεργο κούρεμα είναι αρκετό για να διακινδυνεύσεις την οργή των «καλών ανθρώπων», για να μην αναφέρουμε καν το να έχεις διαφορετικούς τρόπους ή αντίληψη για την επικρατούσα τάση. Αν έχεις ιδέες που αμφισβητούν το status quo, και είσαι αποφασισμένος να τις μετατρέψεις σε εμπειρία, ετοιμάσου για το θυμό και την κακία τους. Με στενά μυαλά και χαμηλούς ορίζοντες, το υποτακτικό πλήθος είναι τα μάτια, τα αυτιά και το στόμα της καταστολής. Χαμερπείς κονφορμιστές που -όταν δεν ψάχνουν «τρομοκράτες» και «εγκληματίες»- είναι απασχολημένοι με το αναζητούν και να καταδίδουν οποιονδήποτε δεν περνά τη ζωή του σαν ένας από το κοπάδι των προβάτων.

Πρόβατα που σκάβουν για λεφτά, λένε ψέματα, εξαπατούν και μαχαιρώνουν πισώπλατα για να πάρουν αυτό που θέλουν, να εξουσιάσουν άλλους ανθρώπους όταν μπορούν, και ικετεύουν τις αρχές για προστασία και έλεος. «Γείτονες», «κοινότητες» και «πολίτες», απλά περισσότερες λέξεις για αυτούς που γεμίζουν τους δρόμους με την ξενοφοβία τους, το εθνικισμό τους και την υποκρισία τους. Αυτοί που σέβονται την κοινωνική μετριότητα και κολακεύουν την εξουσία αξίζουν την περιφρόνησή μου. Ο κόσμος τους πρέπει να εξαφανιστεί.

Τι είναι φυσιολογικό. Ρωτάω επειδή, προφανώς, από την αντίδραση των αγνώστων ανάμεσα στους οποίους ζω, δεν είμαι «κανονικός» ούτε εξ αποστάσεως. Να γραπώνεσαι από κάποια σκατοδουλειά, να παντρεύεσαι και να αναπαράγεσαι, να τρέχεις να αγοράσεις το δικό σου σπίτι, καταναλωτισμός, μπύρα και τηλεόραση μετά από μία μέρα στη δουλειά: αυτή είναι η καλή ζωή, αυτή είναι η κανονικότητα αυτών που αγαπούν την Κοινωνία και τοποθετούν όλους τους άλλους εναντίον. Αυτοί οι πολίτες μισούν οποιοδήποτε τολμά να λάμψει περισσότερο από όλα αυτά και θα κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για να καταστρέψουν αυτούς που φέρνουν το φως. Γιατί είναι το φως των Μοναδικών που κάνει τους αδαείς να αντιληφθούν ότι η δική τους χαμερπής συμμόρφωση δεν είναι παρά μια σκιά της ζωής.

Το κυρίαρχο χαρακτηριστικό της Κοινωνίας είναι η υποταγή στη συστηματική βία των πλουσίων και η καταστολή οποιοιδήποτε ατόμου ή ομάδας αμφισβητεί την τάξη τους. Πάντα ήταν έτσι τα πράγματα και θα παραμείνουν έτσι για πάντα. Ο αγώνας του ατόμου ενάντια στην Κοινωνία και το Κράτος είναι ένας αέναος αγώνας ενάντια στην απώλεια της ιστορικής μνήμης και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Είναι ο αγώνας του Μοναδικού ενάντια στο υπάρχον.

Δεν ξεχνάω ποτέ ότι η ανατροπή δεν είναι μόνο έκρηξη και πυρκαγιά: είναι η σταθερή και επίμονη διαστροφή των κυρίαρχων αξιών και της ηθικής εκείνων που ελέγχουν τη ζωή μου. Όπως τα πλήθη των ανθρώπων που αρνούνται την αυτονομία μου, το χώρο και την ελευθερία μου. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι κάτι παραπάνω από ρομπότ που πρόθυμα παραχωρούν τον έλεγχο της ζωής τους χωρίς αγώνα. Θα επιτεθώ στην Κοινωνία και το Κράτος τους με το λόγο μου, με γραμμένες λέξεις και πράξεις.

Οι ιδέες μου δεν θα χαθούν ποτέ, καθώς δεν ανήκουν σε μένα. Επιστρέφουν με κάθε γενιά, μέσα σε αυτούς τους λίγους Μοναδικούς με τους οποίους μοιράζομαι τη φύση μου, όπως τα αστέρια στο νυχτερινό ουρανό αναζητούν τη ζωή μέσα από ατελείωτα απόβλητα. Για μένα, αναρχία είναι το μαύρο κενό του μηδενιστικού χάους που εμφανίζεται ως πηγή όλης της δημιουργίας και καταστροφής. Δεν είναι απλά μια μέθοδος οικονομικού και κοινωνικού ρεφορμισμού όπως κηρύττουν οι πολιτισμένοι αναρχικοί ως καλοί Χριστιανοί μαζί με τους υπόλοιπους κοινωνιστές.

Αφιερωμένο στον Eat, του Πυρήνα Luciano Tortuga / FAI Ινδονησία

L

Αυτό το απόσπασμα είναι ακόμα μια συνεισφορά στην κριτική εναντίον του «αστικού αναρχισμού» όπως αυτός έχει περιγραφεί παλαιότερα από της Venona Q. Και τους συντρόφους των εκδόσεων Dark Matter.

Μετάφραση: **canis latrans**

Το αγγλικό κείμενο δημοσιεύτηκε στο 33ο τεύχος του αναρχικού περιοδικού "Dark Nights".

(C)CIGARO

Για το νέο αναρχικό μεταφραστικό/εκδοτικό εγχείρημα Έρεβος

Το αναρχικό εκδοτικό/μεταφραστικό εγχείρημα Έρεβος είναι μια πρωτοβουλία ατόμων του ευρύτερου χώρου της Νέας Αναρχίας που δημιουργήθηκε με σκοπό τη διάχυση του λόγου, της θεωρίας και της πράξης των ριζοσπαστικών αναρχικών τάσεων και αντιλήψεων.

Μεταφραστικό, επειδή η μετάφραση του υλικού συντρόφων από το εξωτερικό, σπάει τα εθνικά σύνορα και εδραιώνει τη διεθνή διάσταση του αναρχικού πολέμου. Ανοίγει κανάλια επικοινωνίας μεταξύ συντρόφων από όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου, δημιουργώντας ένα άτυπο δίκτυο πληροφόρησης και συντονισμού. Οι διαφορετικές γλώσσες που μιλούν οι αναρχικοί αγωνιστές πρέπει να πάψουν να είναι εμπόδιο στη διεθνοποίηση της αναρχικής πρακτικής. Αυτό το πρόβλημα καλούνται να λύσουν οι μεταφραστικές ομάδες.

Εκδοτικό, επειδή πριν οποιουδήποτε τύπου δράση προηγείται η θεωρία, η ανάλυση και ο σχεδιασμός. Γιατί για εμάς, οι αναρχικοί δεν είναι απλά φαντάροι που διεκπεραιώνουν εντολές αλλά συνειδητοποιημένοι και σκεπτόμενοι μαχητές. Πριν οπλίσουμε λοιπόν τα χέρια μας, ας οπλίσουμε τη σκέψη μας.

Έρεβος, επειδή έχουμε σιχαθεί την ψεύτικη λάμψη και το φως αυτού του κόσμου που βρωμάει εκμετάλλευση, εθελοδουλία και παραίτηση. Μέχρι το πηχτό σκοτάδι της Μαύρης Αναρχίας να καταπιεί το Κράτος, το Κεφάλαιο, τον Πολιτισμό και την Κοινωνία.

Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του εγχειρήματος

Αναρχικό Μεταφραστικό/Εκδοτικό εγχείρημα Έρεβος

Χαοτεχνίες

Ο Όσκαρ Ουάιλντ έχει γράψει πως «*Η Τέχνη είναι η πιο έντονη μορφή Ατομικισμού που γνώρισε ο κόσμος. Δελεάζομαι να πω ότι είναι η μοναδική αληθινή μορφή Ατομικισμού που γνώρισε ο κόσμος*». Και έχει απόλυτο δίκιο. Αυτό σα μια πρώτη απάντηση σε αυτούς που ίσως αναρωτιούνται τι δουλειά έχει η τέχνη σε ένα «πολιτικό» έντυπο. Η περιοριστική αντίληψη που θέλει τον άνθρωπο ένα «ζώον πολιτικό», δεν ταιριάζει στην εξεγερμένη ατομικότητα που αποζητά την ολόπλευρη ανάπτυξη της. Έξω από τα δεσμά του πολιτισμού και της πολιτικής. Γιατί η τέχνη εκτός από μορφή ψυχαγωγίας και έκφρασης, είναι και μορφή εσωτερικού στοχασμού και ανύψωσης. Είναι ένα από πιο όμορφα μονοπάτια που οδηγεί τη μοναχική ιδιοφυία στην κορυφή της, από την οποία χλευάζει την ανοησία και τον πιθηκισμό του όχλου, χωρίς να ντρέπεται στιγμή για τα δικά της πάθη. Ενάντια λοιπόν στο μονήρη υλισμό των κομμουνιστών, που θέλει να φορέσει και στην Τέχνη το «επαναστατικό» χαλινάρι κραυγάζουμε: « L'art pour l'art»! Γιατί όπως ξέρει κάθε καλός ποιητής όλες οι λέξεις νοηματοδοτούνται σύμφωνα με αυτά που ο καλλιτέχνης έχει στο μυαλό του. Και την λέξη «επανάσταση» δε τη χαρίζουμε. Αντί λοιπόν να μετατρέπουμε την ποίηση σε επαναστατικά μανιφέστα ας μετατρέψουμε την επανάσταση σε ποίηση...

In gladi veritas εκ μέρους της συντακτικής ομάδας

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΔΙΑΡΚΩΣ...

Πάμε έχει περάσει η ώρα
είμαστε χθροί των ρολογιών και αιρετικοί των ημερολογίων
Το μαύρο είναι το αγαπημένο μας χρώμα.
Το μαύρο του μίσους, το μαύρο της μοναχικής σκέψης, το μαύρο της αναρχίας,
το μαύρο του πολέμου. Μέρα νύχτα διασχίζουμε δρόμους, πόλεις,
σύνορα. Κινούμαστε ανάμεσα στο σκονισμένο όχλο.
Ποτέ δεν αγαπήσαμε το θόρυβο του πλήθους. Το πλήθος
δεν έχει δική του φωνή.
Το πλήθος ξερνάει μοναξιά, ταπείνωση, δουλικότητα, φθόνο και
κούραση...
Το πλήθος δεν έχει δική του θέληση, το πλήθος επιθυμεί
δανεικές εικόνες, δανεικές προσευχές, δανεικά όνειρα.
Ο αφέντης κουνάει τα χέρια κι οι μαριονέτες χορεύουν.
Χορεύουν σαν σκιές δίχως ψυχή,
μιλάνε δίχως νόημα
αισθάνονται δίχως πάθος
κοιμούνται δίχως όνειρα.
Η ανθρώπινη μάζα κρύβεται στην ανωνυμία του πλήθους,
μιλάει τη γλώσσα των εντολών, ερωτεύεται αντικείμενα, κοιμάται
τον ήσυχο ύπνο του αργού θανάτου.
Η ζωή του πλήθους είναι μια αυτοκτονία σε αργή κίνηση και
η κοινωνία του μια διάφανη φυλακή.
Σήμερα ζούμε στο βασίλειο της μετριότητας
Και η μετριότητα έχει όνομα... δημοκρατία είναι το όνομα της
νέας αυτοκρατορίας.
Η αυτοκρατορία χαϊδεύει το πλήθος με το βελούδινο μαστίγιό της
Και τα πλήθη αγαπάνε το μαστίγιο, θεωρώντας κάθε χτύπημα
ως ένα χάδι στο πρόσωπο.
Κι αρχίζουν τα θορυβώδη "ζήτω". Τα "ζήτω" για την
ανάπηρη ελευθερία της δημοκρατίας, τα "ζήτω" για την
ισότητα του ανθρώπινου κοπαδιού, τα "ζήτω" για τα δικαιώματα
των νόμιμων σκλάβων.
Η αυτοκρατορία αποφάσισε για τον ελεύθερο σκλάβο "είσαι
ελεύθερος να μιλήσεις, αλλά δεν είσαι ελεύθερος να σκεφτείς"
Η αυτοκρατορία διέταξε τον ελεύθερο σκλάβο "είσαι
ελεύθερος να διαμαρτυρηθείς, αλλά δεν είσαι ελεύθερος να
πράξεις..."
Και απ' τον θρόνο της η δημοκρατία χαμογέλασε και το
πλήθος υποκλήθηκε για άλλη μια φορά δοξάζοντας την
γενναιοδωρία της ελευθερίας της.
Και εμείς που δεν αγαπήσαμε ποτέ τις απομιμήσεις ζωής
και τη θορυβώδη μάζα, φοράμε τα μαύρα, καθαρίζουμε
τα όπλα μας και γεμίζουμε τους γεμιστήρες μας. Προτιμάμε
την μοναξιά του λύκου απ' την συντροφιά των προβάτων.

Ποτέ δεν αγαπήσαμε την κοινωνία των μετρίων.
Ποτέ δε μας άρεσε ο φασισμός του "γενικού καλού"
ποτέ δε συμπαθούσαμε το ψέμα τψν επαναστατικών ιδεολογιών
και το δόγμα του ταξικού πολέμου.
Είμαστε αναρχικοί της πράξης και οι πράξεις μας είναι μία αγκαλιά
από ξυράφια για κάθε κοινωνικό ψέμα.
Η αναρχία μας, από όλα τα χρώματα, φοράει τα χρώματα
του πολέμου και ξεχύνεται σαν μια βλαστήμια πάνω στην
κοινωνία της υποκρισίας.
Είναι ο αιώνιος δραπέτης απ' τη μήτρα των ιδεολογιών
που αναζητούν μεσίες. Η αναρχία μας είναι ο θάνατος
τόσο του αστού όσο και του προλετάριου.
Κάθε λύκος είναι μοναδικός.
Κι όταν γελάει έχει τα άστρα μέσα στα μάτια του
Κι όταν κλαίει απ' τα δάκρυά του φυτρώνουν
κι ανθίζουν λουλούδια με ξυράφια για να ματώσουν
τους περιττούς και την πλειοψηφία, που θέλησε να τον
εξημερώσει.
Γελάμε και κλαίμε, κλαίμε και γελάμε κι όταν φοράμε
κουκούλα και τα γάντια μας αγγίζουν τα όπλα μας
ξέρουμε πως είναι η δικιά μας σειρά, ο δικός μας
χορός, η δικιά μας ζωή. Εγκαταλείπουμε
την έρημη χώρα και τους γελοίους κατοίκους της. Πάμε
να φύγουμε είναι κιόλας αύριο και μία καινούργια
μάχη ξεκινά...

Χρήστος Τ. (χειμώνας του '12) Φυλακές Κορυδαλλού
από Συνωμοσία
Πυρήνων
της Φωτιάς

Προς το Προλεταριάτο

Ω αδελφοί μου, κλείστε τ' αυτιά σας
σ' όσους εγκλημάτησαν κατά των θεών.
Ακόμα κι ο λόγος τους εγκληματικός είναι.
Η ανάσα τους βρωμάει θειάφι
 και ποτέ δε θα σας σφίξουν το χέρι.
Προδότες είναι της Τάξης τους
και σας χλευάζουν χειρότερα κι απ' τ' αφεντικά σας
να βασιστείτε πάνω τους δε θα μπορούσατε ποτέ
δεν έχουν τον παραμικρό σεβασμό
για το μόχθο και τη δουλειά.
Λένε πως δε νανουρίζονται,
μα στους πολλούς μοιάζουν δηλητηριοπότες.

Ω, αδελφοί μου, αλήθεια είστε εσείς
η ρίζα της επανάστασης και του νέου κόσμου
οι χτίστες. Μα αυτοί οι νοσηροί και βλάσφημοι
φτύνουν χολή για τια ιδανικά σας και
κατεδαφίζουν το όραμα της κόκκινης ανατολής.

Τσακίστε τους, ω αδελφοί μου, αυτούς τους περιττούς
Εχθροί είναι του Λαού και παντοτινός κίνδυνος
Να διαταράξουν θέλουν και όχι να οικοδομήσουν.
Τσακίστε τους, λοιπόν, ω ευγενικοί εργάτες !
Θάψτε τους βαθιά στο χώμα και σηκώστε το Μέλλον
στις πλάτες σας.

Αφήστε τους να χαμοσέρνονται στον Άδη
όσο οι κόκκινες πλατείες υποδέχονται τους Ήρωες και
τιμούν τους νεκρούς της Επανάστασης. Ιδανικά, ω αδελφοί μου
Ιδανικά και Ηθική ! Ηθική και τάξη, τάξη και Τάξη.

Niger Lupus Negationis

Οι Λιτανείες του Σατανά

Εσύ, ο πιο σοφός κι ο πιο ωραίος απ' τους αγγέλους,
Θεέ προδομένε από τη μοίρα και στερημένε από επαίνους,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Ω Πρίγκηπα της εξορίας που σ' αδίκησαν
Και που, νικημένος, πάντα ορθώνεσαι πιο δυνατός,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ που, όλα τα ξέρεις, μεγάλε βασιλιά των υπόγειων κόσμων,
Οικείε θεραπευτή για τις ανθρώπινες αγωνίες,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ, ακόμη και στους λεπρούς, στους καταραμένους παρίες,
Διδάσκεις με την αγάπη τη γεύση του Παραδείσου,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Ω Εσύ, που με τη Θανή, τη γριά και δυνατή ερωμένη,
Γέννησες την ελπίδα, μια γοητευτική τρελή,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ που δίνεις στον προγραμμένο το βλέμμα αυτό το γαλήνιο κι υψηλό
Που καταδικάζει έναν ολόκληρο λαό γύρω απ' το ικρίωμα

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ που ξέρεις σε ποιες γωνιές των φθονερών γαιών
Ο Θεός ζηλότυπος έκρυψε τα πολύτιμα πετράδια,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ που το διορατικό σου βλέμμα αναγνωρίζει τις βαθιές σκευοθήκες
Όπου κοιμάται θαμμένο το πλήθος των μετάλλων,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ που το πλατύ σου χέρι κρύβει τα βάραθρα
Στον υπνοβάτη που πλανιέται στων κτηρίων την άκρη,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ που μαγικά πραύνεις τα γέρικα κόκαλα
Του αργοπορημένου μέθυσου πατημένου από τ' άλογα,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ που για να παρηγορήσεις τον ευπαθή άνθρωπο που πάσχει
Μας έμαθες ν' ανακατεύουμε το νίτρο με το θειάφι,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ που βάζεις το στίγμα σου, ω εύστροφε συνένοχε,
Πάνω στο μέτωπο του ανελέητου και κακού Κροίσου,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Εσύ που βάζεις μες στα μάτια και μες στην καρδιά των κοριτσιών
Τη λατρεία της πληγής και την αγάπη των κουρελιών,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Στήριγμα των εξόριστων, φως των εφευρετών,
Εξομολογητή των κρεμασμένων και των συνωμοτών,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Πατέρα θετέ. εκείνων που μες στη μαύρη του οργή
Κυνήγησε από τον παράδεισο της γης, ο Πατέρας Θεός,

Ω Σατανά, συμπόνεσε την ατέλειωτη δυστυχία μου!

Σαρλ Μπωντλαίρ

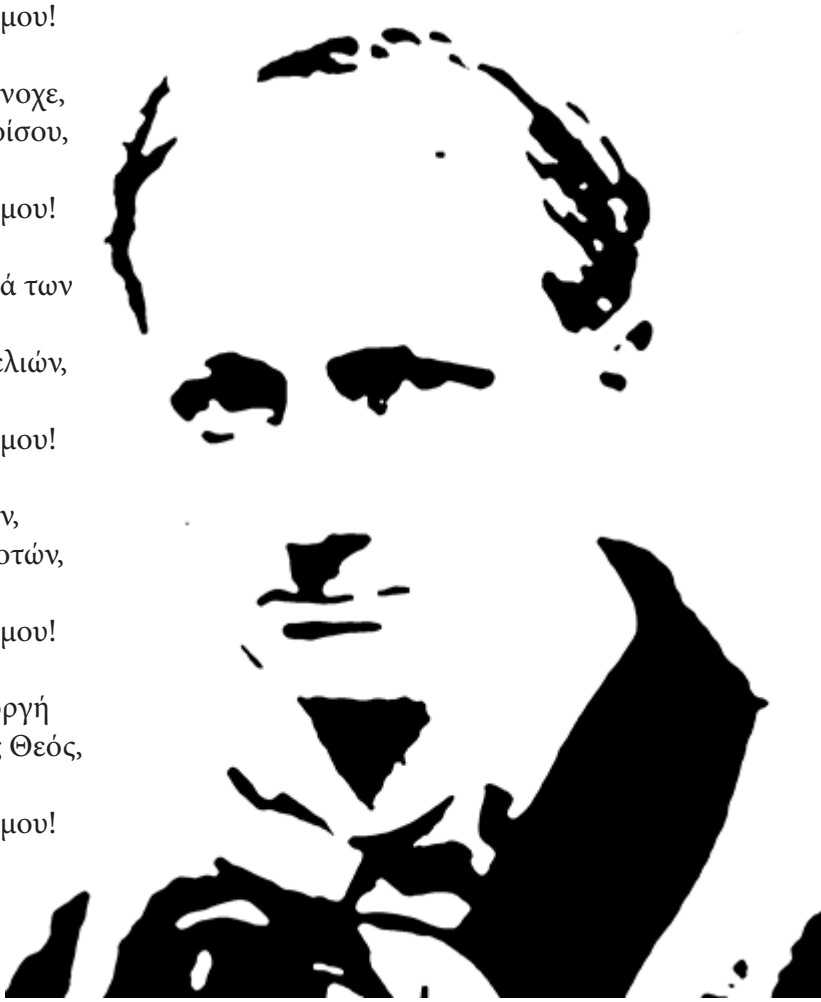

Charles Baudelaire

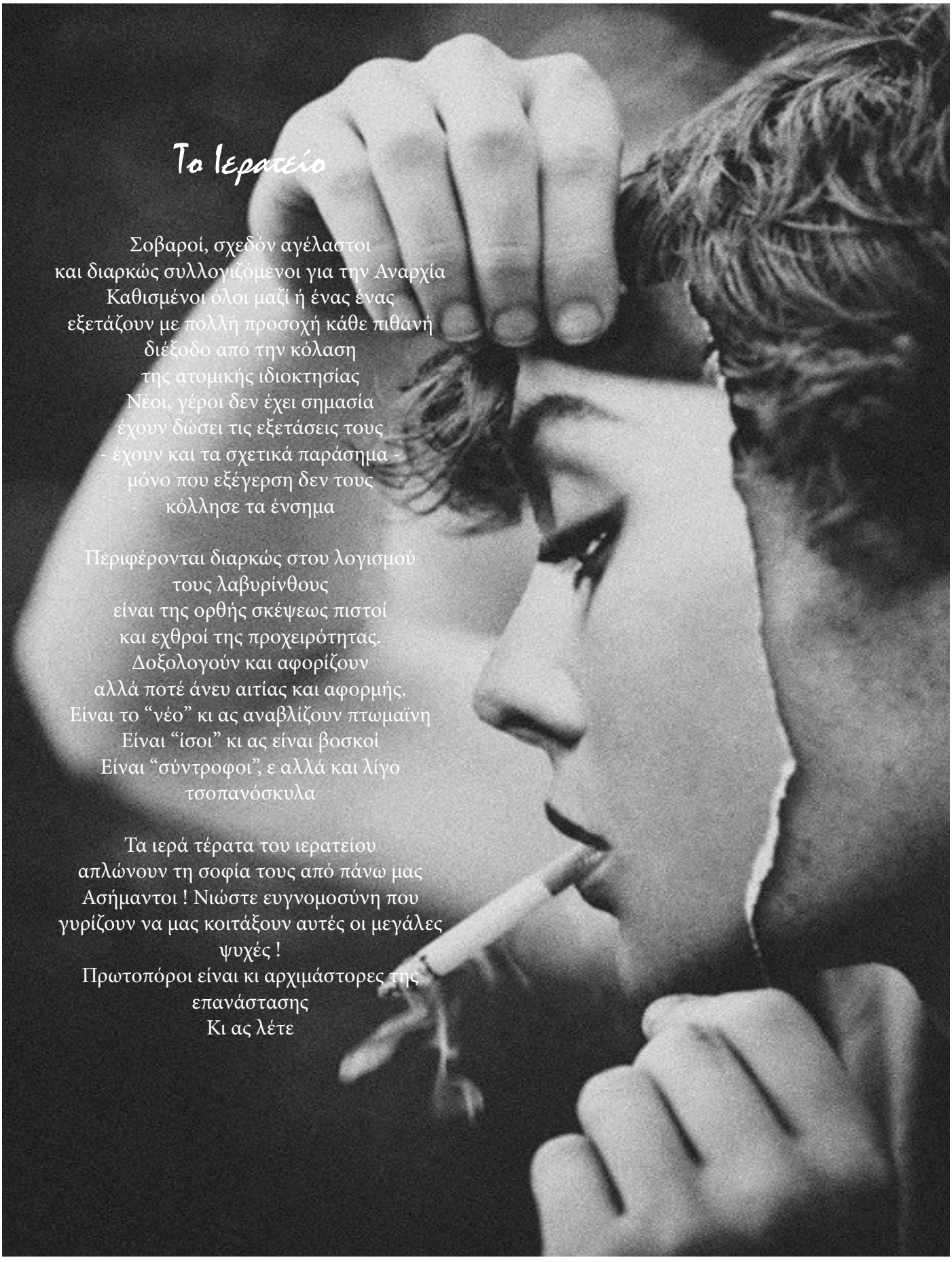

Το Ιερατείο

Σοβαροί, σχεδόν αγέλαστοι
και διαρκώς συλλογιζόμενοι για την Αναρχία
Καθισμένοι όλοι μαζί ή ένας ένας
εξετάζουν με πολλή προσοχή κάθε πιθανή
διέξοδο από την κόλαση
της ατομικής ιδιοκτησίας
Νέοι, γέροι δεν έχει σημασία
έχουν δώσει τις εξετάσεις τους
- έχουν και τα σχετικά παράσημα -
μόνο που εξέγερση δεν τους
κόλλησε τα ένσημα

Περιφέρονται διαρκώς στου λογισμού
τους λαβυρίνθους
είναι της ορθής σκέψεως πιστοί
και εχθροί της προχειρότητας.
Δοξολογούν και αφορίζουν
αλλά ποτέ άνευ αιτίας και αφορμής.
Είναι το "νέο" κι ας αναβλίζουν πτωμαΐνη
Είναι "ίσοι" κι ας είναι βοσκοί
Είναι "σύντροφοι", ε αλλά και λίγο
τσοπανόσκυλα

Τα ιερά τέρατα του ιερατείου
απλώνουν τη σοφία τους από πάνω μας
Ασήμαντοι ! Νιώστε ευγνομοσύνη που
γυρίζουν να μας κοιτάξουν αυτές οι μεγάλες
ψυχές !
Πρωτοπόροι είναι κι αρχιμάστορες της
επανάστασης
Κι ας λέτε

Είναι οι αγκιτάτορες και οι μεγάλοι λογοκριτές
Είναι η ίδια η Επανάσταση
Αλίμονο αν χάναμε τους σοφούς αυτούς συντρόφους
Τότε
Κάθε μας σύγκρουση θα ήταν αυτισμός
Κάθε μαε κείμενο θα στερούνταν της αρχαίας σοφίας
Κάθε μας ιδέα θα παρέμενε αναξιολόγητη
Όχι ! Όχι !
Το Ιερατείο μας είναι απαραίτητο
Χωρίς αυτό θα ‘μασταν ανεξέλεγκτοι
Και ίσως και κύριοι του εαυτού μας
Όχι ! Όχι !
Μη χτυπάτε το Ιερατείο
Χτυπήστε τα κεφάλια σας

Niger Lupus Negationis

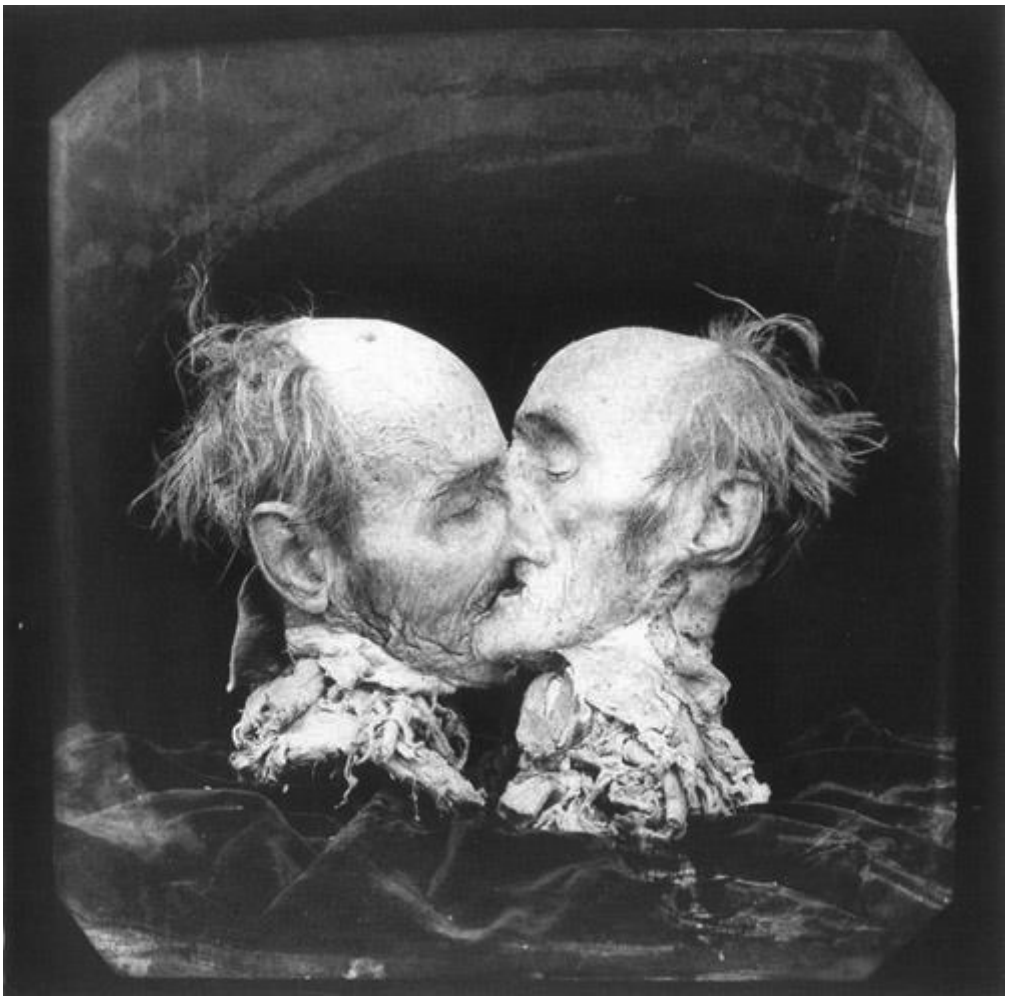

Αιώντες

Μούσα της Νύχτας
Μούσα της Στέρησης
Της κυτταρικής μου μνήμης της Οργής
δαφνοστεφανωμένο
πολυαγαπητό
παιδί δικό σου είμαι και γώ
και στις αστραφτερές σου ασφάλτους
με ταραγμένη ενόραση απ᾽ το αλκοόλ
την ψυχή μου αναβοσβύνω και καταπονώ
για την Τιμή σου
Μούσα των λεηλατημένων γηπέδων και συναυλιών
των άσπρων ίσκιων πρεζονιών
Μούσα των γκέτο της Σιωπής
των άγραφων δίκαιων νόμων
Το Λόγο μου Μούσα
κάνε γάργαρο νεράκι καθαρό
ύμνο μετάλλου θάλω να ψάλω
τα πάθη να ιστορήσω
γι᾽ Αυτούς
που από σμίξη ανίερη
σε γη απανθρακωμένη
ήρθαν
Μούσα της Νύχτας
το Λόγο μου ανάβλυσε από πηγή φωτός
γιατί Ύμνο ανδρείας θέλω να ψάλω
γι᾽ Αυτούς
που χωρίς σταλαγματιά νερό
σαν πέτρες μεγαλώσανε
και ψάχνοντας αντίστροφα
να βρούν νερό και φώς
πέτρινες ρίζες άπλωσαν
και άλωσαν
υπόγεια
κι αντίστροφα την πόλη

Κ. Γώγου

Εντολή

Πηγαίνετε, τραγούδια μου, στον ανικανοποίητο
και στον μοναχικό,
Πηγαίνετε σ” αυτόν με τα κουρελιασμένα νεύρα,
σ” αυτόν
που της συμβατικότητας έγινε σκλάβος,
Και δώστε τους την καταφρόνια μου για τους
δυνάστες.
Πηγαίνετε σαν κύμα παγωμένο και πελώριο
Την καταφρόνια μου για τους δυνάστες.
Μιλήστε για την ασυνείδητη επιβολή,
Μιλήστε για όσους τυραννούν γιατί δεν έχουν
φαντασία,
Μιλήστε ενάντια στους δεσμούς.
Πηγαίνετε σ” εκείνη την αστή που από ανία
πεθαίνει,
Πηγαίνετε στων προαστίων τις γυναίκες.
Πηγαίνετε στους κακοπαντρεμένους,
Πηγαίνετε στους άτυχα ζευγαρωμένους,
Στη σύζυγο που αγοράστηκε,
Σ” αυτήν πηγαίνετε που έγινε κληρονόμος.
Πηγαίνετε σ” εκείνους με τους εξευγενισμένους
πόθους,
Πηγαίνετε σ” αυτούς που οι λεπτές επιθυμίες
τους ναυάγησαν,
Πηγαίνετε σαν καταλύτης στη νωθρότητα του
κόσμου•

Πηγαίνετε με τις αιχμές σας εναντίον τους,
Δώστε τη δύναμη σε αδύναμες χορδές,
Δώστε κουράγιο στα πλοκάμια και τα φύκια της
ψυχής.
Πηγαίνετε με τρόπο φιλικό,
Πηγαίνετε με λόγο θαρρετό.
Αναζητήστε πρόθυμα καινά δαιμόνια, καινούρια
αγαθά,
Σταθείτε ενάντια σε κάθε είδους καταπίεση.
Πηγαίνετε σ” αυτούς που με τα χρόνια έχουν
παχύνει,
Σ” αυτούς που έχασαν πια τα ενδιαφέροντά τους.
Πηγαίνετε στους έφηβους που μέσ” την
οικογένεια πνίγονται –
Ώ, πόσο αποτρόπαιο είναι αυτό,
Να βλέπεις τρεις γενιές συνωστισμένες στο ίδιο
σπίτι!
Κάτι σα δέντρο γέρικο με νέα βλαστάρια,
Και με κλαδιά που πέφτουν και ρημάζουν.
Βγείτε αψηφώντας την κοινή γνώμη,
Εναντιωθείτε στη χλιαρή δουλεία του αίματος,
Εναντιωθείτε σε κάθε είδους εξουσία.

Έζρα Πάουντ

Ο Έζρα Πάουντ υπήρξε ποιητής, δηλωμένος και αμετανόητος φασίστας. Στήριξε με πάθος το φασιστικό καθεστώς το Μουσολονι στην Ιταλία, το οποίο και προπαγάνδιζε ανοιχτά. Παρόλα αυτά, το ποίημα “Εντολή” είναι εξαιρετικό και γι’ αυτό το παραθέτουμε. Η σημείωση έγινε για να προλάβουμε ηλίθια σχόλια.

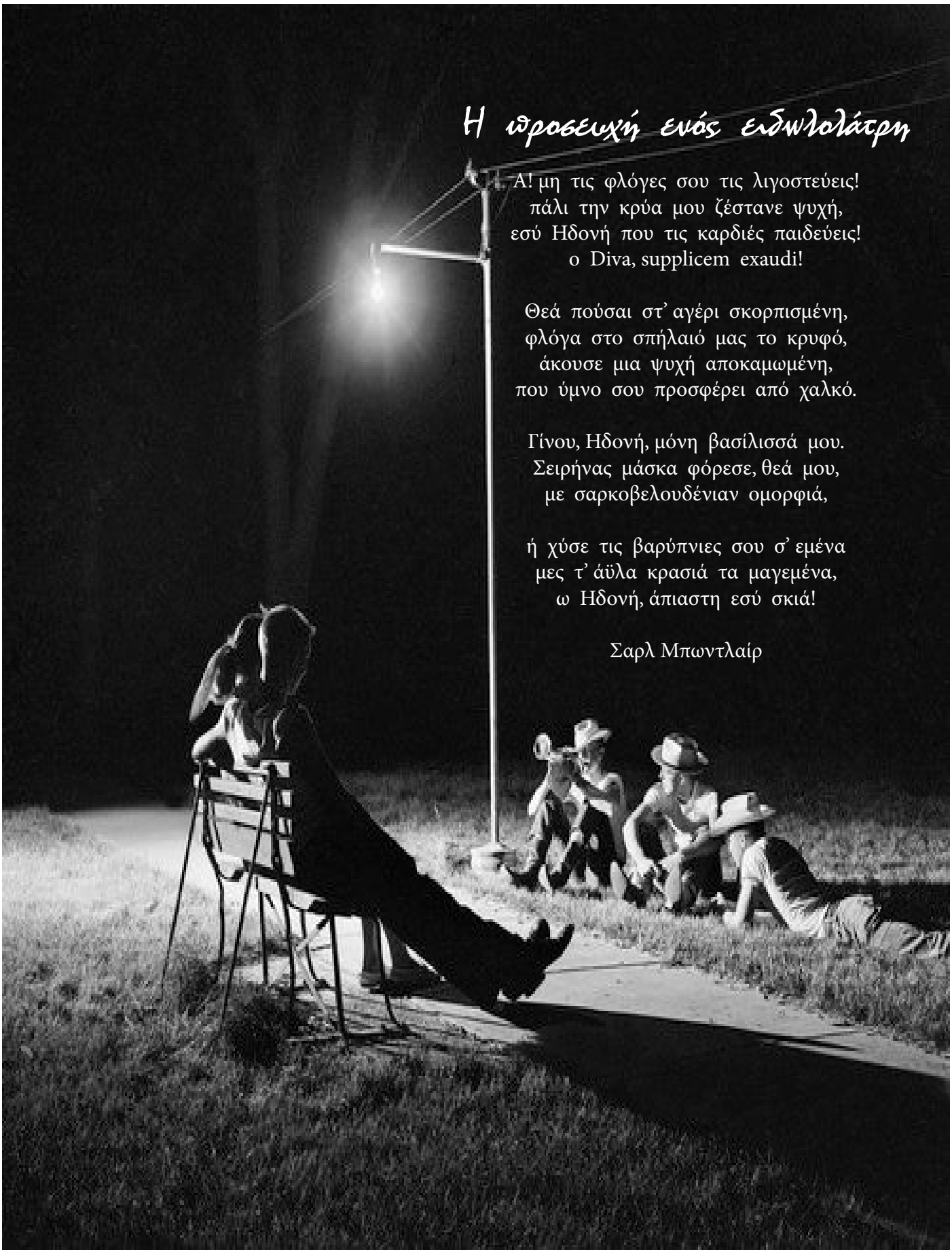

Η προσευχή ενός ειδωλολάτρη

Α! μη τις φλόγες σου τις λιγοστεύεις!
πάλι την κρύα μου ζέστανε ψυχή,
εσύ Ηδονή που τις καρδιές παιδεύεις!
ο Diva, supplicem exaudi!

Θεά πούσαι στ' αγέρι σκορπισμένη,
φλόγα στο σπήλαιό μας το κρυφό,
άκουσε μια ψυχή αποκαμωμένη,
που ύμνο σου προσφέρει από χαλκό.

Γίνου, Ηδονή, μόνη βασίλισσά μου.
Σειρήνας μάσκα φόρεσε, θεά μου,
με σαρκοβελουδένιαν ομορφιά,

ή χύσε τις βαρύπνιες σου σ' εμένα
μες τ' άϋλα κρασιά τα μαγεμένα,
ω Ηδονή, άπιαστη εσύ σκιά!

Σαρλ Μπωντλαίρ

Εμβατήριο Πένθιμο και Κατακόρυφο

Στο ταβάνι βλέπω τους γύψους.
Μαίανδροι στο χορό τους με τραβάνε.
Η ευτυχία μου, σκέπτομαι, θά 'ναι
ζήτημα ύψους.

Σύμβολα ζωής υπερτέρας,
ρόδα αναλλοίωτα, μετουσιωμένα,
λευκές άκανθες ολόγυρα σ' ένα
Αμάλθειο κέρας.

(Ταπεινή τέχνη δίχως ύφος,
πόσο αργά δέχομαι το δίδαγμά σου!)
Όνειρο ανάγλυφο, θα 'ρθώ κοντά σου
κατακορύφως.

Οι ορίζοντες θα μ' έχουν πνίξει.
Σ' όλα τα κλίματα, σ' όλα τα πλάτη,
αγώνες για το ψωμί και το αλάτι,
έρωτες, πλήξη.

Ά! πρέπει τώρα να φορέσω
τ' ωραίο εκείνο γύψινο στεφάνι.
Έτσι, με πλαίσιο γύρω το ταβάνι,
πολύ θ' αρέσω

Κώστας Καρυωτάκης
(από τα Ποιήματα και Πεζά, Ερμής 1972)

Προσευχή

Δόξα και τιμή σε σένα, Σατανά
Στα ύψη τ' Ουρανού,
Και μες στης κόλασης τα βάθη,
Εκεί βασίλεψες, εκεί νικημένος,
Ονειρεύεσαι μες στη σιωπή!
Κάνε κάποια μέρα κι η ψυχή μου,
Κάτω από το Δέντρο της γνώσης,
Κοντά σου τον ησυχασμό να βρει,
Την ώρα που πάνω στο μέτωπό σου
Τα κλαδιά του θ' απλωθούν
Σαν καινούριος Βωμός!

Σαρλ Μπωντλαίρ

Η ευτυχία μου

Από τότε που κουράστηκα να ψάχνω,
έμαθα να βρίσκω.
Από τότε που ένας άνεμος μου εναντιώθηκε,
ταξιδεύω με όλους τους ανέμους.

Φ. Νίτσε

ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΥΤΕ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ, ΟΥΤΕ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΑΡΑΔΕΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ, ΟΥΤΕ ΚΟΜΜΑΤΟΣΚΥΛΑ, ΟΥΤΕ ΠΟΛΕΜΑΜΕ ΠΛΑΙ ΣΕ ΕΘΝΙΚΟΦΡΟΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ. ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

68 χρόνια από την "αντιφασιστική νίκη των λαών"

"Εγώ παιδί του ελληνικού λαού, ορκίζομαι να αγωνιστώ πιστά από τις τάξεις του ΕΛΑΣ, χύνοντας και την τελευταία ρανίδα του αίματός μου, σαν γνήσιος πατριώτης για το διώξιμο του εχθρού από τον τόπο μας, για τις ελευθερίες του λαού μας, κι ακόμα να είμαι πιστός και άγρυπνος φρουρός προστασίας στην περιουσία και το βιος του αγρότη. Δέχομαι προκαταβολικά την ποινή του θανάτου αν ατιμάσω την ιδιότητά μου ως πολεμιστής του Εθνους και του λαού και υπόσχομαι να δοξάσω και να τιμήσω το όπλο που κρατώ και να μην το παραδώσω αν δεν ξεσκλαβωθεί η Πατρίδα μου και δε γίνει ο λαός νοικοκύρης στον τόπο του".

"Ο Ορκος της πρώτης αντάρτικης ομάδας στη Ρούμελη που έγραψε ο Αρης Βελουχιώτης και δόθηκε το 1942 στη Γραμμένη Οξιά, Ριζοσπάστης"

Γιατί καμία σχέση δεν έχουν αυτοί, οι υμνητές των ΕΛΑΣιτών και των ΟΠΛΑτζήδων σταλινικών με την Αναρχία. Ο δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος δεν υπήρξε μια κορυφαία νίκη απέναντι στο φασισμό, αλλά ακόμη ένας πόλεμος της Εξουσίας. Και σε κάθε τέτοιο πόλεμο, οι αναρχικοί συμμετέχουν ως αναρχικοί εξεγερμένοι και όχι ως φαντάροι των εξουσιαστικών μπλοκ.

Σε όσους φαντασιώνονται ακόμη κονσερβοκούτια και εκκαθαρίσεις, απαντούμε ότι τράβηξαν μόνοι τους τη διαχωριστική γραμμή. Για εμάς αυτή η φαντασιακή σύνδεση των αναρχικών με τον ΕΛΑΣ, το στρατιωτικό βραχίονα του ΚΚΕ, δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια αγωνιώδης αναζήτηση ενός παρελθόντος, έστω και κίβδυλου, που αναζητούν κάποιοι για να τονώσουν την ψυχολογία τους και να το προτάξουν σαν ετοιματζίδικη λύση στα φαντασιακά τους μαζικά υποκείμενα. Για εμάς δεν είστε τίποτα άλλο παρά μαρξιστικά υποπροιόντα, σταματήστε να ιδιοποιείστε την Αναρχία και ενωθείτε επιτέλους με το υπόλοιπο κόκκινο κοπάδι. Εμείς δεν είμαστε εγγόνια εθνικοφρόνων κομμουνιστών, ούτε είμαστε διατεθειμένοι να γίνουμε κιμάς στην κρεατομηχανή του Κράτους. Οι "κόκκινοι" ήρωες μπορούν να πλαισιώσουν αν θέλουν την Εξουσία από τα αριστερά. Εμείς θα συνεχίσουμε να είμαστε αναρχικοί μηδενιστές. Θα συνεχίσουμε να προτάσσουμε τη διαρκή αναρχική εξέγερση, την επίθεση στο Κράτος και την Κοινωνία. Εκείνοι μπορούν να συνεχίσουν να υμνούν το Βελουχιώτη, τον ΕΛΑΣ, και τη σοσιαλιστική πατρίδα.

Γιατί οι αναρχικοί δεν πολεμούν τους πολέμους του Κράτους, δεν ενώνονται με την πλέμπα σε εθνικοαπελευθερωτικά μέτωπα, δε θυσιάζονται στο βωμό επαναστατικών υποκειμένων και ανώτερων ιδανικών.

Την ίδια ώρα που ο φασισμός είναι θάνατος του πνεύματος, ο σοσιαλισμός είναι θάνατος της δύναμης. Και η κοινωνία δεν παίρνει θέση, γι' αυτό ακριβώς είναι τέτοια. Φάντασμα, σώμα μη-σώμα, τίποτα παραπάνω από ένα κοπάδι ανδρεικέλων. Και περιμένετε από τον κοινωνικό βάλτο συνδρομή... Μα ζητάτε από την κοινωνία να εξεγερθεί εναντίον του ίδιου της του εαυτού ! Εναντίον της ίδιας της της φύσης, εκείνης της βαθιά φασιστικής φύσης.

Από το κείμενο «Μηδενισμός και Οργάνωση – Πρώτος Χαοτικός Κύκλος» Μηδενιστική Πορεία - τεύχος 1ο

Μακριά από δίπολα δηλώνουμε ότι ο αναρχικός αντιφασισμός ή θα είναι ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ή δε θα είναι ΤΙΠΟΤΑ. Τα εναπομείναντα σταλινικά κατακάθια που κραδαίνουν ακόμη τα κονσερβοκούτια ας έχουν τα κεφάλια τους κοντά στους ώμους.

Μέτωπο αναρχομηδενιστικής συνείδησης
για τη διάχυση του Αρνητικού